

LỜI GIỚI THIỆU

Người Á Đông, luôn cả người Ấn Độ, theo văn hóa cổ truyền vẫn còn tin ít nhiều vào truyền thuyết, sự luân hồi, nhờ vậy mà sống hài hòa với thiên nhiên, đồng loại. Đóa hoa xinh đẹp phải chăng có linh hồn, nên xem hoa như bạn thân, vẽ đóa hoa, cục đá, nhánh trúc tức là vẽ bóng dáng con người, hoặc vẽ chính chân dung mình. Con bướm, con khỉ có thể luân hồi tiến hóa, trở thành sinh vật hoàn chỉnh hơn. Người ăn mày phải chăng từ kiếp trước mắc tội? Những ý nghĩ ấy vẫn còn chìm lắng trong tiềm thức, điều khác biệt với Tây phương. Bởi vậy truyện Liêu Trai của Bồ Tùng Linh mãi được tán thưởng, nhân vật phần lớn là chồn mang lớp người, kiếp trước là người, nhưng bị áp bức phải đầu thai làm chồn, hư hư thực thực, có hồ ly hiền cũng có hồ ly ác. Nên kể một thể loại đặc thù là truyện thần kỳ, điển hình là Tây Du Ký đã gây dư luận tốt từ Á sang Âu. Những nhân vật nửa người nửa tiên thánh, ăn uống như người bình thường, đầy dục vọng, biết bay nhảy bất chấp qui luật về vật lý, không cần đến con tàu vũ trụ công kênh hoặc dùng thuốc trụ sinh khi đau ốm. Những thể loại nói trên được chỗ đứng vững trong văn học. Tại sao? Câu trả lời rất đơn giản. Tuy siêu thực nhưng rất là hiện thực. Những nhân vật hồ ly, Tôn Ngộ Không, Bát Giới hãy còn có mặt chung quanh ta, thậm chí trong bản thân ta.

Đưa nhân vật trai trẻ là Trần Dững vào Yêu truyền kiếp, tác giả mạnh dạn đặt vấn đề chung thủy trong tình yêu. Khi đã yêu, hẳn có nhiều động cơ sâu sắc, lắm khi lấy nhan sắc, tiền tài thế lực, sự trẻ trung ta vẫn không tài nào giả thích trọn vẹn. Trần Dững lên đường đến tận chốn ma thiêng nước độc của miền Thượng Du Bắc Bộ để gặp chúa Ngàn, tức là nữ thần chúa rừng núi. Nữ chúa này không có tuổi, một nhân vật huyền thoại trẻ mãi không già, như ngày nay ta hình dung lại Mỹ Nương, Tây Thi, Thúy Kiều. Ông cha, tổ tiên đời trước mang món nợ gì thì thế nào đến kiếp sau, trong dòng họ cũng phải có người trả món nợ ấy. Đây không phải nợ tiền bạc, nợ máu, lường gạt cướp bóc mà là món nợ tình. Không được trọn yêu nhau trong kiếp trước thì hạn trả vào kiếp sau trong điển cố văn học gọi là “hương lửa ba sinh”. Yêu để giữ lời hứa danh dự, bất chấp khó khăn, vượt thời gian. Về hình thức, đây là thể loại thần kỳ, dị thường – mà Âu Mỹ vẫn có, xem là văn học đứng đắn – với thực chất là đề cao tình người. Đã là yêu thì không phân biệt xưa nay. Con người của huyền thoại cứ trẻ mãi không già. Có lẽ ta không cường điệu nếu cho rằng “Yêu Truyền Kiếp” đã đề cao sự đoàn kết, với huyền thoại trăm trứng trăm con từ thời cổ sơ giữa người Kinh và các dân tộc thiểu số.

Tác giả đã thành công hay không? Trả lời ngay là quá sớm và ngoài sự phỏng đoán của người viết lời giới thiệu. Chỉ thấy văn của Hoàng Ly – Đỗ Hồng Linh khá hấp dẫn, lôi cuốn, từng chập đánh thức sự tò mò của bạn đọc. Xem những trang đầu, chẳng ai đoán được phần cuối sẽ ra sao. Theo tôi, đây là một trong những yếu tố cần thiết để người viết văn thành công.

11-1991

Sơn Nam (Nhà văn)

Phần Một

Chương Một

Mưa phùn, gió bắc. Trời rét căm căm, mây mù sa thấp. Một đêm thượng tuần tháng chạp.

Hà Nội về khuya vắng lặng, hàng cây bên đường rủ bóng vật vờ ướt át, gió đưa xào xạc. Bóng đèn điện kẻ từng hàng thẳng tắp, xa hun hút một phố dài vắng xuống như trĩu nặng nỗi buồn đêm mưa.

Thỉnh thoảng một chiếc xe hơi đen ướt loáng chạy qua, bánh xe nghiêng nước tung tóe hắt lên cả khách bộ hành lướt thướt đi dưới hàng hiên.

Bờ Hồ Gươm liêu rủ, mỗi cơn gió thổi, vài chiếc lá vàng bay dật dờ chao qua chao lại trong ánh đèn vàng vọt rồi đáp xuống mặt hồ trôi đi, lác lõng.

Chợt từ trong bóng cây, một bóng người lặng lẽ đi ra gần bờ nước, hờ hững bước lên cầu Thê Húc, đứng nhìn mặt nước hồi lâu khẽ buông một tiếng thở dài, quay ra đi về hướng Hàng Khay.

Ánh đèn loang lổ soi mặt người tuổi trẻ vẻ đậm nét mang mang tư lự. Chàng ta đội mũ “phớt”, mặc “Măng tô xan”, ngoài khoác áo mưa, dáng cao, lẳn người, trông đầy vẻ phong lưu trí thức.

Ngang qua vũ trường Taverne Royale bước chân người tuổi trẻ chợt chậm lại. Tiếng nhạc vũ từ trong hắt ra dập đều nhún nhảy điệu “Tăng gô”.

Bỗng từ xa, phía Nhà Kèn, một chiếc xe hơi đen ướt đang phóng vùn vụt tới chợt “phanh” gấp.

Ké...ét! Tiếng thắng xe bất thần khiến chàng trai giật mình quay lại cau mày nhìn.

Một người đàn ông trạc ba mươi, khổ người cao to như lực sĩ khoác chiếc “Pa đờ xuy” màu xám nhạt đẩy cửa bước vội xuống nói như reo:

– Dững! Ôi chao! Đêm khuya mưa phùn gió bắc, sao lại lang thang bờ hồ thế này?

– À, Đạt! Mình đi tản bộ chút! Đêm nay, tự nhiên lại thấy trống trải băng khuâng như nhớ... dĩ vãng xa xôi tự kiếp nào!

Chàng tuổi trẻ tên Dững nhìn bạn, cười khó hiểu.

Hai người là bạn thân, Hoàng Đạt lớn hơn chàng mấy tuổi, là võ sĩ quyền Anh, hiện làm huấn luyện viên, mở phòng tập tại Hà Nội. Ngoài môn đánh “bốc” Đạt còn dạy cả võ Trung Hoa. Một chàng trai đáng kể vào hàng “giang hồ hảo hán”, chơi với bạn rất tốt!

Riêng Trần Dững hiện còn là sinh viên. Chàng và Đạt gần nhau qua cái

“duyên” võ nghệ.

Dũng là kẻ thích văn chương thơ phú, trọng văn học nhưng cũng chuộng côn quyền, say mê nghiệp võ. Tuy tính rất đa cảm, thường được bằng hữu gán cho cái tên “Dũng thi sĩ”.

– Mình kiếm chỗ nào ấm áp giải sầu đi, Dũng! Cậu thích Taverne Royale này hay lại đăng Bồng Lai?

Đạt ân cần ngó Dũng, vẻ cảm thông với tâm trạng người bạn đa sầu.

– Ô! Cậu biết đó! Tổ... không hợp lắm với khung cảnh đăng xinh, vào chỉ càng thêm lạc lõng.

Dũng nhún vai bảo Đạt. Nhà võ sĩ quyền Anh khề gật, cười xòa, kéo bạn lên xe.

– Vậy thì trực chỉ cao lầu Hàng Buồm! Hà! Với “thi sĩ” thì chỉ có Trúc Diệp Thanh mới nguôi được nỗi sầu vạn cổ! Hà hà!

Xe qua mấy dãy phố, đến khu Hàng Buồm, Hoàng Đạt chọn một hiệu ăn khách trú quen thuộc mời bạn vào.

Hai chàng tuổi trẻ lên gác tìm một bàn sát ban công vừa trò chuyện vừa đưa mắt ngắm nhìn phố xá rét mướt, tận hưởng cái phong vị của Hà Nội đêm mưa.

Đạt luôn miệng giục bạn ăn nhưng Trần Dũng lại uống nhiều hơn, vẻ mặt càng lúc càng thêm trầm cảm, ít nói hẳn. Chừng như chàng trai lại đắm chìm vào thế giới suy tưởng của riêng mình.

Đến nỗi nhiều lúc quên cả đối đáp với bạn.

Hoàng Đạt vốn đã quen với biểu hiện nội tâm của bạn, chỉ nhún vai mỉm cười, không trách.

Từ khi trở thành bằng hữu Dũng thường kể về tâm trạng buồn vắng vợ không căn cứ rất ghê gớm của chàng!

Đạt xem đó là một “căn bệnh” mà những kẻ có tâm hồn lãng mạn thường hay mắc phải. Có lần chàng đã bảo thẳng với Trần Dũng như vậy, nhưng Dũng lắc đầu phản đối:

– Cậu không hiểu! Chẳng phải mình giống như các tay “lãng mạn còm” ấy đâu! Nỗi buồn của mình không chỉ là một trạng thái nhất thời, mà “nó” đã đè nặng trong lòng mình từ thuở mới biết ý thức đến giờ! Càng ngày càng nặng trĩu! Khủng khiếp dày vò vô cùng! Nguyên nhân chưa rõ do đâu nhưng mình cảm thấy mơ hồ dường như “nó” có liên quan từ... tiền kiếp của mình!

Chàng sinh viên tỏ vẻ khổ sở thờ dãi khiến Đạt ái ngại lảng sang chuyện khác. Bụng vẫn cho rằng bạn lãng mạn, giàu tưởng tượng. Nếu chẳng ngại vì Dũng bị chạm tự ái có lẽ chàng đã khuyên bạn nên tới gặp một “đốc tờ” chuyên khoa về thần kinh!

Chính “căn bệnh” quái gở đó đã lôi Dũng ra khỏi giường đi lang thang vô định giữa kinh thành Hà Nội trong đêm nay trước khi gặp Đạt.

– Thêm một bình nữa nhé?

Đạt hỏi bạn. Trần Dũng châm điều xì gà thứ hai, gật gù:

– Tất nhiên! Đêm nay tớ phải uống say mới thôi! À! Đổi “gu” đi, thứ này hơi nhẹ! Bảo nó kiếm một chai Mạc–ten cổ lùn, hay hơn!

Hoàng Đạt gọi người hầu bàn tới, chưa kịp bảo bỗng có tiếng chân chạy rầm rập lên cầu thang. Thực khách cùng quay lại nhìn, chỉ thấy một người đàn ông trạc bốn mươi đội mũ dạ vụt nhô lên dòm nhón nhác về muốn tìm ai đó.

– Kìa! Chú Tài Lực!

Trần Dũng nhác thấy vội gọi giật. Người đàn ông nhận ra chàng hấp tấp bước lại, kêu lên:

– Cậu Ba! Trời! Tôi đi tìm cậu từ bảy giờ tối đến giờ! May quá!

Hai người tuổi trẻ cùng thoáng giật mình, Trần Dũng đứng phắt dậy hỏi dồn:

– Chuyện gì thế? Sao lại lên tìm tôi giờ này?

Tài Lực, người lái xe cho cha Trần Dũng dưới Nam Định, vừa thở vừa đáp:

– Tôi tìm cậu ba khắp Hà Nội! Cụ lớn ở nhà bỗng lên cơn đau, truyền lên đón cậu về gấp! Xem chừng... cụ khó qua nổi! Cụ bảo có chuyện quan trọng cần phải gặp cậu Ba!

– Hả?

Trần Dũng lộ vẻ kinh mang, sửng sốt hỏi lại:

– Còn các anh tôi?

– Bẩm, cậu Cả, cậu Hai chắc đã về Nam Định cả rồi!

Trần Dũng quay sang nhìn Hoàng Đạt. Không đợi bạn nói, họ Hoàng khoát tay:

– Mình cùng về Nam với cậu!

Đạt vốn quý Trần Dũng, thấy bạn gặp chuyện không may bất ngờ, chàng chẳng đành rời bạn.

– Vậy ta đi thôi!

Dũng khẽ gật đầu bảo cả hai.

Ba người rời khỏi tiệm ăn. Mấy phút sau hai chiếc xe hơi xả hết tốc lực chạy trên quốc lộ như tên bắn.

Hơn hai giờ khuya xe tới Nam Định, qua cổng Hậu vào phố. Mưa phùn vẫn sục sùi. Qua Paul Bert, vòng về phía vọng Cung, xe dừng trước cổng một tòa nhà lớn.

Xe dừng sát thêm, Trần Dũng, Hoàng Đạt theo Tài Lực nhảy xuống bước vụt vào. Lính hầu, gia nhân nam nữ, họ hàng đứng đầy. Một người trạc ba mươi, dáng mập mạp từ trên gác chạy xuống, nắm tay Dũng ứa nước mắt, giọng chìm hẳn:

– Chú Ba! Chú về hơi muộn! Thầy vừa “đi” được nửa giờ!

Trần dũng đứng lặng mười khắc, bàng hoàng. Người vừa nói đó là Trần Thường, anh cả Dũng.

Chàng trai theo mọi người lên gác. Trong căn phòng cổ kính, ông già Trần Hùng, nằm ngay ngắn trên giường, mặt phủ một tờ giấy bản trắng toát. Trần phu nhân ngồi cạnh đó khóc nghẹn.

– Mẹ!

Dũng cúi xuống lật tờ giấy bản nhìn mặt phụ thân, phu nhân gạt lệ bảo:

– Thầy bỗng lên cơn bạo bệnh lập tức cho tìm các con về! Nửa giờ trước thầy còn hỏi! Thầy có chuyện quan trọng muốn nói với con!

Dũng lấy khăn lau nước mắt nhìn mẹ thoáng ngạc nhiên:

– Thưa, chuyện gì đó mẹ? Sao không nói với hai anh con?

Trần phu nhân chợt đưa mắt ra hiệu cho mọi người lui hết, trong phòng chỉ còn ba người con trai lớn.

o O o

Chương Hai

Di Ngôn Tổ Phụ

Người mệnh phụ im lặng nhìn các con hồi lâu, khẽ tăng hắng cất lời:

– Thầy “đi” hồi một giờ ba mươi lăm phút, lòng ân hận vô cùng vì không cho con biết sớm! Thầy chỉ trối những việc bình thường còn việc chính như chúc thư và “việc kia” thầy dặn phải chờ... tổ phụ về định đoạt!

Trần Dũng không khỏi cau mày hỏi lại:

– Chờ tổ phụ về ư? Tổ phụ nào? Thầy mê sảng đến thế ư?

– Không đâu con! Thầy tỉnh đến khi nhắm mắt!

Người anh cả Trần Thường lắc đầu xen vào đáp:

– Tôi cũng nghe lời thầy trối mọi chuyện để cụ tổ về định đoạt! Và theo đúng di ngôn lập nguyện của dòng họ Trần thì chính chú là... tổ phụ!

– Trời! Anh cũng loạn trí rồi ư?

Trần Dũng sửng sốt kêu lên. Nhưng Trần phu nhân đã nghiêm giọng nói luôn:

– Dũng! Anh cả con không loạn trí, chỉ có con chưa biết chuyện bí ẩn của dòng họ Trần ta, vì thầy con đã do dự suốt hai mươi mấy năm chưa dám cho con rõ!

Ánh nến lắt lay, hắt tỏa lên khuôn mặt hu nhân mờ ảo, giọng bà trầm trầm xa xăm như từ dĩ vãng vọng về:

– Chuyện như vậy! Ngót bảy mươi năm xưa, cụ Tam đại các con làm võ tướng triều đình, chống giặc khắp các miền thượng du đất Bắc. Thường cùng Tôn Thất Thuyết, Hoàng Kế Viêm, Ông Ích Khiêm hợp với quân Cờ Đen của Lưu Vĩnh Phúc đánh quân Tây Dương, quân Cờ Vàng Hoàng Sùng Anh, cờ Trắng Bàn Văn Nhị v.v.... Cụ nhà ta vẫn võ song toàn làm đến chức Tỉnh Biên phó sứ thì mất bởi một cơn đau ngực lạ lùng! Trước khi thác, người có di ngôn lại là sẽ... trở về cõi thế, đầu thai vào cửa nhà Trần ta! “Người” có viết tên họ “Người” vào hai lòng bàn chân, hẹn con cháu, về sau nếu đẻ con trai cứ thấy ai có hai chữ dưới lòng bàn chân tức đó là “Người”! Sau này, con cháu vẫn giữ kín di ngôn bí mật đó, nhưng ông nội con sinh nhiều con, vẫn không thấy! Đến đời thầy con, lần thứ ba mẹ vừa chuyển bụng đẻ ra con, ai nấy đều giật mình, thấy chữ ở lòng bàn chân mới biết lời nguyện xưa đã ứng! Cụ Tam đại trở về dương thế vì một chuyện bí mật nào đó chưa ai được rõ! Dũng con, hãy xem lại lòng bàn chân!

Trần Dũng vội theo lời phu nhân, cởi giày vợ, soi nến nhìn lòng bàn chân mình. Thật ngoài sức tưởng tượng! Lòng bàn chân phải có chữ Trần, lòng bàn chân

trái có chữ Dũng, mờ mờ nét chàm xanh. Từ ra đời đến giờ chàng trai chưa bao giờ để ý thấy, vì cũng hơi giống như các nét chỉ dọc ngang thường có!

– Thầy con để di vật trong tay! Chỉ riêng Trần Dũng mới được nhận! Chuyện bí mật có liên quan đến... chứng bệnh đau ngực của dòng họ ta!

Nghe mẹ nói, Trần Dũng vội ngó kỹ thi hài phụ thân, lúc đó mới nhận ra hai bàn tay ông vẫn nắm chặt, không ai gỡ nổi!

Chàng trai bàng hoàng kinh dị lặng đi hồi lâu mới run giọng khẩn:

– Nếu con là tăng tổ phụ đầu thai, xin cho nhận di vật!

Lạ thay! Dũng vừa chạm, tay ông già đã mềm như bún. Bàn tay trái ông có một mảnh giấy gấp nhỏ, nét chữ thảo đã run run hẳn:

“Di vật tổ phụ để trong hộp “sắc”. Chỉ mình Trần Dũng mới lấy được chìa khóa mở hộp đó. Xin tha tội đũa chấu nội bất hiếu đã có lúc định quên hẳn di ngôn tổ phụ”.

Chàng trai cúi đầu, cầm lấy chìa khóa rồi một mình bước sang gian phòng thờ.

Ánh nến vật vờ úa vàng trên bàn thờ. Trần Dũng nhìn dãy bát hương, bài vị, thần chú xếp đặt trên đó, bỗng giật mình nhìn thấy hai chữ Trần Dũng trên bài vị tăng tổ phụ. Sau bài vị có đặt hộp “sắc” dài chạm trổ, sơn son thếp vàng.

Dũng mang xuống đặt lên chiếc bàn độc thấp, lựa chìa khóa mở ra. Trong hộp đầy “sắc” vua phong. Dưới đáy còn một tầng kín, mở ra thấy có một khẩu súng lục cổ, một thanh gươm, một chiếc tù và bằng sừng linh dương, một tấm họa đồ đặc biệt và một cuốn sách nhỏ, bìa da báo găm, ngoài có tấm biển vàng khắc hàng chữ

“Tĩnh Biên phó sứ Trần Dũng di thư”

Bồi hồi, chàng trai mở sách ra. Trang đầu có mấy hàng chữ Hán lớn, viết lối chân phương.

“Cái văn: Phụ tác tử thừa, thử chi vị kế, bất cải ư tổ tông chi đạo, khả vị hiếu hĩ.”

(Thường nghe: Cha làm con theo đó là nối, không đổi đạo tổ tiên, ấy là hiếu.)

Các trang sau viết rất theo lối chữ Nôm thảo coi rất hoa mỹ tỏ rõ tay bút tài hoa khác người:

“Chúc thư lập nguyên của Trần Dũng để lại cho con cháu, chi phái trực hệ dòng họ Trần ta.

Ta cầm bút thảo những dòng này khi lên cơn đau tức ngực, linh cảm sắp gần đất xa trời, và biết chắc là chứng bệnh quái gở này sẽ thành bệnh di truyền trong chi phái nhà ta. Lỗi tại ta hay tại số mệnh?

Ta sinh ra trong cửa tướng, từ nhỏ chỉ biết phòng văn, trường võ, lớn lên xông pha trăm trận, chỉ biết vui thú với mũi tên hòn đạn.

Nhưng gặp hồi vận nước suy vi, quan hủ tham quan đầy cỗi, đến nỗi để mất nhân tâm hơn di tích, ta biết dầu có lầy gan nát óc, dày công hãn mã cũng khó cũng khó mong xoay lại nước cờ. Tuy vậy đã làm tướng không lẽ cúi đầu khuất phục? Ta đánh trận suốt Bắc Trung Nam, đương thời đã sống dưới cờ Hoàng Kế Viêm, Tôn Thất Thuyết, Ông Ích Khiêm, cùng đánh quân Tây Dương, đáng giặc cờ vàng Hoàng Sùng Anh, cờ trắng Bàn Văn Nhị. Và hồi cùng ông Thuyết đánh cờ vàng tháng tám năm Ất Hợi (1875) trong trận đất Vĩnh Tường, chính ta đã bắn què Hoàng Sùng Anh, bắt sống y!

Ta lại quen thân với tướng giặc cờ đen Lưu Vĩnh Phúc và con nuôi Lưu là Woòng Nhì. Ta thường được cử hợp binh triều với cờ đen đánh quân Tây Dương, ngày tướng cờ đen Bá Dương bắt sống Henri Rivière tại Cầu Giấy, ta cùng Lưu nằm miệt Phùng bày kế.

Nhưng sau, triều đình phải ký hòa ước với Tây Dương, sai người ra Bắc triệu các tướng về và báo tin cho Lưu Vĩnh Phúc biết. Lưu cứ đánh, ta hợp với Lưu tiếp tục mở trận khắp các miền Sơn Tây, Phú Thọ, Tuyên Quang lên tận Lào Cai...

Ngày kia Tây Dương tụ quân mạnh đánh tràn, chúng ta phải rút vào rừng.

Một đêm ta cùng Woòng Nhì xuyên sơn sang miền Phong Sa Ly đánh giặc, không ngờ lại bị địch phục kích chặn ngay tại biên thù, quân thua tứ tán, ta bị thương một mình một ngựa chạy bừa, tới miền ba biên giới bỗng lạc vào một cõi thần tiên của bà chúa Ngàn. Cõi này không ai đến nỗi, có núi Bạc, núi Vàng, có nguồn nước trường sinh. Bà chúa Ngàn ngự trị đã nhiều thế kỷ nhờ nguồn nước lạ đó. Bà chữa thương cho ta, và chắc có tiền duyên nên vừa gặp ta cùng bà đã yêu nhau tha thiết.

Nhưng ta còn vợ con, còn nghĩa vụ, nửa năm sau ta ngỏ ý đòi về thu xếp việc riêng, hẹn năm năm sau sẽ trở lại với nàng.

Nàng trao ta một bình nước, một cái sừng linh dương, ghen ngào bảo:

– Ai đã đi vào Ngàn này, uống nước ăn cơm, ngửi hương hoa đều có thể trường sinh. Tuy nhiên nếu một ngày mà không có nước Ngàn, sẽ thất tim tắt thở mà thác! Bình nước này chàng giữ cho cẩn thận, mỗi ngày uống một ngụm, lau mình một ngụm, đủ năm năm chàng trở lại, thiếp chờ. Chàng cứ an lòng lo việc đời, dầu sao đời vật đổi thiếp vẫn chờ. Dù hàng năm, hàng thế kỷ, đời đời! Kiếp này nếu chàng gặp tai biến, thiếp sẽ chờ kiếp sau, kiếp sau nữa! Hãy tới vùng tháp Cửu Tiên, thổi chiếc sừng linh dương, thiếp sẽ ra đón chàng! Xin chàng chớ phụ! Đừng để bệnh thất tim thành bệnh lưu truyền cho con cháu! Ngoài đời còn loạn!

Ta cảm động đỡ lấy, cùng nàng ân ái biệt ly. Khi tỉnh dậy đã thấy nằm trên tháp, mùi da thịt nàng còn ướp nồng ngực áo.

Ngựa buộc ngay chân tháp. Ta lên ngựa ra roi, xuyên lâm tìm về bản dinh

Lưu Vĩnh Phúc. Sơn lâm hiểm cố, đường đèo rong ruổi, hoàng hôn vừa đổ chợt tuấn mã hú lên một tiếng, sa tiền chết luôn!

Lưu Vĩnh Phúc đã về Tuyên Quang. Ta lần về Tuyên may gặp Woòng Nhì, Woòng đưa ta đi gặp cha nuôi. Chủ soái cờ đen, đề đốc Nam triều đang nằm hút thuốc phiện trông già hẳn đi. Giọng Lưu thật bi hùng:

– Triều đình kí hòa ước nhận cuộc bảo hộ rồi! Tây Dương lại nhờ triều đình Mã Thanh triệu Lư này về trấn Đài Loan! Nhưng nhiều tướng không chịu! Tướng Tây mới đánh Sơn Tây, Hưng Hóa, sắp đánh Tuyên Quang! Hoàng Kế Viêm bãi binh về Huế rồi! Lưu này đánh trận tại đây hai mươi năm, gờ vẫn giúp nước Nam! Tiên sinh tính sao?

Ta nắm tay Lưu cảm động, thâm tâm định sẽ trông vào núi Bạc, núi Vàng của bà chúa Ngàn, lấy tiền mộ quân hợp chiến.

Ta bèn lên về Sơn Tây đem gia quyến lên Tuyên Quang.

Ngay hôm sau Tây tiến đánh Tuyên Quang, ta cùng quân cờ đen vừa chặn vừa rút nào ngờ lúc đã đóng yên trong rừng, xem lại mới hay binh nước Ngàn đã bị đạn xuyên thủng lỗ chỗ, nước quý đã cạn từ lâu vì một viên sỏi ngược từ dưới đáy lên!

Hỡi ôi! Nghiệt số! Mắt ta đã hoa, tim đang thắt! Không! Ta sẽ trở lại gặp nàng! Ta viết tên vào lòng bàn chân vì sợ sẽ quên tiền kiếp mình! Hỡi con cháu! Nếu đẻ ra kẻ nào có tên dưới chân, là ta đó! Hãy trao chúc thư cho Trần Dũng hậu thân! Trần Dũng! Hãy tìm tới xứ Ngàn, dấu đã lâu hàng bao thế kỷ! Nàng đang chờ cố nhân! Dòng họ ta sẽ hết bệnh di truyền! Nếu không tin, người có quyền đốt hết di thư di vật, sống đời cháu chắt, coi như tất cả chỉ là cơn mê sảng của tiền nhân! Nếu đi, hãy chờ năm Tý, năm Trần Dũng về trận, vì ta lập nguyện sẽ trở lại xứ Ngàn vào năm Tý!”.

Chàng tuổi trẻ gấp cuốn chúc thư lại, lòng bàng hoàng như đang trong cõi mộng.

Rất lâu chàng khẽ thở dài, cúi xem lại lòng bàn chân rồi nhìn lên tấm bài vị của cụ Tam đại, lẩm bẩm:

– Chân có chữ, sinh năm Tý, ta là hậu thân của tăng tổ phụ! À, giờ mới hiểu tại sao từ ngày có trí khôn ta hay buồn mang mang như nhớ về dĩ vãng xa xăm...

o O o

– Ngưng!

Hai đối thủ cùng dẫn ra lùi về hai góc dài, thở dốc. Hoàng Đạt quay sang chàng môn sinh cao kều, nghiêm mặt bảo:

– Cú Swing dùng bữa bãi như vậy rất nguy hiểm! Quả đấm tạt đó chỉ nên

dùng khi đối phương đã thấm đòn, mệt, không còn khả năng tránh né lạnh lẽo! Khi đó nó được dùng như một đòn kết thúc đã “nốc ao” đối thủ! Cũng tựa như trường hợp cú đấm xốc Uppercut vậy! Nên nhớ, đòn Swing tuy mạnh nhưng chậm vì phải vận hành một cự ly dài, do đó đối phương dễ chặn đỡ hoặc tránh né! Đồng thời khi đấm hụt ta cũng dễ bị phản công lại bằng đòn đấm móc của đối thủ, hiểu?

Chàng phác họa bằng động tác để giải thích thêm cho rõ ý, đoạn ra lệnh cho cả hai:

– Tiếp tục trận đấu!

Hai môn sinh lại xáp vào nhau, tiếng găng “bốc” đập vào người thành thịch.

Cả hai đều thụ giáo môn quyền Anh với chàng khá lâu nên tương đối vững về mặt kỹ thuật, đánh đỡ, tránh né xem ra cũng thành thạo, tuy chưa đủ “cứng” để có thể thượng đài tranh giải, so găng với các “yêng hùng” trên thiên hạ!

Hoàng Đạt nghĩ thầm, mắt theo dõi trận đấu dượt của môn sinh.

Bên dưới võ đài, hơn hai chục tay đấm học trò khác chăm chú xem, vẻ say mê hiện rõ trên từng gương mặt trai trẻ.

Đó là đám môn sinh chưa trưởng thành về tài nghệ hoặc chỉ mới nhập môn được ít lâu.

Xế trong góc sân, một toán khác gần chục người thuộc lớp đàn anh đang nhẩy dây, đánh bao cát, bóng bật v.v... cùng ôn luyện những bài tập.

Xong trận đấu dượt của hai môn sinh, Hoàng Đạt vừa nhẩy xuống đài thì người đồ đệ trưởng tràng tiến lại lễ phép nói nhỏ với chàng mấy câu.

– Được! Tôi ra ngay! Cậu điều khiển lớp thay tôi!

– Thừa vâng!

Đạt vào phòng thay áo rửa mặt rồi trở ra ngoài.

Một thiếu nữ đang ngồi xem báo đợi chàng tại phòng khách. Nàng vận âu phục, quần dài kiểu thể thao, áo sơ mi bó chèn ngắn tay tóc uốn chảy theo lối con gái tân thời thành thị. Thoáng nhìn cũng thấy ngay đó là một thiếu nữ theo Tây học, con nhà khá giả, nhan sắc xinh đẹp hơn người.

– Em chờ anh có lâu không?

Hoàng Đạt ngồi xuống chiếc ghế đối diện nàng. Thiếu nữ ngẩng lên nheo mắt nhìn chàng giây lát, nhướn cao mày liễu hỏi lại:

– Ý anh hỏi chờ ở đây hay... chờ ở nhà?

Giọng nàng ra chiều hờn dỗi khiến Đạt vội cười... cầu hòa:

– Cả... hai!

– Hừ! Chính xác tại nơi đây thì mới khoảng 15 phút thôi! Nhưng chờ ở nhà thì đúng một tuần rồi! Hừ! Anh đi đâu mà em đến tìm ba bốn lần, cả đây lẫn đằng

nhà đều chẳng gặp? Nói nghe nào!

Thiếu nữ trợn mắt dọa, nửa đùa nửa như... muốn khóc.

Hoàng Đạt thầm kêu khổ trong lòng, gương cười nhìn quanh, bảo nàng:

– Chuyện hơi dài dòng! Giờ chúng mình cùng đi ăn trưa, anh sẽ kể em nghe!
Nào, Ngọc Bích!

Không chờ người yêu tỏ thái độ, chàng kéo nàng đứng lên đi luôn.

Đạt mở máy cho xe khởi động bảo nàng:

– Trưa nay người yêu bé nhỏ của anh muốn dùng cơm Tây, cơm Tàu hay cơm Việt?

– Cái đó tùy anh! Em thì chả thiết gì cơm với nước! Hừ! Nên nhớ anh chưa trả lời câu hỏi em đấy nhé!

Ngọc Bích vẫn chưa hết hờn dỗi, khuôn mặt kiêu mị còn nhuốm sắc giận, tuy ánh mắt có vẻ hài lòng vì câu nịnh đầm... rất xưa của chàng.

Đạt hiểu nàng ghen bóng gió vì chuyện chàng đột nhiên vắng mặt trong mấy ngày qua.

Hai người quen nhau đã gần ba năm. Thoạt đầu Hoàng Đạt chỉ xem nàng như một người bạn gái dễ mến trong số những cô gái ái mộ tài ba và danh tiếng của chàng. Nhưng cô nữ sinh tân thời nói tiếng Pháp đúng giọng như đầm, đàn giỏi hát hay, ham thích thể dục thể thao, lại yêu chàng tha thiết đến cảm động không ngờ! Đã nhiều phen nàng thẳng thừng cự tuyệt những đám mai mối, dạm hỏi của bọn “vương tôn công tử” con nhà giàu có, gia thế tại Hà Nội, quyết ý chung thủy với người nàng yêu!

Song thân nàng trước còn lấy làm buồn vì chuyện cô con gái độc nhất đem lòng yêu Hoàng Đạt – một tay “võ biên”! Chẳng phải “cậu cừ”, “ông Đốc” gì cho xứng đáng với một tiểu thư đẹp và học thức như nàng.

Tuy nhiên sau thấy không lay chuyển được tâm ý Ngọc Bích hai người đành chịu để tùy nàng lựa chọn bạn trăm năm. E nếu bức bách quá nàng đâm liều lĩnh thì nguy.

Hơn nữa, qua gặp gỡ Hoàng Đạt dần dần thân phụ nàng hiểu rõ hơn về chàng và chính ông cũng cảm thấy mến con người “võ biên” nhưng không chỉ biết có sức mạnh của cơ bắp.

Theo thời gian Đạt mặc nhiên được xem như một chàng rể tương lai trong gia đình, thường xuyên lui tới. Và gần đây, giữa đôi bên có cuộc dạm hỏi chính thức.

Ngọc Bích với chàng việc hôn phối đã được ước định, chỉ còn chờ Đạt thu xếp chuẩn bị cho chu đáo. Phụ mẫu đều mất từ lâu, Hoàng Đạt sống tự lập đã quen, tuyệt không muốn nhờ vả ai, nhất là đối với gia đình bên nàng chàng lại

càng giữ ý, tránh điều hiểu lầm không hay.

Chiếc xe rẽ ngoặt về hướng phố Hàng Buồm, Ngọc Bích liếc chàng cẩn môi như cố ngăn một nụ cười:

– Anh có vẻ thích cơm Tàu nhỉ?

Đạt không nhìn nàng, điềm nhiên gật:

– Thích chứ! Còn gì thú bằng “ăn cơm Tàu, ở nhà Tây, và lấy vợ Việt”... tên là Ngọc Bích!

Thiếu nữ không khỏi bật cười khanh khách, nguyệt yêu chàng:

– Gớm! Đạo này anh có vẻ... láu tợn! Thật không ngờ!

– Chứ sao! “Kẻ sĩ cách nhau ba ngày đã khác”! Em quên câu đó rồi ư? Huống chi...

Đạt bỏ lửng không tiếp, chợt nghĩ chẳng nên đùa dai khiêu khích người yêu trong lúc này làm gì!

Chuyện vắng mặt vừa qua quả chàng có lỗi với nàng. Lẽ ra phải gửi điện tín báo nàng biết mình kẹt dự đám tang nhà họ Trần để nàng khỏi lo lắng mong đợi. Vì bận và bị choáng váng bởi câu chuyện dị thường ghê gớm của bạn nên chàng đâm quên khuấy mất.

Khi hai người đã ngồi yên trên gác hiệu ăn, Hoàng Đạt chậm rãi mở đầu:

– Sở dĩ anh vắng mặt bất thường trong những ngày vừa qua là vì...

Chàng hạ giọng kể lại chuyện đám tang phụ thân Trần Dũng cùng điều bí ẩn về thân thế của bạn cho nàng nghe.

Ngọc Bích càng lúc càng thêm sửng sốt đến nỗi Hoàng Đạt phải mấy phen ra hiệu nhắc nhở nàng mới không kêu lên vì xúc động trước diễn tiến của câu chuyện.

– Trời! Chẳng khác gì chuyện thần thoại trong cổ tích! Nếu chẳng phải do anh kể chắc em đã cho là... bịa! Thật kinh khủng! Như vậy, theo anh nghĩ phải chăng những chuyện kỳ kỳ về tiền thân tiền kiếp con người là có thực?

Nàng lộ vẻ băn khoăn hỏi người yêu. Hoàng Đạt nhăn trán nghĩ ngợi, nhìn nàng băng khuâng:

– Thực hư phải chờ xem sao! Khoảng đầu tuần tới Trần Dũng sẽ lên đường đi tìm... dĩ vãng, theo chúc thư lập nguyện của Tăng tổ phụ tức là... tiền thân của anh ấy! Có lẽ anh cùng đi với Dũng! Mong em hãy giữ kín chuyện này! Trước khi kể cho anh nghe, Trần Dũng có yêu cầu anh hạn chế tiết lộ ra ngoài, tránh dư luận phiền phức!

Ngọc Bích khẽ gật, ngó chàng dăm dăm:

– Anh sẽ đi với anh Dũng ư?

– Đi để giúp anh ấy một tay! Anh từng qua lại vùng Tây Bắc nhiều bận nên thạo đường hơn Dũng!

Hoàng Đạt giải thích tiếp:

– Đó là do anh tự nguyện! Tình bạn giữa đôi bên khiến anh chẳng thể để một mình Trần Dũng xông pha trên vùng núi biên thùy đầy bất trắc, e không khéo anh ấy gặp chuyện rủi ro dọc đường trước khi tìm được... Xứ Ngàn của “người yêu từ kiếp trước”, xong việc anh sẽ trở về.

Ngọc Bích cúi đầu suy nghĩ.

Nàng biết Trần Dũng là người bạn trai chí thân với Hoàng Đạt, đồng thời cũng rất quý mến chàng. Câu chuyện lạ lùng về thân thế Trần Dũng khiến nàng cảm thấy mình bị lôi cuốn ghê gớm.

Lại nữa thâm tâm chẳng muốn người yêu rời xa mình theo bạn dẫn thân vào cuộc viễn hành đáng lo ngại đó. Nàng vụt quyết định rất nhanh trong đầu, buông gọn:

– Em sẽ cùng theo anh!

Hoàng Đạt ngửng mặt dòm sững người yêu, tưởng chừng nghe lầm:

– Em bảo sao?

– Bảo sẽ cùng anh “hộ tống” anh Dũng tới gặp... bà chúa Ngàn!

Ngọc Bích rành rọt nhắc lại ý nàng, miệng mỉm cười hóm hỉnh, chừng thú vị khi thấy chàng kinh ngạc.

Hoàng Đạt yên lặng nâng cốc uống cạn một hơi, giây lâu mới nói:

– Táo bạo đấy! Chắc em chưa hình dung hết những khó khăn trong chuyến đi của bọn anh! Này nhé...

Bằng giọng ôn tồn chàng phác họa cho người yêu thấy những nỗi gian khổ, hiểm nguy sẽ phải đương đầu dọc đường, khó tránh!

Qua kinh nghiệm bản thân chàng từng trải qua trong những tháng năm giang hồ lưu lạc trên mạn ngược! Từ những chuyện thông thường ở các cùng “ma thiêng nước độc” như bệnh tật, phong thổ khí hậu, thú dữ... cho tới kể cả nạn cường sơn đạo tặc, thảo khấu lục lâm hoành hành cước bóc, bắt người đem bán v.v.

Nghe qua Ngọc Bích chẳng chút nao núng, điềm nhiên:

– Nhưng đã có anh bên cạnh, việc gì em phải sợ! Nếu giả như chạm trán bọn phi tặc, mình anh đủ mạnh bằng... một đội binh rồi! Huống chi anh Trần Dũng cũng là tay “có nghề” bản lĩnh chẳng tầm thường! Còn em, anh quên em đã từng tập võ Nhu Đạo rồi sao! lại được thụ giáo chân truyền với anh bấy lâu, đâu dễ bị kẻ nào... bắt nạt!

Vẻ tự tin nơi cô tiểu thư bướng bỉnh khiến Hoàng Đạt thầm kêu khổ. Chàng cố tìm cách loại bỏ ý định liều lĩnh của nàng:

– Cứ cho là vậy đi! Tuy nhiên... còn hai cụ ở nhà? Chẳng khi nào các cụ chấp thuận một cuộc phiêu lưu như vậy! Chưa tính đến trường hợp Trần Dũng không đồng ý và trách anh là kẻ... nhiều sự! Hãy nghe anh, Ngọc Bích!

– Chuyện xin phép gia đình em sẽ thu xếp ổn thỏa! Anh khỏi bận tâm! Còn về phần Trần Dũng, em nghĩ anh ấy chẳng nỡ phản đối sự có mặt của em trong chuyến đi! Nên nhớ, nếu anh đi vì bạn thì em cũng có quyền đi vì... chồng sắp cưới! Để mình anh đưa Trần Dũng tới “Xứ Ngàn” em chẳng yên tâm tí nào! Lỡ như có cô nào ở đó phải lòng Hoàng Đạt của em... thì nguy to!

Nàng nheo mắt nhìn chàng cười nụ, Đạt lảng tránh ánh mắt soi mói của người yêu, kín đáo thở dài.

Chàng chợt nhận ra dường như mình đã sai lầm khi tiết lộ với người yêu về chuyến đi sắp tới.

o O o

Chương Ba

It ngày sau, một buổi tối vào độ hạ tuần tháng Chạp năm Hợi, có một chàng tuổi trẻ đeo hành trang, đáp tàu lên Hà Nội, về mặt đầy bí ẩn.

Tàu đến ga Hàng Cỏ vào khoảng bảy giờ tối, chàng trai đón xe tay về thẳng khu Ngã Tư Sở.

Xe ngừng trước một ngôi nhà mái ngói có sân rộng, ngay cạnh đường Láng chàng xuống xe trả tiền đoạn gọi cổng.

Chừng hơn phút sau một người đàn bà chạy ra, nhắc thấy vội đơn đả chào:

– Bẩm cậu! Mời cậu vào chơi!

Chàng trai thoáng cau mày hỏi chị giúp việc, lách vào:

– Cậu Cả đi vắng rồi ư?

– Bẩm! Cậu con vừa đưa cô Ngọc Bích lên phố, có dặn nếu cậu đến, bảo cứ ngồi chờ cậu con về! Chắc cậu mới lên chưa ăn tối, để con dọn cơm cho cậu dùng!

– Thôi khỏi! Tôi đã ăn trên tàu rồi. Chị pha giùm ấm trà ngon là đủ!

Chàng trai chính là Trần Dũng, theo lời hẹn với Hoàng Đạt từ trước, Dũng lên Hà Nội ghé qua nhà bạn để mai cùng nhau lên đường.

Vốn từng lui tới nhà bạn thường xuyên, Hoàng Đạt lại ở một mình với người giúp việc nên Trần Dũng cứ tự nhiên, cất hành lý xong đi tắm.

Khi chàng trở ra vừa lúc nghe tiếng còi xe hơi ngoài cổng.

– Anh chàng đã về tới!

Dũng nghĩ thầm, lững thững tiến ra.

Hoàng Đạt mở cửa xe cùng người yêu bước xuống, tay xách nách mang hai ba gói lớn, chừng vừa đi mua sắm trên phố về.

– Cậu đợi mình có lâu không? Xin lỗi!

– Hai ông bà sắm sửa gì mà nhiều thế?

Trần Dũng cười nhẹ hỏi, Ngọc Bích khẽ rước lời đáp:

– Dạ! Mua thêm vài thứ vặt vặt phòng khi đi đường cần dùng đến! Anh Dũng này! Em xin phép ngỏ lời...

Nàng tỏ ý chia buồn về cái tang phụ thân Trần Dũng

Cả bọn vào nhà, Hoàng Đạt rót trà mời, vẻ băn khoăn bảo bạn:

– Dũng à! Mình có điều muốn hỏi xem ý bạn ra sao...

Đạt kể việc người yêu đòi đi theo, Ngọc Bích hơi ngượng, phân trần:

– Chẳng phải em có tính hiếu kỳ... chỉ lo hai anh lặn lội đường xa không ai chăm sóc, có em theo dấu sao cũng đỡ tay lo liệu được mấy việc lật vạt!

Trần Dũng liếc nhanh bạn như ngầm trách, trầm ngâm hồi lâu đoạn thở dài khẽ gật:

– Thôi được! Nếu chị Ngọc Bích đã quyết thì...mai chúng ta cùng lên đường. Chuyến đi này chắc chắn sẽ nhiều gian truân, chỉ e hai bạn phải chịu vất vả thái quá vì tôi! Thật Dũng này chẳng biết nói sao, để cảm tạ tấm lòng của hai bạn!

Thấy Trần Dũng đồng ý, Ngọc Bích tươi hân mặt, nàng nhoẻn cười hồn nhiên:

– Ô! Có gì đâu! Được anh cho theo là quý lắm rồi! Anh biết không, suốt cả tuần nay em luôn bị thôi thúc bởi chuyện này! Có đêm còn mơ thấy cảnh ba người chúng ta lang thang trong rừng sâu, lạc tới một cái tháp cao lắm, hình như có chín tầng thì phải, rồi...

Nàng chợt ngừng bật vì Trần Dũng vụt ngậy người, sắc mặt biến đổi. Dưới ánh đèn điện vàng vọt, thân dáng khuôn diện chàng tuổi trẻ họ Trần toát ra một vẻ lạ lùng, đến nỗi cả nàng lẫn Hoàng Đạt cùng thoáng giật mình dòm sững.

Bất giác Ngọc Bích cảm thấy thấy rờn rợn, nàng nắm tay người yêu, mắt không rời Trần Dũng.

– Anh! Sao bỗng dừng...

Nhưng chàng trai họ Trần đã thở phào một hơi lẩm bẩm như kẻ nói mê:

– Tháp chín tầng! Chính là tháp Cửu Thiên có ghi trong chúc thư truyền đời! Chuyện này chỉ mình ta biết, chưa hề kể với ai... sao Ngọc Bích lại mơ thấy? Sự trùng hợp đó có ý nghĩa gì?

Chừng qua cơn xúc động, Trần Dũng có vẻ “tỉnh” hơn, ngó Hoàng Đạt ôn tồn hỏi:

– Hình như tớ chưa đề cập tới tháp Cửu Thiên với cậu, đúng không?

– Phải! Cậu chỉ nhắc tới “Xứ Ngàn” tại vùng ba biên giới Việt – Trung – Lào mà thôi!

Đạt gật đầu xác nhận.

– Thế mà bà đầm của cậu mơ thấy nó! Trong chúc thư truyền đời do... cụ Tam Đại để lại có dẫn tìm đến tháp Cửu Thiên, nổi âm sừng linh dương.... “Nàng” sẽ ra đón!

Ánh mắt Trần Dũng dường như lạc vào khoảng không gian xa xôi mênh mông nào đó... đắm chìm... mênh mang...

Rồi chàng tuổi trẻ họ Trần chậm chậm lúi trong ngực áo ra một tấm họa đồ.

Tấm họa đồ do cụ Tam đại để lại.

o o o

Chuyến tàu Hà Nội – Lào Cai lao nhanh trên thiết lộ, tiếng bánh sắt âm vang như tiếng nghiêng rít của một con quái vật khổng lồ từ thời tiền sử trở mình thúc giắc giữa đêm rừng mờ nhạt trăng sao.

Trong toa riêng hạng nhất, Hoàng Đạt, Trần Dũng lặng lẽ ngồi đối ẩm bên cửa sổ, không ai nói một lời, chừng cả hai chàng tuổi trẻ cùng mãi theo đuổi những ý nghĩ của riêng mình.

Xế sau lưng Hoàng Đạt, trên chiếc giường sắt gắn liền vách, Ngọc Bích nằm quay mặt vào phía trong đang thiêu thiêu ngủ.

Bỗng con tàu rít lên một hồi còi thê lạnh, chậm dần rồi dừng lại. Hoàng Đạt thò đầu ra cửa sổ quan sát bảo bạn:

– Tối ga Yên Bái rồi! Giờ cậu nằm nghỉ cho khỏe, lát sẽ đổi phiên! Đường từ đây lên Lào Cai dạo này nghe nói không yên lắm, thỉnh thoảng vẫn xảy ra chuyện cướp bóc trên tàu! Cần chia nhau thức, phòng khi hữu sự!

Trần Dũng khẽ gật đầu chậm chậm đứng lên về giường nằm.

Hoàng Đạt ngồi một mình, mơ màng ngắm trăng liềm cài trên nền trời đen sẫm mênh mông...

Ba hồi còi lại vang lạnh đêm sương, con tàu rùng mình chuyển bánh tiếp tục hành trình ngược lên phía Bắc.

Chàng trai họ Hoàng châm một ấm trà Thái Nguyên hảo hạng, đốt thêm điều thuốc xì-gà Ảng lê, im lặng nhả khói.

Chợt có tiếng động sau lưng, Hoàng Đạt quay lại. Ngọc Bích nhẹ nhàng đến bên chàng ngồi xuống.

– Em ngủ tiếp cho khỏe! Mình anh thức đủ rồi!

Đạt âu yếm vuốt tóc người yêu, Ngọc Bích ngả đầu lên vai chàng không đáp.

Bốn mắt giao nhau, sâu thẳm, Hoàng Đạt liếc nhìn về phía Trần Dũng, đoạn từ từ cúi xuống đặt một cái hôn nồng cháy lên đôi môi hé mở chờ đón của nàng.

Rất lâu hai người tuổi trẻ mới buông nhau ra, Ngọc Bích đỏ bừng má ngáy ngất, vụng về vuốt lại nếp áo.

– Tuyệt diệu!

Hoàng Đạt lim dim mắt, buột miệng khẽ thốt. Thiếu nữ thoáng ngờ ngàng hỏi lại:

– Anh bảo sao?

– Anh khen... nụ hôn tuyệt diệu!

Đạt cười ranh mãnh khiến nàng càng thêm ngượng ngùng quay đi làm mặt giận.

Thình lình có tiếng chân chạy rầm rập rồi cánh cửa bị xô rầm, mở tung.

Ngọc Bích giật mình kêu lên, liền mấy bóng từ ngoài nhảy vọt vào trong toa, súng lục chĩa lăm lăm. Thấy đều bịt mặt, chỉ để mở đôi mắt, mũ rộng vành kéo sụp.

Một tên đáng lực lưỡng chừng chỉ huy cả bọn, ve vẩy mũi súng ra lệnh:

– Tất cả giơ tay lên, ngồi im tại chỗ! Nhúc nhích ta bắn nát sọ!

Ngọc Bích lo lắng nhìn người yêu ngằm hỏi, Hoàng Đạt bình thản gật đầu đoạn làm theo lời bọn lạ.

Xế trong góc toa Trần Dũng vẫn nằm im trên giường hình như chẳng hề hay biết chuyện xảy ra.

– Lục soát người chúng!

Tên chỉ huy hát hàm bảo đồng bọn. Hai gã khác lập tức tiến lại chỗ Hoàng Đạt và Ngọc Bích.

Chàng võ sư vừa khẽ đá chân người yêu dợm chuyển mình ra tay, bỗng thấy loáng mấy ánh chớp liền tiếp cùng tiếng kêu rú đau đớn. Cả hai gã cùng tên đầu đảng nhất loạt ôm tay nhãn nhó, súng rơi lăn lóc dưới đất.

Không chậm trễ Hoàng Đạt kéo luôn Ngọc Bích nhào xuống sàn tàu, cùng lúc phất vạt tay về hướng tên còn lại đứng trấn bên cửa toa.

Chát!

Chiếc ấm trà quật mạnh giữa trán tên cướp vỡ tan, y lão đảo ngã gục xuống máu loang đầy mặt, có vôi.

Ba tên kia còn đang lúng túng trước diễn biến bất thần, hoảng hốt nhìn quanh. Hoàng Đạt đã lặn vèo tới lia chân quét nhanh một ngọn Tảo Diệp thổi hất bắn gã vào vách.

Liền mấy cú đâm tung ra hai thân xác cao lớn đổ sụm luôn trên sàn.

Chàng trai họ Hoàng định quay sang tên đầu đảng nhưng Ngọc Bích qua phút bàng hoàng, chừng phẩn chấn tinh thần thấy người yêu áp đảo bọn cướp, cũng phóng tới tấn công luôn.

Gã đầu đảng lãnh trọn một cước vào ngực nhưng xem chừng giữa chừng chưa núng, nén đau giật phăng mũi dao lá lan ghim trên tay khoa lên trả đòn. Khiến Ngọc Bích phải thối lui liền tiếp tránh những nát đâm trí mạng của đối phương.

E nàng bị thất thế Hoàng Đạt nhảy phắt lại. Bằng một thế cầm nã độc đáo chàng bắt dính tay dao vụn chéo ra sau, tay kia túm dây lưng y, hét lên một tiếng như sấm nổ ném vạt thân hình lực lưỡng của tên cướp bay qua cửa sổ toa.

Tiếng rú thất thanh hút chìm trong đêm rừng lộng gió...

– Minh ra xem còn tên nào ở ngoài không! Cậu với “bà đầm” cứ yên tâm ở đây!

Có tiếng Trần Dũng sau lưng, Hoàng Đạt nhìn lại thấy bạn còn ve vẩy mấy lưỡi dao lá lan trên tay, vẻ thản nhiên bình tĩnh lạ lùng.

Thì ra lúc bọn cướp xông vào toa Trần Dũng biết ngay nhưng vờ ngủ say chờ cơ hội hạ chúng.

Chính chàng đã ném dao tước súng của ba tên vừa rồi.

– Không ngờ cậu có ngón phi đao lợi hại ghê gớm! Thế mà bấy lâu nay tớ nào có biết!

Đạt vỗ vai bạn thán phục nói luôn:

– Để tớ cùng ra với cậu! Không chừng chừng mấy toa khác cũng bị rồi!

– Khỏi! Minh tớ đủ rồi!

Trần Dũng xua tay nhảy vèo ra cửa lần xuống mấy toa dưới xem sao.

Hoàng Đạt nhặt mấy khẩu súng gom lại một đồng, cùng người yêu ngồi canh chừng bọn bị đánh ngất.

Chừng mấy phút sau Trần Dũng quay trở lại nhún vai bảo:

– Không chuyện gì xảy ra ở các toa khác! Tàu cũng vắng! Hình như chúng chỉ nhắm vào toa bọn mình! Giờ mấy tên này tính sao đây?

– Hoặc trói lại giao chúng cho nhân viên hỏa xa, nhờ chuyên chở cho nhà chức trách tại ga gần nhất! Hoặc tổng chúng đi theo cách những tay... giang hồ mã thượng cho êm khỏi phải thủ tục lôi thôi mất thì giờ!

– Ủ! Vậy cho tiện!

Lập tức Hoàng Đạt, Trần Dũng lôi ba tên cướp dậy. Chúng tuy ngất nhưng chỉ bị thương nhẹ, được lay tỉnh, lấm lét nhìn hai chàng, lộ vẻ kinh hãi, ấp úng xin tha.

Hoàng Đạt giật soạt luôn mấy chiếc khăn che mặt, neho mắt dòm, gật gù, quay tít khẩu súng lục trên tay:

– Mặt mũi xem ra cũng khá... cô hồn đó! Đáng lẽ ta cho bọn mi đi tù một gông, nhưng thôi... lần này ta rộng tha cho! Về kiếm nghề khác làm ăn, nếu còn “hành nghề không vốn” lần sau gặp ta sẽ bắn nát gáo, nhớ!

Cả bọn mừng rỡ sụp lạy dõm lui ra nhưng Hoàng Đạt gọi giật lại:

– Khoan! Lối này!

Chàng trở mũi súng về phía cửa sổ, ba tên cùng đưa mắt nhìn nhau do dự.

Con tàu đang lao vùn vụt xuống dốc, nhảy xuống lúc này quả là chuyện mạo hiểm.

– Nhanh lên! Chậm, ta đổi ý!

Đạt lừ mắt ra lệnh, cả lũ vội thu hết can đảm, lần lượt phóng qua cửa sổ.

– Xong! Kể như chúng mình lời được mấy cây “chó lửa” này! Hà hà!

Hoàng Đạt ngắm nghía mớ súng thu được của bọn cướp. Toàn loại Rouleau “Smith and Wesson” rất tốt, nước thép còn mới, cả thấy có bốn khẩu. Chàng bảo bạn:

– Cậu giữ hai! Tổ hai! Phòng có lúc dùng tới!

Nhưng chàng trai họ Trần khẽ lắc đầu:

– Khỏi! Tổ không quen sử dụng súng ngắn. Nếu phải cận chiến tổ chơi “đòn gió” tiện hơn! Vả lại mình còn hai khẩu Springfield loại săn voi, săn hổ, cần chi! Theo ý tổ chẳng nên giữ thứ đó làm gì, quẳng đi là hơn!

Đạt hiểu bạn ngại trường hợp bị khám xét, e rắc rối với nhà chức trách. Chàng cười định nói nhưng nghĩ sao lại thôi, bèn trút đạn, ném súng xuống sông, chỉ giữ một khẩu, nhét trong áo.

– Để dành nói chuyện với bọn phỉ!

Đạt giải thích, Trần Dũng cũng thôi không phản đối.

Từ đó ba người tuổi trẻ cùng thức, ngồi nói chuyện văn đến sáng không thấy chuyện gì xảy ra nữa

o O o

Chương Bốn

Tới biên trấn Lào Cai, Hoàng Đạt dẫn cả bọn đến thẳng nhà một người bà con xa có hiệu buôn tơ lụa gần chợ.

Chủ nhà vốn trước có chịu ơn Đạt nên hết sức niềm nở, vội gọi vợ con ra chào, truyền làm cơm đãi khách.

Hoàng Đạt cho biết bọn chàng dự định đi Lai Châu săn hổ, nhờ y mua giúp ba thớt ngựa hay, nòi ngựa nước hai miệt Cao Bằng.

Rồi ngay sáng hôm sau, trời vừa rạng đông cả bọn đã thức dậy, ăn điểm tâm qua loa đoạn cáo từ gia chủ đi luôn.

Theo họa đồ Trần Dũng có, “Xứ Ngàn” nằm trong khu vực ba biên giới, miền đất giao điểm giữa biên địa. Phong Sa Ly (Lào) – Vân Nam (Trung Quốc) – Lai Châu (Việt).

Hoàng Đạt bàn nên theo đường xuyên sơn vượt qua đèo Hải Vân đến Phong Thổ, sau đó dùng các lối mòn, vượt qua vùng thượng xứ Thái, qua Đà Giang đến miền ba biên giới.

Đường rừng rong ruổi ba người tuổi trẻ vừa đi vừa chuyện vãn. Ngọc Bích lần đầu ngồi ngựa, tỏ ra thích thú vô cùng, vốn nàng là gái biết võ nghệ nên tập cũng nhanh, chẳng mấy chốc đã có thể phi được cả kiệu đại.

Chiều đó, sau khi vượt đèo ba người ghé vào một bản Thổ dưới chân núi tìm chỗ nghỉ nhờ.

– Mấy năm trước tớ đã có qua vùng này, ghé trọ nhờ đây! Họ rất hiếu khách! Bọn buôn lậu qua lại vùng biên thù cũng hay ghé nghỉ qua đêm.

Hoàng Đạt kể, đưa bọn tới căn sàn đầu bản. Chủ nhà rất vui khi nhận ra người quen cũ, lập tức sai người nhà dọn một buồng sạch sẽ thoáng mát cho khách nghỉ.

Trong nhà đã có một toán năm bảy người, chừng dân buôn ghé trọ trước. Trưởng đoàn là một ông già trạc ngoài lục tuần trông vẫn còn tráng kiện, thấy bọn Đạt vào khẽ chào, xong cứ ngó chàng đăm đăm như ngợ điều gì.

– Xin lỗi ông khách! Tôi hỏi nếu không đúng mong ông bỏ qua cho! Phải ông là... võ sĩ Hoàng Đạt?

Đạt thoáng ngạc nhiên, khẽ gật:

– Vâng! Chính tôi! Nhưng cụ... sao biết kẻ hậu sinh này?

– Ô! Tôi đã hân hạnh được xem ông thượng đài mấy lần tại Hà Nội! Kể cả trận ông hạ đo ván tay đấm vô địch Hải Phòng Lê Phi Báo tôi cũng được dự khán! Hà! Không ngờ lại gặp ông trên vùng đất biên thù heo hút này, thật quý hóa vô

cùng!

Ông già buôn lậu cười run người, lộ vẻ sung sướng như kẻ “tha hương ngộ cố tri”, từ lúc đó cứ xoắn lấy chàng trai họ Hoàng nói chuyện không ngớt! Thì ra ông cũng là dân Hà Nội, rất mê xem “đánh bốc”, Hoàng Đạt chính là võ sĩ ông hâm mộ bởi lối đánh đẹp mắt, thể hiện tinh thần thượng võ của chàng.

Tối đó, nhân lúc đối ẩm với bọn Hoàng Đạt, Trần Dũng, biết bọn chàng có ý định lên vùng thượng nguồn sông Đà săn bắn, ông già chợt tỏ ý lo, cau mày bảo:

– Đạo này miền biên địa Tây Bắc chỗ đó thường bị bọn phỉ cướp bóc, hai ông với cô đi săn nên cẩn thận! Ghê nhất là bọn Lều đại vương bên đất Vân Nam kéo sang. Bọn chúng có hàng trăm tay súng, tới đâu nếu chống cự chúng giết sạch, rất tàn bạo! Mới tuần trước nghe nói gã Tài Wang xua thủ hạ tấn công mấy đoàn khách thương giết chết chẳng chừa một người. Tên Lều lại rất háo sắc, đàn bà con gái có chút nhan sắc mà gặp y... là khổ! Thường sau khi hành hạ chán chê, y đem bán họ cho bọn buôn người tứ xứ. Nàng nào vừa ý được y giữ lại làm tỳ thiếp hầu hạ. Lều bắn Phạc Hoạc rất thần diệu, có kẻ đã thấy y biểu diễn bắn tất diều thuốc trên môi người trong đêm tối! Lính nhà nước Tây Tầu mấy phen tiểu trừ không nổi, đến mất ăn mất ngủ vì Lều Tài Wang! Y đúng là một hung thần biên địa.

Đạt, Dũng nghe kể cùng lắc đầu nhìn nhau. Chàng trai họ Hoàng không khỏi gợn lên trong lòng nỗi lo mơ hồ về chặng đường sắp tới. Với hai tay súng và một cô gái chỉ biết võ vẽ chút ít, nếu chẳng may chạm trán bọn thổ phỉ cỡ Lều đại vương chắc chắn gay go vô cùng.

Giả như thất thế, điều khiến chàng lo ngại nhất chính vì Ngọc Bích. Khi đó cô thiếu nữ hoa khôi đất Hà Nội đương nhiên trở thành miếng mồi ngon trong tay bọn thổ phỉ hung tàn, hiếu sắc.

Bất giác Hoàng Đạt thầm trách mình đã thiếu cương quyết đối với người yêu, thật sai lầm khi cho nàng cùng tham dự một chuyến đi mạo hiểm như vậy.

Tuy là tay võ dũng hơn người, nhưng bằng vào kinh nghiệm bản thân chàng hiểu bản lĩnh võ công không thể giúp người ta chiến thắng trước hàng trăm địch thủ có đầy đủ súng ống trên tay. Chưa kể bọn phỉ tặc thường cũng “có nghề” ít nhiều, lại dạn dày chiến trường, quen với chuyện vào sinh ra tử.

Như đoán hiểu tâm trạng băn khoăn của bạn, lúc tàn cuộc rượu trở về phòng, Trần Dũng khẽ bảo riêng với Đạt:

– Hay cậu với “bà đầm” quay về Hà Nội, xem như... tiến tới đến đây, đủ rồi! Để mặc tớ tiếp tục cuộc hành trình, đừng bận tâm! Tớ có họa đồ, lo gì không tìm ra “chốn đó”.

– Bậy nào! Dẫu thế nào chẳng nữa, bọn tớ phải “hộ tống” cậu đến nơi mới thôi. Xưa nay tớ chưa khi nào nghĩ đến chuyện “bàn rùn” nửa chừng như vậy. Chớ nói thế e... méch lòng.

Đạt cười vỗ vai bạn gạt đi.

Chừng biết tính bạn, Trần Dũng gượng cười không nói gì thêm.

Ngọc Bích đang nằm trong góc buồng nhỏ dậy nhoèn cười hỏi:

– Hai ông tướng có chuyện gì mà vui thế? Hừ! Suốt từ chập tối đến giờ chỉ lo nhậu bỏ mặc người ta một mình buồn muốn chết!

Nàng nũng nịu ngồi xuống bên cạnh người yêu.

Chẳng muốn nàng thêm lo, Hoàng Đạt bèn nói lảng sang chuyện khác, trêu nàng:

– Bọn này đang kể chuyện đường rừng... hay lắm! Muốn nghe không?

– Chuyện gì? Kể em nghe đi nào!

Hoàng Đạt làm ra vẻ lơ đãng:

– Chuyện... ma cà rồng! Đầu đuôi như sau...

Vừa nghe nói tới đó Ngọc Bích liền nhích lại dựa hẳn vào người yêu háo hức nhìn chàng chờ đợi.

– Sao? Sợ rồi à? Vậy thôi anh không kể nữa.

Đạt nheo mắt cười tinh quái khiến nàng vội chống chế.

Tưởng chỉ đùa chơi cho vui, ngờ đâu Trần Dũng cũng bị lôi cuốn, tỏ vẻ chú ý, giục chàng:

– Kể đi, Đạt!

Tự dưng chàng trai họ Hoàng cảm thấy bị kích thích bởi thái độ của người bạn thân thiết có một thân thế đặc biệt “đầy huyền sử”. Chàng im lặng hơn phút, hồi tưởng lại những chuyện từng được nghe trong những tháng ngày sống trên vùng sơn cước trước kia.

Giọng chàng cất lên trầm ấm, chậm rãi:

– Ngay từ hồi còn để chỏm tóc đã được nghe các ông già bà cả kể nhiều chuyện ly kỳ về loài “nửa người nửa ma” ghê gớm đó. Nhất là các tay từng “lên mạn ngược” về, vào những đêm mưa phùn gió bắc, các tay đó ngồi trên ổ rơm, kể chuyện “ma cà rồng cụt đầu, xỏ chân lỗ mũi bay đi ăn phân trâu, phân người...”. Bọn con nít chỉ cần nghe gió thổi vi vu bên tai, nhìn bộ mặt người kể nham nhở dưới ánh lửa vật vờ, hai con mắt long sòng sọc... là cũng đủ dựng tóc gáy lên rồi.

Đồng thời tới đâu cũng thấy thiên hạ tỏ vẻ đại kỵ con trâu trắng, hỏi chẳng mấy ai rõ nguyên do, tớ cũng đâm sợ trâu trắng, cái giống trâu quái gở trông giống như người mắc bệnh bạch tạng.

Sau lớn lên, ngược xuôi đây đó, đi sâu vào các miền cùng cốc thâm sơn, tớ lại được nghe thêm nhiều chuyện dị thường về giống quái đó. Đây là một trong những chuyện Ma Cà Rồng, do một anh bạn thuộc dòng quan lang có thể lực lâu đời trên vùng Tây Bắc kể lại.

o O o

Chúng tôi gồm sáu người, xuyên sơn đã mấy ngày trời, bỏ dần lại sau lưng cả thế giới loài người đông đúc, và đang đi sâu vào miền cùng cốc thâm sơn, không dấu chân người, tiếp giáp miệt Lào thượng Sầm Nứa.

Ngồi ngựa muốn bại cả móng, lội suối bì bõm nửa ngày, chiều kia cả bọn tới một thung lũng khuất tịch sau nhiều đợt núi ngửi mây.

– Thung lũng Cà Rồng!

Vài bóng sần chênh vênh hiện ra giữa nương xanh, bên dòng thác đổ, mười con trâu gỗ mõ, vài bầy chó lang thang, thấp thoáng dăm bóng giai nhân khỏa thân tắm nắng... Cảnh thổ không khác gì những bản động thâm sơn thường gặp, nhưng tim tôi bỗng đập mạnh, xúc động ghê gớm khi theo người bạn dẫn đường vào thung lũng.

Nam phụ lão ấu hơn chục người chạy ra đón khách lạ loài. Khi nhận ra anh bạn tôi, ai nấy đều tỏ vẻ mừng rỡ khôn cùng, như những kẻ bị lưu đày sang bên kia thế giới bỗng được người từ cõi thế đến thăm.

Người bạn dẫn đường ghé tai tôi bảo nhỏ:

– Tất cả đều là Ma Cà Rồng. Hãy tỏ ra thân mật, không hề ghê sợ! Họ sẽ đem mối thiện cảm vào “cơn ác mộng hóa kiếp” và mình sẽ chẳng có gì phải kinh tâm!

Bọn tôi cười nói chuyện trò vui vẻ, theo vào một căn sán rất rộng, cột to hai vầng.

Cả động Cà Rồng quây quần quanh khách. Họ giết lợn, gà, đãi tiệc, có cả rượu cẩm pha mật ong, ngon thơm vô cùng. Vì anh bạn có cho biết: chỉ có thông huyết mới bị lây, nên chúng tôi ăn uống rất “hao”.

Rượu được vài tuần, lão chủ nhân động chủ rầu rầu nét mặt, thở dài bảo khách:

– Các quan thương tình đường xa dặm thăm đến chơi, cả động sung sướng lắm! Chúng tôi bị “cái ma” nó ám! Nó hành hạ khổ lắm, muốn chết không xong!

Nhân tửu hứng, tôi liền hỏi:

– “Nó ám” từ hồi nào? “Nó” từ đâu tới?

Chủ động đứng lên, mời khách vào buồng kín, thấp đuốc cho xem.

Trong buồng có đặt bàn thờ, trên vách treo bức tranh lớn có vẽ mấy cái đầu, tóc xõa bay trên mây, có vành trăng khuyết đăng góc núi. Trên bàn thờ lại còn một pho tượng khắc con trâu trắng rất quái gở, cũng như đang vờn mây, nét khắc vẽ rất tinh xảo.

– Đây là thủy tổ Cà Rồng, “cái ma” nó ám người ta! Xưa kia các dân bản

động sống yên vui, mỗi mùa xuân đều mở hội lớn. Năm đó tại một bản nọ có mở hội, có tung “còn”, có nhảy múa, uống rượu cần tại một bãi cỏ rộng ngoài ban. Mãi quá nửa đêm mới tan, mạnh ai nấy ra về. Nhưng có một người để quên cái áo khoác vắt trên cành cây, anh ta vội quay lại tìm áo.

Lúc đó, bãi rừng vắng ngắt không người, đồng lửa giữa bãi còn cháy lập lòe.

Người kia chợt thấy một con trâu trắng mộng đứng vờ vẩn cạnh đồng lửa. Đoán trâu nhà ai lạc, anh ta bèn dắt về, mai sáng đem trình quan lang. Lang sai rao mõ cho chủ nhân tới nhận, nhưng cả bản không ai mất trâu. Lang bèn sai đi cáo bản trên, rồi cả miền nhưng cũng chẳng ai đến nhận. Cuối cùng lang bèn truyền giết con trâu trắng vô thừa nhận kia chia cho dân bản động.

Kẻ nào ăn vào đều hóa ra giống Cà Rồng khủng khiếp. Cứ thế, ngày làm người đêm hóa quái bay đi ăn bần, gieo rắc kinh hoàng cho người khác... Tới lúc rạng đông mới lần về, tỉnh dậy, vào rừng kiếm lá ăn cho tiêu chất bần hôi thối trong bụng đi, trong óc chỉ mang như vừa trải qua cơn ác mộng.

Tất cả kéo dài cho đến ngày nay.

Cho nên, cũng từ đó, người ta truyền tụng điều cấm kỵ việc ăn thịt trâu trắng, tuy rất ít người hiểu được trâu trắng là... thủy tổ Cà Rồng ngày xưa... Bạch sơn ngư! Hà! Các quan ơi, Cà Rồng đáng thương hơn là đáng sợ. Vì “họ” cũng chỉ là nạn nhân của một chứng “bệnh quỉ” mà thôi. Nào có muốn hại ai đâu!

Lão động chủ cúi đầu thở dài rơm rớm nước mắt.

o O o

Hoàng Đạt kể dứt, đánh diêm châm thuốc hút.

Cả Ngọc Bích, Trần Dũng cùng đắm chìm trong chuyện tích thần bí về loài Ma Cà Rồng ghê gớm.

Mỗi người theo đuổi ý nghĩ của riêng mình hồi lâu, thiếu nữ khẽ rùng mình hỏi người yêu:

– Theo anh... chuyện khủng khiếp đó có thực không? Hay chỉ là... huyền thoại?

Đạt bâng khuâng giây lát, nhìn nàng:

– Với anh, tất cả những chuyện dị thường đó đều chỉ là... nghe kể! Chưa thấy tận mắt nên đâu dám cả quyết! Tuy nhiên, rất có thể Cà Rồng là một giống “quái nhân” biến thể hóa hình... cũng tử như con dế hóa ra con ve sầu, nòng nọc hóa ra ếch nhái, lăng quăng (bọ gậy) hóa thành con muỗi v.v...

Nghe nói trong rừng sâu còn có loài “Đông trùng hạ thảo”, cứ mùa đông là con sâu, mùa hè lại hóa cây, cứ thế biến hình.

Nghĩ cho cùng, trên đời này, trong cuộc sống muôn loài vẫn có những

chuyện vượt ra ngoài các định luật thông thường về vật lý, những thứ mà chúng ta xem là... huyền bí, chưa giải thích được.

Ánh mắt chàng như tình cờ lướt nhanh qua phía Trần Dũng.

Chàng tuổi trẻ họ Trần đang đôi mắt ngăm vàng trắng khuyết lờ lờ hiện ngoài cửa sổ, treo lơ lửng giữa trời mù mịt sương khuya.

Đâu đây chợt vắng vắng tiếng sói tru nhọn hoắt lê thê... hút chìm về nẻo rừng xa...

o O o

Phần Hai

Chương Năm

Qua khỏi Phong Thổ, bọn Hoàng Đạt vượt qua đường 12 bắt vào lối mòn xuyên lâm tiến về hướng thượng nguồn sông Hắc.

Mặt trời gác núi Tây, ba người dừng ngựa trước quãng sông rừng chảy len giữa vùng sơn lâm hoang tịch, xung quanh không một bóng bản làng.

Chỗ này sông Hắc từ mạn Bắc chảy xuống vòng đăm Đông rồi đổ chệch về Nam theo hình thước thợ.

Theo ý Hoàng Đạt, cả bọn hạ trại trên một vùng quang đãng, ngay cạnh bờ sông.

Dựng lều xong, Ngọc Bích chợt ghé tai người yêu bảo nhỏ mấy câu.

Đạt mỉm cười gật đầu rồi như sức nhớ liền cau mày tỏ vẻ lo ngại nói luôn:

– Nhưng phải cẩn thận, đề phòng quái nước! Hắc Giang là con sông nổi tiếng “nghịch” nhất Tây Bắc, thường hay có luồng luồng, giải! Chúng ẩn dưới vụng sâu nhưng nhiều lúc mò lên kiếm mồi, gặp “con thịt” tấp liền! Rất nguy hiểm. Tốt nhất em hãy tắm gần bờ, đừng bơi ra xa và nhớ chú ý những tắm nước chung quanh.

Nghe chàng dặn, Ngọc Bích cũng hơi chợn, nhưng chỉ thoáng qua nàng mỉm cười tự tin:

– Anh yên tâm! Bơi lội là môn thể thao... sở trường của em mà. Đừng lo, em sẽ không ra xa đâu!

Nói rồi nàng lục “sắc” lấy y phục, khăn tắm, đi liền.

Đạt, Dũng cùng nhau kiếm cành khô nhen lửa, lấy thịt rừng mang theo nướng, chuẩn bị cho bữa ăn chiều.

Ngọc Bích men theo bờ sông đi ngược lên mạn trên, xa chỗ dựng lều khoảng trăm thước, tìm nơi khuất trút bỏ y phục lội xuống nước.

Sông Hắc về chiều mát rượi, khá trong vì không có mưa lũ. Nước chảy cũng không xiết lắm, Ngọc Bích vừa tắm vừa đưa mắt dòm chừng mặt sông, không thấy “dấu hiệu thủy quái” như lời Đạt kể, hứng chí nàng bơi luôn ra gần giữa dòng.

Trong khi đó, cách nàng chưa đầy năm chục sải, bên bờ Tây, một bóng đàn ông cao lớn, cưỡi trần, súng Pạc Hoọc trĩu sườn, đầu đội mũ rộng vành đang ẩn sau một bụi lau lòa xòa sát mặt nước rê ống dòm theo dõi.

Trong ống viễn kính y hiện rõ từng đường nét thân thể cùng những cử động của người thiếu nữ tuyệt đẹp khỏa thân đùa giỡn với sóng nước buổi chiều nhạt

năng trên sông rừng.

Hồi lâu y vùng thở phì gãi râu lấm bầm bằng tiếng Quảng Đông:

– Hầy à! Ông Lều gặp may rồi! Hà hà! Múi chầy lếng! Cô tiên! Hai chục con vợ ở trại cộng lại không đẹp bằng nàng này! Trời đái ông Lều nên xui khiến tình cờ gặp cô tiên! Hà hà! Đêm nay...

Y nhe răng cười khùng khục, cặp mắt điều hâu nheo lại về đêm đang, mơ tưởng.

– Hà! Chúng chỉ có hai thằng với súng săn! Trong khi ta mang theo gần hai chục tay súng, quá đủ!

Y vụt quay lưng phóng nhanh về hướng thượng nguồn nơi tập trung bọn thủ hạ, chỉ xa chừng vài trăm mét.

Y chính là Lều Tài Wang, trùm phỉ khét tiếng vùng biên giới Việt Trung. Tên cướp lợi hại mà lão buôn lậu đã kể cho bọn Đạt, Dũng nghe đêm rồi tại bản Thổ.

Lần này Lều dẫn một toán bộ hạ vào sâu nội địa để “thăm đất” trước khi xua quân cướp phá vùng này.

Vừa hạ trại nghỉ tạm bên Hắc Giang, Lều Tài Wang liền bỏ đi tắm, bất ngờ gặp bọn Đạt, Dũng tới...

Nghe tiếng hú gọi của người yêu, biết chàng sốt ruột, Ngọc Bích bèn trở lên bờ lau vội cho khô người, mặc y phục.

Đang gài nút áo thì Hoàng Đạt chạy lại trợn mắt gắt khế:

– Sao lâu thế? Làm anh muốn lên ruột, tưởng đâu... xảy chuyện gì rồi! Thôi, mau về kéo Trần Dũng cũng lo đấy!

– Gớm! Gì mà cuống lên vậy! Ông tướng!

Ngọc Bích hơi đỏ mặt khép vạt áo sơ mi quay nghiêng người tránh ánh mắt người yêu, lườm chàng.

Tuy vậy chàng tuổi trẻ vẫn thoáng thấy khuôn dáng bộ ngực trắng hồng căng phây sức sống thấp thoáng ẩn hiện sau lớp nịt vú xú chiêng đen phập phồng. Chàng vội làm mặt nghiêm để trấn áp nỗi xúc động chớm dấy lên trong lòng.

Trời sập tối, bọn Hoàng Đạt dùng bữa xong, nấu nước pha cà phê, trà nhâm nhi chuyện vãn hồi lâu rồi chia phiên kẻ vào lều ngủ, người ở ngoài canh gác.

Theo sự cắt đặt của bạn, Trần Dũng đi ngủ trước. Đạt cùng người yêu ngồi lại bên đống lửa tâm tình một lát, chàng giơ tay xem đồng hồ mỉm cười bảo nàng:

– Gần mười một giờ rồi! Khuya rồi! Em ngủ đi thôi, lấy sức mai còn lên đường.

Ngọc Bích vươn vai đứng lên trở về lều riêng.

Ngay lúc ấy thành linh Đạt nghe tiếng động lạ ngoài mé sông. Nhanh như cắt, chàng chụp luôn khẩu Springfield hai nòng lên đạn chĩa về hướng đó, một tay bấm tách đèn pin.

Vệt đèn loáng nhanh qua lùm bụi, quét ngang trên mặt sông.

Đoàng!

Cây đèn bấm trên tay Hoàng Đạt bị súng sói tung văng đi, tắt ngấm, tê chồn hổ khẩu. Chàng lặn vèo sang bên nổ luôn hai phát hú họa về phía trước.

– Pạc Hoọc! Đúng bọn phỉ rồi!

Đạt thoáng nhanh ý nghĩ trong đầu sau phát súng tấn công bất ngờ. May nhờ kinh nghiệm chàng dang rộng tay khi chiếu đèn nếu không đã bị trúng đạn.

Tiếp liền mấy phát súng nữa, cả súng “mút” lẫn Pạc Hoọc, đạn cây sạt bên người chàng.

Rồi từ dưới nước phóng lên năm, bảy bóng đen vung mã tấu xông tới.

Đạt giương súng sẵn bóp cò.

Cạch! Đạn thối! Chàng vọt dậy vung báng súng quật luôn.

Chát! Bốp! Một tên ôm đầu ngã vật xuống, chàng dạt ngang tránh một đường đao chém xả từ bên sườn, lia chân quét sụm thêm một tên nữa.

Vừa lúc nghe tiếng nổ chát chúa của khẩu Springfield, một bóng phỉ lực lưỡng buông mã tấu nhào luôn, Trần Dũng vọt lên rút soạt đao rừng trợ chiến cùng Đạt.

Nhưng từ phía sau hai chàng vụt dậy vang nhiều tiếng la hò xung phong. Trần Dũng giật mình gọi bạn:

– Chúng đánh tập hậu! lưu ý bảo vệ Ngọc Bích! Bọn này để mặc tổ lo!

Chàng trai họ Trần vũ lộng lưỡi dao quắm đánh tạt hai địch thủ, nhanh nhẹn thọc tay vào áo.

– Vút! Vút! Vút!

Liên tiếp mấy vệt sáng loáng lên, ba tên đang vây công Hoàng Đạt cùng rú lên đổ nhào.

Chàng võ sư được rảnh tay lập tức quay người phóng về chỗ cắm lều.

Bọn phỉ đã tràn tới gần, đông hơn chục tên, dẫn đầu là một gã cao lớn như hộ pháp, ngực quần chéo hai giây đạn, hai tay hai khẩu Pạc Hoọc, cất giọng hô như sấm:

– Chặt đầu hai thằng mặt trắng! Chừa lại mình “cô tiên” thôi!

Thoáng thấy Ngọc Bích thủ đao rừng định xông ra chặn, Hoàng Đạt vội nắm tay kéo lại:

– Để anh! Em hãy nắp kín, tránh đạn!

– Nhưng chúng đông...

Cô gái lo lắng nhìn chàng, Đạt ném súng sẵn, rút khẩu Rouleau, ngắt lời:

– Đừng lo! Anh còn cái này!

Dứt lời, chàng đẩy nàng ra sau, vọt lên phía trước, vẩy liền hai phát, động tác cực kỳ thiện nghệ.

Một tên trúng đạn gục liền, gã đầu đảng bị đạn liếm sát mang tai, cả giận chĩa Pạc Hooc về hướng Đạt nổ luôn, quát giật thủ hạ:

– Dàn đội hình chữ “Nhất”! Nó có súng lục! Coi chừng lạc đạn trúng “cô tiên” của tao! Tỉu nà!

Cả bọn lật đật ngang kiếm điểm tựa, bắn trả.

Chàng trai họ Hoàng ẩn sau một gốc cây lớn đảo mắt kiểm soát cục trường, bình tĩnh chờ dịp khai hỏa.

Vốn khi xưa từng được một bậc thầy lừng lẫy trong nghề tác xạ truyền bí quyết nên Đạt bắn rất “linh”, khẩu Smith and Wesson mỗi lần khạc đạn lại quất nhào một tên phỉ.

Giây lát đã thêm năm, sáu kẻ bị loại khỏi vòng chiến. Gã đầu đảng Lều Tài Wang chừng bất ngờ trước tình thế đảo ngược vì sức chống trả đáng gờm của đối phương, y vò râu giận dữ, vẩy một gã đầu mục lại ghé tai dặn mấy câu, đoạn rời chỗ, nường theo bờ bụi phóng đi.

Trần Dũng hạ xong bọn ngoài bờ sông, nhặt khẩu súng “mút” lộn lại núp sau mô đất, tiếp tay với bạn.

Cách hai chàng khoảng vài chục bộ, Ngọc Bích thu mình sau một thân cổ thụ hồi hộp theo dõi cuộc chạm súng giữa đôi bên.

Bất thần nghe tiếng cành cây khô gãy “rắc” xé bên tả, nàng giật mình định thần nhìn dòm sang.

Một bóng lực lưỡng, cao lớn như đô vật đang rón rén bước tới, hai hòng súng trên tay y hướng về phía bọn Hoàng Đạt.

Chừng y mãi chú ý đến hai tay súng lợi hại nên chưa phát giác cô gái ẩn gần đó.

– Nó định bắn trộm!

Ngọc Bích rúng động suýt kêu lên nhưng kịp nén lại. Khoảng cách giữa y với nàng chỉ bằng một đà nhảy, nàng lại không có súng trong tay, nếu y quay mũi súng sang bắn sẽ nguy. Chi bằng tương kế tựu kế lạng lẽ ra tay trước là hơn.

Nghĩ đoạn, nàng nhẹ nhàng đứng lên nhón chân tiến tới gần y.

Một bước, hai bước rồi ba bước... Ngọc Bích nín thở từ từ đưa lưỡi dao lên,

dù cổ trấn tĩnh nàng vẫn nghe tim mình đập như trống làng trong lồng ngực trước phút hạ thủ quyết định...

Gã đầu đảng phỉ tặc chậm chậm đưa khẩu Pạc Hoọc ngang tầm mắt, hơi nghiêng đầu ngắm.

Ngọc Bích vội hít một hơi dài, nghiêng răng thu hết can đảm vươn nhoài tới trước xả mạnh tay dao xuống.

Vô tình động tác này khua động mở lá khô dưới chân nàng khiến y vụt ngoảnh lại cấp tốc thối lui tránh.

Véo! lưỡi dao rùng đảo trong khoảng không một đường loằng ngoằng, Ngọc Bích chém hụt lập tức lạng người bám theo kẻ địch tấn công tiếp.

– Hầy à! “Cô tiên” lại biết võ!

Lều đại vương nhận ra hình dáng cô gái ngay từ khoảnh khắc đầu tiên nên không nổ súng, chỉ di động tránh né, chờ dịp phản công.

Ngọc Bích tuy được Hoàng Đạt truyền dạy cả võ ta lẫn võ Trung Quốc nhưng nàng chỉ tập trung luyện quyền thuật còn về binh khí cổ truyền không thạo lắm, nên sau mấy đường liền bị Lều đại vương nhận ra chỗ sơ hở, lừa thế đá văng dao.

– “Cô tiên”! Biết điều đứng yên nếu không ngộ bắn à!

Lều ve vẩy mũi súng nhích tới cười âm trầm, nói bằng tiếng Việt lơ lớ.

Lúc này cô gái hiểu y không có ý định nổ súng, muốn bắt sống, nàng bèn cao giọng gọi bọn Hoàng Đạt, Trần Dũng. Nhưng ngoài kia hai bên đang hồi quyết liệt, súng nổ rền át hẳn tiếng nàng.

Lều Tài Wang chợt nảy ý định, dắt súng nhảy phắt lại vươn trào thủ chụp lấy cô gái.

Ngọc Bích xẹt ngang tránh hụp xuống, lia chân phóng cước trả đòn liền.

Bịch! Ngọn đá tảo diệp quét trúng chân y mạnh tợn nhưng Lều không hề hấn gì, nhe răng cười phóng tới chụp cứng vai nàng.

Ngọc Bích thầm kinh hãi, không chậm trễ nàng vung quyền trái đâm móc vào mặt y, cùng lúc co chân đạp tận lực.

Lều “hự” lên một tiếng, hơi gập người chút nhưng vẫn chưa chịu buông vai cô gái. Ngọc Bích vội chuyển thân lộn ngược ra sau nhằm hóa giải tay trái y.

Soạt! Vai áo sơ mi nàng rách toạc một đường dài từ vai xuống trước bụng, hàng nút cũng bật luôn, để lộ một khoảng da thịt trắng ngần. Dưới ánh trăng loang lổ hắt qua cành lá, vòm ngực cô gái gần như phô bày trọn vẹn nét nhũ kỹ hà cao vút chỉ còn mảnh lụa nịt đen nhỏ như hai cánh bướm, phập phồng.

Ngọc Bích vừa thẹn vừa giận, chéo hai tay xoay nghiêng người thủ thế, che bớt chỗ trống trải trước ánh mắt hau háu như thú dòm mồi của tên trùm phỉ.

– Hà! “Cô tiên” đẹp! Xứng đáng làm lỗ phồ ông Lều a! Ngoan, ông Lều đưa về núi làm bà Tài Wang sung sướng một đời! Hà hà!

Lều nuốt nước bọt ừng ực, lừ lừ tiến lên.

Sức mạnh ghê gớm nơi y làm cô gái không khỏi cảm thấy lo âu, óc đảo nhanh tính kế.

– Nó khỏe như trâu, đòn đánh bình thường không núng. Hoàng Đạt, Trần Dũng lại bận đối phó bọn kia, đâu có nghe cũng chẳng thể lại ngay! Phải tung đòn vào chỗ nhược hoặc lừa ném y bằng Ju Do mới xong.

Thình lình Lều dậm chân dõm phóng tới khiến nàng lật đật chuyển bộ sang bên né.

Tuy nhiên y chỉ vờ nhảy, ngay khoảnh khắc cô gái vừa xoay mình lách qua, rất nhanh y nhào xuống lộn một vòng đến bên nàng và bằng một động tác cực khéo, hai chân vươn kẹp dính chân nàng lôi mạnh.

Ngọc Bích mất thăng bằng chới với ngã ngồi, nhanh như chớp Lều chồm dậy chụp vai nàng đè xuống.

Nhưng y đã tính nhầm! Nường theo sức mạnh đối phương, Ngọc Bích ngã người trên mặt cỏ, hai tay túm vạt áo, kê một chân vào bụng dưới y, vận sức hết lớn, tung đòn hy sinh Tomoe Nage sở trường từng điều luyện tại phòng tập JuDo.

Tấm thân hộ pháp của Lều lộn nhào qua đầu nàng, động huych vào một gốc cây cạnh đó, như trời giáng.

Ngọc Bích chụp khẩu Pạc Hoọc lẫn lóc kể bên, không do dự lay cò luôn.

Đoàng! Đạn xẹt xé tróc đầu gã trùm phỉ đúng lúc y lom còm ngồi dậy.

Lều giật mình đảo nhanh ra sau thân cây, rút phất khẩu súng còn lại chĩa, nhe răng cười:

– Hầy! “Cô tiên” chớ dại xài chó lửa với ngộ! Lều Tài Wang bắn giỏi nhất biên thù. Từng bắn tắt đom đóm trong đêm tối đó! Hà hà! Xem đây, ngộ tước súng “cô tiên”!

Dứt lời y nổ liên.

Đoàn! Khẩu Pạc Hoọc nổ vang chất chúa phía sau khiến Hoàng Đạt, Trần Dũng cùng chú ý. Chàng võ sư đột lòng thầm lo cho người yêu, vội dùng tiếng lóng gọi vọng sang báo cho bạn biết đoạn rời vị trí vọt đi liền.

Tới gần bờ sông vừa gặp cảnh Ngọc Bích bị gã trùm phỉ chĩa súng uy hiếp đang lui dần.

Hoàng Đạt thoáng khựng lại tính toán rất nhanh trong đầu, nép sau một bụi cây lòa xòa đưa súng ngắm.

Chàng chỉ cách gã chừng hai chục thước, tuy nhiên vì chỗ này khá nhiều bờ bụi gò đống, gã lại mãi đe dọa Ngọc Bích nên chưa phát hiện ra.

Khẩu Rouleau trên tay Đạt nổ liền hai tiếng khô khan, Lều lão đảo lùi lại mấy bước rồi ngã vật xuống như thân cây đổ, bất động.

– Trời! Anh...

Ngọc Bích nhào vào vòng tay người yêu, mừng mừng tủi tủi, Đạt nhìn nàng lo ngại khẽ hỏi:

– Em... có sao không?

– Không! Chỉ phải một phen hú vía! May anh đến kịp!

Nàng thành thật kể tiếp:

– Nó định bực hậu bắn trộm hai anh thì gặp em. Em chém hụt bị đá mất dao thì phải đấu tay đôi với nó. Hừ! y khỏe như trâu, em đánh trúng mấy đòn chẳng thấm thía gì, đến nổi... rách cả áo vì nó.

Cô gái e thẹn nhoẻn cười, Hoàng Đạt cúi nhặt khẩu Pạc Hoọc xem lại ổ đạn, đoạn trao khẩu Rouleau cho nàng, bảo:

– Ngoài kia còn mấy đứa, một mình Trần Dũng e thất thế! Ta ra thôi, em nhớ bám sát anh, lưu ý đề phòng chung quanh.

Chàng kéo nàng đi liền.

o O o

Chương Sáu

Bọn phỉ đã rút hết từ hồi bốn giờ sáng, để lại hơn chục xác chết, cả xác tên chủ tướng. Máu đọng thành từng vũng quanh chỗ bọn Hoàng Đạt dựng lều, mùi tanh nồng quyện lẫn mùi thuốc súng còn phảng phất trong không khí khiến Ngọc Bích nhiều lúc cảm thấy khó chịu, lợm giọng buồn nôn.

Hai chàng xách súng rảo một vòng xong trở lại bàn nhau nhổ trại lên đường.

Kiểm lại, ngoài ít vật dụng bị hư hỏng, một trong ba thớt ngựa buộc gần lều cũng trúng đạn chết quay, chính con ngựa hồng Ngọc Bích cưỡi.

– Thôi! Hai vị chịu khó ngồi chung ngựa vậy, đồ đạc hãy chất cả lên ngựa tở.

Trần Dũng nhún vai bảo bạn. Ba người thu dọn hành trang, vượt sông. Sang tới bờ Tây, Đạt cùng người yêu cưỡi chung ngựa, Trần Dũng tể ngựa lên trước có ý mở đường, phòng trường hợp bọn phỉ còn lảng vảng đâu đó, có thể phục kích trả thù.

Ngọc Bích ngồi trước yên, tựa vào ngực Hoàng Đạt. Sau cuộc đụng độ khốc liệt với bọn Lều Phỉ đêm qua, nàng mệt mỏi, tinh thần có phần bị dao động.

Đạt ghé tai nàng cười:

– Sợ rồi ư? Đó! Anh nói có sai đâu! Đã bảo ở nhà mà không chịu nghe, cứ nằng nặc đòi theo kỳ được! Hừ! Hai cụ mà biết em đi “du lịch” như vậy chắc phải... đánh một trăm roi!

Bị trêu chọc Bích đỏ mặt ngượng dài, quay đi không đáp.

Nguyên, khi xin phép song thân nàng đã nói dối là theo chàng đi du ngoạn Sa Pa, tiện dịp thăm khu đồn điền hương hỏa Hoàng Đạt được thừa kế.

Quả Đạt có trang trại do phụ thân để lại trên đó. Chàng đã giao cho một người anh họ quản lý mọi việc, lâu lâu, có khi cả năm mới ghé lên thăm chừng một lần.

E nàng giận dữ, Hoàng Đạt bèn gợi chuyện:

– Kể ra chẳng đến nỗi vô ích! Bởi có cuộc “tao ngộ” đêm qua nên chúng ta mới trừ khử được tên trùm phỉ lợi hại vùng biên thùy Tây Bắc. Ấu đó cũng là điều hay! Diệt được một kẻ ác chẳng khác nào làm một điều thiện. Lành thay!

Ngọc Bích chột tùm tùm cười trước câu nói phảng phất mùi “triết lý” của Hoàng Đạt:

– Nói nghe hay lắm! Nhưng nếu giả như đêm qua em... bị bọn phỉ bắt mất, liệu anh có còn... lý sự nổi không?

– Bậy nào! Chỉ gỡ miệng! Anh còn một hơi thở quyết chẳng để kẻ nào phạm

đến... nàng tiên bé bỏng này.

Chàng cúi tìm môi nàng, Ngọc Bích ngượng ngùng gắt khẽ:

– Kìa! Khéo anh Dũng cười chúng mình...

Lời nàng bị ngắt ngang bởi một nụ hôn nồng cháy...

Ngựa vẫn phi đều, lốc cốc...

Ba người bôn hành suốt buổi không gặp chuyện gì xảy ra.

Trưa đó, vừa xuyên qua một cánh rừng thưa tới một thung lũng, bỗng gặp một chàng trai người Thái, dáng vạm vỡ, xách cây súng “kíp”, từ xa chạy lại, dáng vội vã như bị rượt đuổi, suýt nhào vào ngựa Trần Dũng.

– Gì thế? Ông bạn!

Hoàng Đạt níu lại hỏi, chàng trai mặt xanh như chàm đỏ, vừa giằng tay ra, ngoái dòm sau lưng, kêu lắp bắp:

– Chạy mau! Ông... ông ba mươi... Ông hùm tinh! Mau! Chậm, ông ăn thịt... ông ngồi đằng chân thác...

– Sao? Ông ba mươi ư? Bạn có súng “kíp” trong tay, sợ gì?

– O... cái quan không biết! Ông hùm tinh không phải cọp thường... súng bắn không chết mà. Cái quan buông tôi ra nào... ghê quá!

Dứt lời chàng trai vùng chạy như ma đuổi.

Bọn Đạt cùng lấy làm lạ nhìn nhau. Dân vùng sơn cước xưa nay vốn “xem hùm beo như chó dữ” bởi cuộc sống giữa thiên nhiên khiến họ thường gặp các loài dã thú. Có nơi, ngay cả các cô gái còn dám đương đầu với chúng bằng cách dùng bẫy, hoặc đôi khi có nàng chỉ sử dụng một lưỡi dao quắm cũng hạ được cọp trong trường hợp chạm trán bất ngờ.

Giờ thấy chàng nọ lộ vẻ khiếp đảm thái quá, động tính hiếu kỳ Hoàng Đạt bàn tới đó xem thực hư thế nào.

Nghe nói Ngọc Bích vội vã gạt đi, nhả mặt:

– Anh! Chuyện hổ thành tinh em vẫn nghe kể! Ta nên tránh xa là hơn! Hãy tập trung vào... việc của anh Dũng, tiếp tục hành trình!

Nhưng chừng Trần Dũng cũng bị kích động chẳng kém gì Hoàng Đạt, vụt sáng hân hoan nói luôn:

– Đã thế chúng mình nên vào tận nơi cho biết! Đây vào thác cũng không bao xa.

Chàng trở về hướng dòng thác đổ từ lưng chừng núi xuống trắng bạc như một dải lụa óng ánh dưới ánh mặt trời. Từ chỗ bọn họ dừng ngựa đến đó ước chừng chỉ nửa dặm là cùng.

Đạt vỗ báng súng sẵn cười trấn an người yêu:

– Yên trí! Dù hùm tinh hay hùm thường đã có món này giải quyết! Đạn “ban” vuốt dài như lưỡi dao, bắn voi, tê giác còn “kênh” nữa là cọp. Chưa kể Ru lô, Pạc Hoọc đây có đủ. Đi thôi!

Thâm tâm Hoàng Đạt không tin trên đời có loài nào chịu nổi sức công phá của súng đạn, cho dù đó là... ma quái.

Từng sống trên mạn ngược một thời gian chàng nghe nhiều huyền thoại về hùm tinh, thần hổ, voi thiêng v.v... nhưng chưa lần nào thấy tận mắt.

Lại nữa, Đạt thường nghĩ: vạn vật hữu hình tất hữu hoại. Mãnh thú... dẫu thành tinh chẳng nữa nhưng muốn vô bất ăn thịt người hẳn tất nó phải có xương thịt, nanh vuốt như... bình thường, vậy vẫn còn điểm yếu để chịu luật hủy diệt chung.

Hai thớt ngựa quay đầu rẽ sang trái tiến vào chân thác.

Đi được một quãng bỗng hai con ngựa cùng hí dữ chồm dựng hai chân trước muống hất cả bọn xuống.

– Nó đánh hơi thấy ác thú. Đúng! Trong đó có cọp! ta buộc ngựa đây thôi.

Hoàng Đạt bảo bạn, cả ba nhảy xuống cột ngựa bên một gốc tùng. Đạt còn lấy mấy củ tỏi nhai đập xát vào mũi mấy con vật cho chúng hết ngửi mùi cọp, đỡ sợ.

Đoạn, chàng ghé tai dặn hai bạn đồng hành vài câu.

Hoàng Đạt thủ khẩu Greenfield đi trước, theo sau là Ngọc Bích, Trần Dũng đoạn hậu.

Chừng hơn trăm thước, quả nhiên cả bọn gặp một vùng cỏ nát nhàu dẫu chân, khoảng cách đều nhau, dẫu nào cũng lớn bằng cái đấu.

Rõ dẫu chân cọp.

Ba người lần theo vết con thú len lõi hồi lâu tới gần vụng thác thì mất dấu.

Còn đang đảo mắt tìm kiếm bỗng Ngọc Bích nắm tay Đạt run giọng thì thào:

– Kìa! Anh xem... chỗ thạch bàn mé bên phải gần dòng thác đổ...

Hai chàng giật mình trông theo hướng nàng trở.

Cách không đầy năm chục thước, một hình thù ngồi lù lù câm nín, bất động như tạc bằng đá, to như bò mộng.

Đó là một con cọp xám. Nó ngồi chồm hổm, đầu hơi nghiêng về hướng bọn Hoàng Đạt nhưng cúi xuống, thoáng trông có vẻ như đang “trầm mặc suy tư” hết sức lạ.

Trần Dũng lập tức đưa ống nhòm lên ngắm, bất ngờ lộ vẻ sững sờ:

– Trời! Sao... thế này? Hay tại mình hoa mắt... nhìn trong viễn kính khác ở ngoài...!

Chàng lấy tay dụi mắt dòm lại, sắc mặt càng lúc thêm biến đổi:

– Đạt! Cậu xem này! Sao lại là... một ông lão? Trời!

Cả Đạt lẫn Ngọc Bích cùng kinh ngạc đưa mắt ngó nhau, chàng võ sư giật phắt ống nhòm xem thử phào khê lắc đầu bảo bạn:

– Có gì lạ đâu! Đúng là một ông ba mươi, chỉ lớn hơn những con cạp ở... vườn bách thú một chút. Chắc cậu hoa mắt rồi. Đây, em dòm xem có đúng không?

Chàng cười nhẹ chuyển sang tay Ngọc Bích, nàng vừa chiếu ống viễn kính liền rùng mình lắp bắp:

– Trời! Anh Dũng nói không sai! Không phải cạp! Một... ông già! Một người... râu tóc bạc phơ... mặc áo xám... trời! Đúng cạp thành tinh nên mới biến hóa như vậy.

Nàng xúc động ôm chầm lấy người yêu giục quay lại.

Trần Dũng xem lại lần nữa, tuy bớt vẻ kinh mang nhưng vẫn xác nhận đó là một ông già.

– Hay nói cho rõ là một thứ đầu người mình cạp! Có lẽ đúng hùm tinh như lời anh chàng ban nãy bảo! Giờ cậu tính sao?

Hoàng Đạt nhún vai, cương quyết:

– Để tớ cho nó một phát! Tinh hay không cũng phải hạ thôi Cậu với Ngọc Bích cứ ở yên đây, tớ lại gần nó. Cạp mộng phải nổ trúng chỗ hiểm mới chết ngay.

Dứt lời chàng vọt đi liền, bất kể Ngọc Bích can ngăn.

Hai người chừng không yên tâm cũng rón rén lần theo, phòng hỗ trợ Đạt khi cần.

Con cạp xám vẫn ngồi yên tại chỗ.

Hoàng Đạt men theo lùm bụi tối gần nheo mắt ngắm kỹ.

Khoảng cách hai bên thu ngắn chỉ còn chừng hai chục thước, trông rõ từng đường nét trên mình ác thú.

Chàng từ từ giương khẩu súng sẵn lên...

Ngay khi ấy bất thần nổi lên một tràng cười ròn rã, trong trẻo, rồi ba, bốn bóng sơn nữ từ ngoài đuổi nhau chạy tới.

Nàng chạy trước mặc y phục ra dáng con nhà quý tộc sơn cước, phá lãnh đen viền thủy ba kim tuyến, áo chên bằng lụa trắng, chân mang hài sảo, tóc bới cao, trâm cài lược giắt, khuyên vàng lấp lánh... nhác trông cũng thấy đó là một cô gái trẻ trung, xinh đẹp.

Cô nàng chạy gần đến bờ vụng thác, vừa chạy vừa ngoảnh trông lại mấy cô gái phía sau cười đùa, vô tình chưa nhìn thấy ông ba mươi ngồi chễm chệ trên tấm thạch bàn, đang giương mắt dòm trừng trừng.

Kịp đến lúc cô gái phát giác giật mình thì đã muộn. Giữa người và thú cách nhau chừng chục thước, chưa bằng một cái nhảy của chúa sơn lâm.

Cô nàng biến sắc lùi lại chưa kịp tỏ cử chỉ gì thì con cọp xám đã quất đuôi đánh “đét”, rống lên khùng khiếp, dậm phóng tới.

– Đoàn!

Từ sau bụi cây, Hoàng Đạt nghiêng răng bóp cò luôn.

Mãnh thú rừng mình ngã vật sang bên đến “ùm”, nước văng tung tóe. Nhưng có lẽ đạn không trúng chỗ hiểm, nó vùng dậy ngay xông thẳng lên bờ.

Đạt rúng động vội bồi thêm phát nữa.

Cạch! Đạn thối không nổ, chàng ném súng sẵn, rút Pạc Hoọc nhảy vọt ra.

Vào khoảnh khắc Hoàng Đạt khai hỏa bắn con cọp xám, Trần Dũng cũng đã giương súng nhắm sẵn phòng bị tình huống xấu xảy ra.

Vừa thấy nó chồm dậy, chàng trai họ Trần liền lấy cò tiếp tay bạn, tuy nhiên... đạn cũng không nổ.

Trong khi mãnh thú hung hăng lao về phía cô gái sơn cước...

Không do dự Trần Dũng nhún chân quăng vèo người tới chắn ngang trước mặt cô sơn nữ, tay vung lia một đường báng súng.

Chát! Báng gỗ quật trúng đầu con cọp mộng, bể tan, không khác quật vào đá, nhưng cũng khiến nó khựng lại mấy giây, gằm lên lắc lắc cái đầu to như cái thúng.

Đủ thời gian Hoàng Đạt xông lại chĩa Pạc Hoọc nổ.

Liên ba phát súng, con cọp xám đổ dụi xuống mặt cỏ, giãy giụa mấy cái rồi nằm im, mình mẩy nó loang lổ đầy máu, đầu bị bể nát.

Ai nấy xúm lại, nàng sơn nữ quý tộc cùng bọn gái tùy tùng ngỏ lời cảm ơn Đạt, Dũng về cảm động hết sức.

Lúc ấy hai chàng trai Kinh mới nhìn kỹ, bất giác không khỏi sửng sốt trước vẻ đẹp của “cô nàng”.

Mắt phụng, mày liễu đao, miệng san hô, ngực nở nhũ căng phây nếp áo, eo thon mỏng phình, đùi thon lẳn búp hoa quì sau lớp “phá” lãnh bó sát... tám nhan sắc bất ngờ như tích tụ cả hương sắc núi rừng Tây Bắc.

Đến nỗi ngay như Ngọc Bích là “người đẹp kinh thành” cũng phải giật mình, thán khen!

Nàng ta cho biết họ Đèo, tên Nguyệt Cầm, nhà ở gần đây và mời ba vị ân nhân ghé nhà chơi.

– Thưa! Con quái này đã hại nhiều nhân mạng quanh vùng, người ta đồn nó là... hùm tinh! Hôm nay may gặp hai ông nên em mới thoát nạn dữ! Mong hai ông

cùng bà chị đây bớt chút thì giờ quá bộ đến nhà để em được dịp tạ lễ!

Cả bọn cùng nhìn nhau ngẫm hội ý, không riêng Trần Dũng, Hoàng Đạt và Ngọc Bích chỉ mong sao sớm đưa bạn đến xứ ngàn, chẳng muốn rề rà dọc đường mất thời gian. Vả, chuyện tình cờ giết cọp cứu người nào có đáng chi, giờ lại theo về làm “thượng khách” để nàng tiếp đãi, nghĩ cũng kỳ. Dấu gái họ Đèo tỏ ra rất tha thiết.

Hoàng Đạt đang định lựa lời từ chối khéo, xảy đâu chợt nghe tiếng vó ngựa khua đồn rầm rập, từ ngoài phi vào hơn chục bóng nhân mã, tay súng nổ đủ cả.

Một người đàn ông trạc gần bốn mươi, dáng khỏe mạnh, mặc quần áo kaki màu vàng, khoác “va rơi” da, mang súng “kíp”, nhảy phắt xuống chạy lại nắm tay Đèo Nguyệt Cầm mừng rỡ:

– Trời! Anh lo quá! Vừa về tới nhà được tin báo cọp xám xuất hiện khu này, lại nghe chúng kể em đi chơi thác, vội lấy ngựa đi liền! Phải hai ông đây vừa hạ “nó”?

Y quay sang bọn Dũng, Đạt, Nguyệt Cầm vội kể vắn tắt sự việc, đoạn giới thiệu:

– Đây là anh tôi, Đèo Thanh Sơn! Còn hai ông với bà chị đây...

Hoàng Đạt rước lời cho biết qua tên họ cả bọn, Đèo Thanh Sơn mừng rỡ cảm tạ khẩn khoản mời ba người về nhà.

– Thưa, nếu bạn thì xin ghé qua một hai ngày vậy. Kính mong ba vị dành cho Đèo này được vinh dự thù tiếp bậc ân nhân của giòng tộc!

Hoàng Đạt, Trần Dũng đều cảm thấy khó xử, chưa biết tính sao thì Ngọc Bích đã ghé tai người yêu khẽ bảo:

– Giờ đã quá trưa rồi, có đi tiếp cũng chẳng thêm được mấy đoạn đường, chi bằng ghé qua chỗ họ chút, mai sáng lại lên đường, cho khỏi phụ lòng.

Thấy anh em họ Đèo tỏ lòng chân thành mời khách, lại nghe nàng nói cũng phải lẽ, Đạt, Dũng đành chịu.

Thanh Sơn, Nguyệt Cầm ùng lộ vẻ hân hoan, truyền bọn gia nhân khiêng xác cọp, đoạn “phò” ba người lên ngựa về bản.

Cả bọn vừa đi vừa trò chuyện, anh em Đèo cho biết họ cùng viên tù trưởng xứ Thái Lai Châu là chỗ thân tộc, anh em thúc bá.

Thanh Sơn từng du học dưới Hà Nội mấy năm, biết cả chữ Tây, chữ Hán, đã có vợ và ba con.

Nguyệt Cầm mới tròn đôi chín, chưa lập gia đình, rất thích thơ phú văn chương.

Vì chỉ có hai anh em, cha mẹ đều đã khuất núi nên Sơn rất thương yêu em gái, hết mực săn sóc chiều chuộng nàng.

Nhân nhắc lại chuyện “hùm tinh”, Thanh Sơn tỏ ý không tin chuyện huyền hoặc, bảo đó chẳng qua là một con cọp mộng tinh khôn, vì nó vô ăn thịt nhiều người nên dân quanh vùng đồn đại thế thôi.

Nghe vậy, Hoàng Đạt nháy hai người đồng hành mỉm cười ý nhị.

Trần Dũng nhúu mày chực lên tiếng nhưng nghĩ sao lại thôi, chỉ nhún vai im lặng.

Ngựa đi lòng vòng, hồi lâu tới một khu nhà sàn nằm rải dưới chân đồi, cạnh một con suối rộng.

Nhà họ Đèo ngay đầu bản, trông nguy nga bề thế rõ ra một dinh cơ của người thuộc giòng quý tộc miền núi, đủ tòa ngang dãy dọc, gia nhân ra vào phục dịch.

Thanh Sơn truyền dọn liền hai phòng rộng, ngăn nắp bên dãy đông, một dành cho Trần Dũng và một để riêng “vợ chồng” Hoàng Đạt nghỉ – theo cách tự giới thiệu của Ngọc Bích.

Chừng “người đẹp kinh thành” có ý “phòng xa” trước giai nhân rừng thẳm nên xác định rõ trước với nhà họ Đèo!

Hoàng Đạt thừa hiểu, không khỏi cười thầm.

Cả ba tắm rửa, thay y phục xong thì gái hầu xuất hiện, lễ phép mời lên dự tiệc.

Anh em họ Đèo đã chờ sẵn bên bàn rượu thịnh soạn bày giữa phòng khách, có cả một cặp rượu vang chất.

Nguyệt Cẩm vừa phục trang lại, càng tôn thêm vẻ kiều diễm lộng lẫy khiến Ngọc Bích buột miệng khen tấm tắc.

Được người cùng phái khen tụng, cô gái nhoẻn cười không giấu nổi vẻ hân hoan trong lòng, nắm tay Ngọc Bích giọng xúc động:

– Chị quá khen! Em chỉ là loài hoa rừng, cở đại đâu dám sánh với những thiếu nữ xinh đẹp nơi đất Hà Thành hoa lệ! Như chị đây chẳng hạn!

Hai nàng cùng cười vui vẻ.

Đèo Thanh Sơn truyền gái hầu rót rượu mời khách nhập tiệc.

Tình cờ Trần Dũng ngồi cạnh Nguyệt Cẩm, cô gái luôn tay bồi tiếp vị khách quý, vẻ ân cần hết mực, làm chàng trai nhiều lúc đâm lúng túng, ngượng ngập.

Rượu được vài tuần, cả Hoàng Đạt, Ngọc Bích đều cảm thấy hơi lo trước ánh mắt chan chứa, long lanh của cô gái họ Đèo khi nhìn Trần.

Nhất, Đạt là kẻ giang hồ lịch lãm trên tình trường, chỉ thoáng qua cũng hiểu ngay người đẹp non cao đã bị “tiếng sét ái tình” đánh ngã!

Chàng thầm kêu khổ!

Đoạn tìm cách nhắc khéo bạn, vờ hỏi:

– Dững này! Mai sáng mấy giờ chúng ta khởi hành?

Trần Dững thoáng ngẩn người nhưng vốn nhạy cảm, hiểu liền, đoạn đáp:

– Càng sớm càng tốt! Khoảng bảy giờ đi!

Nguyệt Cẩm nghe hai chàng đối đáp mặt hoa đang rạng rỡ vụt tối hẩn lại, buồn rầu.

Đèo Thanh Sơn liếc cô em gái dường như cũng hiểu, lộ vẻ trầm tư, giây lát ngập ngừng khẽ hỏi:

– Quý ân nhân có việc gấp chẳng? Xin vì tình tri ngộ nán lại thêm ít ngày...

Đạt nhẹ nhàng thoái thác:

– Như đã kể qua, bọn này phải đến miền ba biên giới vì việc riêng, chẳng thể nấn ná, mong Đèo huynh cùng cô Nguyệt Cẩm thứ lỗi! Khi nào xong việc trở về nếu tiện đường, chúng tôi sẽ ghé thăm.

Nghe vậy, Nguyệt Cẩm đòi phải hứa chắc chắn, khiến Đạt đành cười gượng:

– Chỉ ngại làm phiền gia chủ mà thôi! Được rồi! Thế nào lượt về bọn này cũng tạt vào chơi ít bữa!

Dững trợn mắt dòm sững bạn, nhưng Ngọc Bích tủm tỉm cười ngấm ra hiệu cho chàng.

Trần vỡ lẽ ra Hoàng Đạt đã vì chàng “gánh vác” luôn chuyện hứa hẹn này. Ý Đạt sau khi hộ tống bạn đến xứ ngàn gặp người yêu cho trọn lời ước nguyện tiền duyên, chàng cùng Ngọc Bích quay về sẽ ghé nhà họ Đèo. Như thế vừa không thất hứa, lại tránh cho Dững thế kẹt hiện giờ, bởi chẳng thể giải bày chuyện bí mật ghé gồm của Dững, mà nếu khước từ thẳng thừng e bất nhã với chủ nhân!

Bất giác chàng trai họ Trần kín đáo thở dài, ái ngại vu vơ...

Không khí buổi tiệc vẫn vui vẻ trở lại, Đèo Thanh Sơn báo cho biết tối nay nhà họ đèo mở dạ hội mừng ba vị khách quý, có cả trai gái bản tham dự.

– Ô! Đèo huynh làm bọn này ngưỡng quá! Bày vẽ mà chi thêm phiền hà!

Dững, Đạt cùng lắc đầu ái ngại. Riêng Ngọc Bích nghe đến dạ hội có vẻ thích thú chừng hiểu kỳ muốn xem thử cuộc vui trên sơn cước ra sao.

Khoảng năm giờ chiều tàn tiệc rượu, ai nấy về phòng nghỉ dưỡng sức chờ tối dự hội.

Đạt sang phòng Dững, căn dặn:

– Buổi vũ hội đêm nay cậu nên thận trọng, tớ xem chừng Đèo Nguyệt Cẩm đang ngây ngất vì “tiếng sét ái tình” do cậu gây nên! Hãy tỏ ra chừng mực, tránh để đối tượng hiểu lầm... tai hại, nếu cậu vẫn quyết ý trung thành với... lời lập nguyện tiền thân!

– Nhưng tớ nào có ý định chinh phục hay tán tỉnh nàng đâu!

Trần Dũng thoáng nhăn mặt bảo bạn, Hoàng Đạt nheo mắt cười nụ:

– Ấy thế mà cô nàng cứ yêu thì sao? Chính “bà đầm” tớ cũng nhận thấy điều đó. Chẳng phải riêng Đạt này! Nên nhớ, về “khoảng đó” tớ từng nếm trải nhiều kinh nghiệm... thương đau! Hãy nghe tớ!

Chàng trai họ Trần yên lặng trong giây lát, gật gù:

– Thú thực tớ cũng cảm nhận trong thái độ Nguyệt Cầm bộc lộ vẻ quan hoài... hơi đặc biệt đối với tớ! Có lẽ... cậu nói đúng đấy!

– Đúng là cái chắc! Phàm, đàn bà con gái sơn cước rất hồn hậu, thủy chung, thẳng thắn và can đảm! Các nàng khi đã yêu ai thì sẵn sàng sống thác với tình, khó có trở lực nào ngăn nổi! Điều này hẳn cậu đã biết qua... chúc thư! Tớ chỉ lo cậu sơ sẩy vướng mắc thêm tơ tình sẽ rắc rối đủ thứ! Hiểu chứ?

Đạt đặt tay lên vai bạn, bốn mắt nhìn nhau rất lâu, Trần Dũng chừng cảm khái thở phào ngùi giọng:

– Bằng hữu như cậu thực hiếm có trên đời! Phải chi vợ chồng cậu chịu cùng tớ...

Chàng bỏ lửng câu không nói tiếp, Đạt đoán hiểu ý bạn, khẽ lắc đầu ôn tồn:

– Cảm ơn cậu đã nghĩ tới mình. Nhưng, hẳn cậu thừa biết, tớ mang nặng nợ tình với nàng... mà nàng còn chữ hiếu! Bọn này có tính đến chuyện đó nhưng xét ra không thể được! Thôi thì... mỗi người hãy bằng lòng với số phận của mình! Giờ cậu nằm nghỉ, tớ cũng cần ngả lưng chút cho gân cốt đỡ mỏi.

Đạt quay ra, về phòng. Ngọc Bích đang nằm trên giường xem tiểu thuyết, thấy chàng vào bèn gấp sách lại, nhòm dật:

– Gớm! Hai ông tướng rù rì chuyện gì mà lâu thế? Em đoán chắc không ngoài vụ... giai nhân họ Đèo, đúng chứ?

– Không sai!

Chàng ngồi xuống cạnh người yêu, Ngọc Bích chống cằm vẻ nghĩ ngợi, bảo chàng:

– Nếu anh Dũng không bị vướng lời nguyện tiên duyên, kể ra Nguyệt Cầm cũng... xứng đáng để anh ấy gắn bó một đời! Tuy mới gặp nhưng em cảm nhận ở nàng hội đủ những đức tính của người phụ nữ lý tưởng các đấng mày râu hằng mơ ước! Ấy là chưa kể về nhan sắc! Một vẻ đẹp phải nói là... ăn đứt các hoa khôi Hà Nội!

Đạt phì cười vì cách so sánh của Ngọc Bích, âu yếm kéo nàng vào lòng:

– Nhưng vẫn chưa đẹp bằng... người đẹp của anh!

– Chỉ được cái giỏi nịnh! Nào, giờ hãy chỉ qua cho em vài điệu vũ thịnh hành trên vùng này! Tối nay biết đâu có... chàng trai điển nào đó mời em vài bản

thì sao?!

Nàng gỡ tay chàng đứng lên nheo mắt hóm hỉnh.

o O o

Ngay sau bản “xòe cặp” với Trần Dũng, Nguyệt Cẩm cứ xoắn lấy chàng, chẳng buồn để ý tới ai khác. Khách trai tráng trong bản làng nhiều kẻ mon men đến mời, thấy đều bị nàng cười, từ chối.

Ngồi cạnh Ngọc Bích và vợ chồng Đào Thanh Sơn gần đó, Hoàng Đạt vừa nói chuyện vừa kín đáo theo dõi bạn cùng cô gái họ Đào.

Dưới ánh lửa bập bùng, Nguyệt Cẩm tươi như hoa nở bên Trần Dũng. Chàng tuổi trẻ ngồi nốc rượu cần, đối đáp cầm chừng với nàng, gương mặt in đậm nét mang mang tư lự.

Người đẹp non cao chừng ngấy ngấy vì men say hạnh phúc, nên chẳng nhận ra vẻ gượng gạo nơi chàng trai Kinh đang mang nặng nỗi niềm u uẩn. Nàng luôn miệng nói cười ríu rít, hồn nhiên như cánh chim rừng đón chào bình minh buổi sáng.

– Cần “cứu nguy” Trần Dũng mới được!

Hoàng Đạt nhủ thầm, đoạn trước vẻ ngỡ ngàng của người yêu, chàng đứng dậy tiến sang chỗ Dũng, Cẩm nghiêng đầu mỉm cười... rất duyên:

– Xin được mời cô Nguyệt Cẩm bản này!

Cọ gái họ Đào tròn mắt ngược nhìn Đạt lúng túng mấy khắc rồi chẳng muốn “khách ân nhân” phật ý, nàng chậm chậm theo chàng ra giữa sàn.

Đạt nháy mắt ra dấu cho bạn hiểu, Trần Dũng lập tức bước lại bên Ngọc Bích mời:

– À! Ra anh ấy diễn trò “điệu hổ ly sơn” để “đánh tháo” cho anh! Gớm thật!

Ngọc Bích bật cười khẽ bảo Dũng, mắt liếc theo người yêu đang cùng giai nhân Tây bắc rún rẩy, tới lui theo nhịp “khèn”.

Đạt từng sống gần các sắc dân miền núi nên thạo nhiều điệu vũ, chàng lại là “một cây” hào hoa, lão luyện các đường Tango, Valse, Rumba v.v... nên khi “xòe cặp” với Nguyệt Cẩm, chàng nhảy hay đến nỗi xung quanh ai nấy đều phải trầm trồ thán phục không ngờ chàng khách Kinh lại cừ đến vậy.

Hết “xòe cặp” lại đến “xòe chùm” chừng cao hứng Đạt trở hết tài nghệ “biểu diễn” luôn mấy bản và khéo léo lôi cuốn cả giai nhân Tây Bắc họ Đào theo khiến nàng không sao dứt ra được.

Ngồi bên vợ chồng Thanh Sơn, bạn Trần Dũng, Ngọc Bích không khỏi cười thầm về cuồng nhiệt có tính toán của Hoàng Đạt.

Tuy nhiên trong thâm tâm Ngọc Bích vẫn hơi cảm thấy khó chịu trước cảnh người yêu múa lượn như cánh bướm quẩn quít bên đóa hoa rừng tuyệt sắc!

– Hừ! Anh Dũng xem kìa! Nãy anh ấy còn có vẻ tỉnh táo, giờ chẳng khác nào đã bị nàng hấp hồn, mặt mũi trông say sưa lạ! Hừ! Đàn ông các anh thật...

Nàng kịp thời dừng lại để khỏi thốt lên những lời hằn học, gương mặt kiêu mị vụt trở nên lạnh băng tựa hồ bao phủ một làn sương mỏng.

Trần Dũng liếc thấy giật mình thầm kêu khổ, vội lựa lời xoa dịu, trấn an cho êm.

– Hừ! “Lộng giả thành chân”... biết đâu được!

– Yên tâm! Đạt tuy hào hoa duyên dáng nhưng lại là người xem trọng việc hôn nhân, nghiêm chỉnh chuyện thê nhi! Chị thấy đó, từ ngày gặp chị anh ấy có còn... trong thấy người đẹp nào khác đâu! Chỗ anh em thân thiết tôi dám cam đoan điều đó!

Dũng nghiêm mặt bảo, Ngọc Bích đang định nói tiếp thì nhịp “khèn” đã dứt, Hoàng Đạt, Nguyệt Cầm thông thả trở về bàn.

Ngồi bên Hoàng Đạt, ánh mắt cô gái họ Đèo chốc chốc lại liếc sang chỗ Trần Dũng có vẻ như trách móc nhẹ nhàng...

o O o

Chương Bảy

Một chiều trời trở lạnh, giăng giăng mưa bụi, lơ thơ ít hoa tuyết bay trong gió rừng.

Tính ra đã là ngày hăm ba tháng chạp, giáp Tết, “ông Táo châu trời” theo tục lệ dân gian.

Trước khi chia tay lên đường, bọn Hoàng Đạt còn được Đèo Thanh Sơn tặng một thốt ngựa hay, nên giờ mỗi người mỗi ngựa, hành trình có phần nhanh hơn trước.

Lối mòn xuyên lâm vắng vẻ, tuyệt không gặp bản làng, thổ dân, cả bọn cứ giục ngựa đi miết.

Vừa ra tới cửa rừng, thành linh Hoàng Đạt “suyt” khẽ giơ tay làm hiệu, giảm nước kiệu.

– Gì thế?

Trần Dũng từ sau thúc ngựa lên hỏi bạn.

Đạt không đáp, nghiêng tai nghe ngóng.

Như đáp lại, vắng xa xa bỗng nổi lên một chuỗi âm thanh quái gở, nhọn hoắt lê thê trong gió, thoát nghe đã muốn nổi gai ốc người ta.

– Sơn cầu! Chúng đang tru gọi đàn... nhưng còn xa! Ta đi thôi!

Hoàng Đạt phát tay, ba thốt ngựa tiếp tục lao đi.

Âm nhọn còn bay vãi theo vó ngựa một hồi rồi mới lịm tắt hẳn.

Tới một ngọn đồi Đạt đề nghị xuống ngựa nghỉ chờ qua đêm.

Sương chiều dâng lên mờ mờ cảnh vật, gió càng lúc thêm lạnh buốt, hoa tuyết bay lả tả.

Ba người bèn lấy mũ áo ngự hàn ra mặc, ngồi bên lửa sưởi mấy phút đoạn đem xôi nếp, rượu cấm ra, nướng thịt nai khô ăn uống.

Ngọc Bích đã hơn ngày nay chưa nguôi nổi bực bội vì chuyện Hoàng Đạt tỏ ra nồng nhiệt thái quá trong đêm vũ hội tại nhà họ Đèo.

Dù sau đó chàng hết lời giải thích, nàng vẫn khẳng khái cho rằng người yêu “cũng có thích Nguyệt Cầm” chứ không hoàn toàn chỉ vì muốn “đánh tháo” cho bạn!

Thành ra Đạt lâm vào cảnh “ách giữa đàng quàng vào cổ” và bị Ngọc Bích áp dụng chiến tranh... lạnh! Tuyệt không hé môi một lời với chàng suốt quãng đường dài.

Giờ, chừng bị óc tò mò thôi thúc nàng không nhịn được vụt hỏi Đạt:

– Nãy anh nói “sơn cầu”... phải chó sói? Nghe tiếng tru lúc như sói!

– À...

Đạt mỉm cười mừng thầm trước dấu hiệu “hòa hoãn” nơi người yêu, lấy giọng ôn tồn giải thích:

– Người ta thường lầm sơn cầu là chó sói! Tuy trông giống nhưng chúng là hai giống khác nhau! Sơn cầu còn gọi là Sài Kúu thường lớn con hơn, rất háu ăn vớ được mồi là nuốt sạch! Có bốn giống chính: sơn cầu vằn, sơn cầu đốm, sơn cầu nâu và sơn cầu sói. Chúng sinh sống rải rác khắp các lục địa! nhưng ghê nhất phải kể giống hồng cầu quấy, dân miệt biên giới gọi “quỉ mắt đỏ”! Thường các giống sơn cầu khác tuy tinh khôn dữ tợn chúng cũng chỉ tụ họp thành từng bầy nhỏ, khoảng mười mấy, hai chục con là cùng! Giống hồng cầu quây lại khác, thường kéo đi hàng đàn đông như kiến cỏ, có khi cả mấy trăm con. Mắt chúng đỏ như than hồng, hung hãn vồ cùng, đánh hơi người thú rất thính nhạy, ào tới nuốt chửng bất kể thứ gì gặp trên đường di chuyển! Cách nay gần mười năm anh đã chứng kiến bọn buôn lậu bị hồng cầu quấy táp sạch chỉ trong vòng vài phút, trên mạn biên thùi gần Mường Khương! Cả người ngựa, hành lý v.v... hầu như tất cả đều vào bụng “quỉ mắt đỏ”! có con bị súng bắn, vừa ngã xuống lập tức bị đồng loại xông tới gặm sạch, không sót một cái xương! Lần đó, nếu chẳng kịp vọt lên tàng cây cao ẩn mình chắc anh cũng... vào bụng chó quỉ!

Nghe Đạt kể cả Ngọc Bích, Trần Dũng đều lắc đầu ngán ngại.

Cô gái thắc mắc hỏi:

– Như vậy chúng còn đáng sợ hơn cả hùm, beo, tây, tượng... nữa sao?

– Hơn nhiều! Mọi loài dã thú dù mạnh đến đâu cũng chưa nguy hiểm bằng chúng! Hùm beo còn phải tránh xa loài quỉ mắt đỏ bốn chân, vì chúng quá đông, ào tới như cơn lốc không sức mạnh nào chống nổi! Cũng tử như một người giỏi võ nhưng phải cùng lúc đối địch với hàng trăm kẻ hung hăng liều mạng không biết sợ chết vậy! Hạ hết lớp này đến lớp khác nhào tới, đánh sao cho xuể.

Với giống hồng cầu quấy, ngay như dùng súng, nếu hỏa lực yếu, chỉ có một, hai chục xạ thủ cũng chẳng địch lại chúng! Tốt nhất hãy tìm cách tránh xa! Nếu chẳng may “tao ngộ” loài “quỉ sứ biên thùi” này, phải lập tức kiếm cây cao trèo lên, hoặc tìm chỗ khuất cuối gió tát bùn đất lên người, nấp kỹ tránh xông hơi bị chúng ngửi thấy!

Nãy anh chọn nơi đây “cắm trại” là có ý phòng trường hợp gặp bọn chó quỉ kéo tới thì đã có sẵn “cao điểm” để ta thoát lên tránh! Các giống sơn cầu tuy cũng biết leo trèo nhưng chẳng thể lên cao được, chỉ vài thước là cùng! Ta có thể từ trên bắn tĩa xuống hoặc dùng “đòn gió” hạ từng con một nếu chó quỉ đánh hơi muốn chồm theo!

Chàng trở gốc cây xế sau lều, thân lớn khoảng hai người ôm, cao vút đến hơn chục thước, phía trên ngọn tán tàn vươn xòa, rậm rạp, phần dưới hầu như

chẳng có cành, nhánh, thoát nhìn cũng thấy rất khó trèo!

Hoàng Đạt đứng phắt lên lục “sắc” hành trang lấy ra hai cuộn dây móc, quay tít mất vòng, ném “véo” lên tàn cây. Móc câu bám dính luôn vào cành lớn trên ngọn, Đạt giật thử mấy cái, gật gù:

– Chắc rồi! Đêm nay nếu lũ quỷ mắt đỏ kéo tới đông chúng ta cứ “thăng thiên” là xong!

Hai sợi thừng lớn đu đưa cách mặt đất chừng hơn thước, Đạt bảo Ngọc Bích bám dây leo thử mấy thước, thấy được mới yên tâm.

Trời sập tối, gió lùa qua ngọn đồi nghe vi vu như tiếng tù và từ cõi xa xăm nào vọng về, nổi chìm giữa đêm rừng tịch lặng hoang sơ.

Đạt, Dũng ngồi đối ẩm, Ngọc Bích đã rút vào lều từ nãy. Hai chàng tuổi trẻ lặng lẽ không nói với nhau một lời, vẻ đắm chìm trong tiếng động đêm rừng.

Lâu lắm, chợt Trần Dũng thở dài, nhắc chai dốc cạn phần rượu còn lại vào chén hai người:

– Làm nốt chỗ này thôi! Càng uống tớ càng nghe lòng mình khắc khoải lạ...!

Mặt chàng buồn mênh mang, đôi mắt trông về hướng tây, xa xăm...

– À! Chắc tại cậu đang nghĩ tới... “nàng”.

Hoàng Đạt rít một hơi xì gà nhìn bạn... thông cảm.

Dũng thờ người nhìn như “xuất thần” đến hơn phút mới phào giọng:

– Tớ linh cảm “nàng” đã biết “người xưa” đang trên đường trở lại sau bao dâu bể của thời gian! Giờ có lẽ nàng đang mong ngóng trông từng giây phút... cuộc xung hợp sau gần thế kỷ! Đạt này! Ở vào trường hợp tớ cậu sẽ hiểu thế nào là... nỗi day dứt khủng khiếp trong tâm hồn!

Chàng ngửa cổ uống một hơi cạn chén.

Đạt khế giục bạn đi nằm nhưng Dũng xua tay:

– Cậu đi ngủ trước đi! Để tớ gác ca đầu! Khoảng hai giờ sẽ gọi cậu!

– Cũng được! Nhưng nhớ để ý, hễ nghe tiếng sơn cầu tru hú nhiều phải gọi tớ ngay!

Dặn xong Hoàng Đạt chui vào lều, kéo chắn trùm kín.

Vẳng bên tai tiếng ngâm nga của Dũng bỗng cất lên nho nhỏ

Có đêm trăng khuyết biên thù...

Nhìn con ngựa trắng đi về... vấn vương...

Giọng Trần buồn thê thiết, nghe bỗng xa xôi như âm hưởng từ kiếp nào vọng về... mênh mang...

Khiến chàng trai dày dặn phong trần họ Hoàng trong giây phút chợt nghe

lòng mình chùn hấn xuống, băng khuâng.

– Một linh hồn đi tìm dĩ vãng! Thương thay bạn ta! Mong sao “người” được thỏa nguyện!

Đêm lạnh hoang sơn, trăng liềm hạ tuần “cài” trên nền trời lơ mờ hắt xuống thung đào đồi núi ánh sáng bằng bạc, lạnh lẽo. Gió càng lúc càng thổi mạnh.

Trần Dũng kéo cao cổ áo ngự hàn, xốc lại dây súng trên vai, tiếp tục đi tới đi lui cho giãn gân cốt, chống lại cơn buồn ngủ bắt đầu xâm chiếm.

Thình lình, từ dưới chân đồi vụt nổi lên mấy tiếng tru quái gở, âm thanh nhọn hoắt quăng vãi lên không trung tựa như có một bàn tay vô hình bốc ném, giữa cảnh rừng khuya im lìm nghe muốn rợn tóc gáy.

– Tiếng sài kiu!

Dũng cau mày lẩm bẩm.

Âm quái lại cất lên, kéo lê thê, dật dờ trong sương gió, lần này tựa như tiếng cười rú, từng tràng.

– Phải đến năm, bảy con là ít.

Trần Dũng đột lòng thầm nghĩ, bất giác liếc về phía lều, thoáng phân vân:

– Có nên đánh thức bọn Đạt? Hừ! Hãy thử thả xem sao đã!

Chàng hạ súng cầm tay, lên đạn, vọt lên một mô đất, phóng tầm mắt quan sát.

Tiếng tru rú chợt im bật hồi lâu.

– Chắc lũ sơn cẩu bỏ đi nơi khác! Nãy giờ đã hơn mười phút rồi không nghe động tĩnh gì!

Chàng nhìn đồng hồ tay, mặt dạ quang đã chỉ mười hai giờ. Đợi thêm lát nữa vẫn không thấy gì lạ, chàng bèn trở lại bên đống lửa, gác súng, dựa gốc cây ngồi nhìn đống lửa lay lắt cháy.

Bỗng trong gió thoảng có tiếng gọi tên chàng.

Trần Dũng giật mình quay lại, sau lưng chàng cách chừng chục thước là lùm bụi rậm rạp, tuyệt không bóng người.

Xế trước mặt là hai chiếc lều dựng song song nhau. Dũng bấm đèn pin soi qua rõ hai người bạn còn đang chìm sâu vào giấc ngủ, thu mình trong chăn ấm.

Tưởng nghe lầm chàng bèn thôi, rút diếu xì gà hút dở châm lửa bập vài hơi cho đỡ lạnh.

– Dũng ơi! Dũng!

Tiếng gọi bất chợt lại vang lên âm trầm, lần này rõ mồn một, đúng từ hướng lùm cây phát ra.

– Ai đó?

Trần Dũng quay phắt người chĩa khẩu Springfield về phía đó hắng giọng nạt hỏi. Một ý nghĩ vụt qua trong đầu khiến chàng thoáng rung mình nổi gai ốc:

– Rừng hoang tịch mịch sao lại có tiếng gọi tên mình? Người... hay ma? Quái gở!

Không có tiếng đáp.

Dũng hít một hơi dài trấn tĩnh tinh thần, từ từ tiến lại, súng cặp nách tay rê đèn quan sát.

Một bước... hai bước...

Bất thần cành lá vụt lay động.

Rào! Rào! Từ trong bụi phóng ra nhiều bóng quái to lớn chồm tới vỗ Trần Dũng.

Đoàng!

Khẩu súng trên tay chàng vừa kịp nổ một phát hất tung một bóng quái thì ba bốn cái mõm dài nhe nanh sắc lẹm đã gần kề.

Trần Dũng hét lên một tiếng cực uy mãnh lia chân đá “bịch” trúng ức một con sài kiu, cùng lúc trở báng súng quật luôn.

Chát! Bốp!

Sức đánh của chàng trai thượng võ hất nhào thêm con nữa. Nhưng một con quái thừa cơ tấp nghiêng cây đèn trên tay chàng, nhai “rộp” vỡ vụn.

Dũng đang vung súng tả xung hữu đột giữa bầy quái, chợt một con sài kiu có bờm, lông vằn, chùng đầu đàn, chồm đứng hai chân, ngoác mõm tru rống lên một tràng khùng khiếp rồi bỏ bầy quay vụt về hướng lều.

Đúng lúc cả hai nghe tiếng súng nổ tung chặn phóng ra.

Hoàng Đạt vọt ra trước nên vừa kịp chạm trán nó.

Nhác thấy bóng quái chàng lấy cò nổ liền hai phát Pạc hoọc.

Con sài kiu đổ vật xuống lăn lộn, tru hộc từng tràng ngắn đau đớn. Chừng đạn không trúng chỗ nhược nên nó chưa chết ngay.

Bầy sài kiu đang bu quanh Trần Dũng lập tức bỏ “mồi” phóng lại chỗ Đạt, Bích.

Không chậm trễ chàng võ sư xẹt ngang, chắn trước mặt người yêu, vẫy lia tay súng hất nhào luôn mấy con nữa.

Còn lại ba con chừng thấy đồng loại bị hạ nhiều bèn cúp đuôi bỏ chạy.

Dũng, Đạt bắn theo mấy phát nữa nhưng chúng đã mất hút sau lùm bụi.

Xem lại có sáu con bỏ xác tại trận. Con nào cũng to hơn cả chó “bẹc giê”,

riêng con lông vắn đầu đàn dài đến hơn thước bảy, trông phát ớn.

Ngọc Bích tuy là gái biết võ, khá bạo gan, nhưng lần đầu chứng kiến tận mắt cảnh sài kiu tấn công người, không khỏi hoảng kinh, rùng mình lắc đầu:

– Khiếp quá! Nãy em muốn rụng tim! Hú vía!

– Còn may là không phải hồng cầu quấy! Bọn sơn cầu này thường chỉ đi bảy lẻ nên ta đẩy lui được! Gặp “quỉ mất đồ” kéo cả đàn hàng trăm con thì giờ này e bọn mình đã... vào bụng chó quái rồi!

Hoàng Đạt, Trần Dũng cùng lôi xác sài kiu quăng ra xa. Chàng trai họ Trần lòng chưa dứt kinh mang vì chuyện “tiếng lạ” gọi tên mình khi nãy bèn thuật lại cho bạn nghe.

– Tổ nghe đến hai lần! Chắc chắn không phải “ảo thanh”, “ảo giác” chi cả! Đúng có kẻ gọi tên tổ! Hừ! Quái gở!

Ngọc Bích nghe kể muốn rỏn tóc gáy, vội nép sát vào Hoàng Đạt, dáo dác ngó quanh như sợ đến lượt mình bị gọi tên.

Nhưng chàng võ sư chẳng hề tỏ vẻ ngạc nhiên, xua tay bảo:

– Chính sài kiu đó! Nó giả tiếng người để “nhử” cậu tới gần! Lũ chó quái có con còn mò đến bản làng, giả cả tiếng nôn ọe của người, dụ người ta ra mở cửa để vào ăn thịt! Dân vùng biên giới thường biết chuyện này nên cũng ít kẻ bị mắc lừa! Hừ! Chắc có con rình quanh từ chiều nghe chúng mình gọi tên nhau bèn bắt chước đó thôi! Bên Vân Nam trước còn có một con sài kiu bờm sư tử trắng toát chuyên mò ra các lối mòn, lượm nón rách úp lên đầu ngồi rình trong bụi. Hễ thấy người đi qua đơn độc nó liền đi hai chân theo sau, đưa chân trước khều vai gọi. Người nào giật mình quay lại ngay lập tức bị nó tấp nghiêng cổ, chẳng kịp trở tay! Nó tinh ranh như ma, nhiều thợ săn giỏi lòng giết mãi không nổi! Sau đám quan chức bên đó phải thỉnh một tay thiện xạ bên ta sang. Ông này phải “đấu trí” với nó khá lâu mới lừa hạ được con “sài kiu tinh” khủng khiếp này! Hà! Tổ còn nghe kể nhiều chuyện ly kỳ về loài chó quái..., mà thôi! Không kể nữa! Kẻo lại có người “mất ăn mất ngủ” vì sợ!

Đạt cúi nhìn người yêu, hơi nhếch miệng cười.

Trần Dũng vẻ mặt đăm chiêu không nói lời nào, lặng lẽ nhặt thêm cành khô ném vào đống lửa gần tàn.

o O o

Chương Tám

Ba biên giới...

Miền giao địa Việt – Trung – Lào...

Theo họa đồ của cụ tam đại Trần Dũng, hai nam một nữ lần mò khắp rừng thẳm khe sâu, lang thang mãi để tìm tháp Cửu Thiên. Nhưng đã gần tuần lễ trôi qua vẫn không ra manh mối. Hỏi thổ dân, ai cũng lộ vẻ sợ sệt lắc đầu, bảo “tháp ma tháp quỷ”, ai trông thấy sẽ quên đường về.

Một ông lão ngoài bảy mươi tuổi ở vùng A Pu Chải cho biết: đã hơn nửa thế kỷ nay chưa ai gặp tháp đó!

Cả bọn không nản, cứ đi. Rồi đến buổi hoàng hôn ba mươi Tết, ba người đến một vùng hoang tịch không vết chân người. Vừa lên một ngọn đèo cao, bỗng thấy hình ngọn tháp kỳ dị tí tít xa xa, đầy mây phủ.

– Kia rồi! Chính tháp Cửu Thiên! Hết ngọn tháp em đã mơ thấy đêm nào...

Ngọc Bích kêu lên sửng sốt, mừng rỡ...

Ba người lập tức giục ngựa tiến tới.

Đường mòn đã bị xóa nhòa từ bao giờ, may sao xuống chân đèo lại gặp một dòng suối rộng chảy về hướng tháp.

Trông tưởng gần, ngờ đâu vừa phát giây leo, cỏ lau, vừa đi mã tới trời tối mịt mới đến chân tháp.

Trời đêm đen như mực. Gió thổi vi vu, khí lạnh ghê người. Ba con ngựa sợ hãi cứ hí loạn chực phá chạy, bọn Hoàng Đạt phải vất vả lắm mới ghìm lại được!

Hoàng Đạt chiếu đèn bấm rê ngược từ dưới lên. Tháp bằng đá xanh, rêu phong phủ đầy, giây leo chằng chịt lên tận tầng thứ ba. Có giống leo tận ngọn, lá vật vờ.

Ngọc Bích rùng mình bảo hai chàng:

– Này! Sao trông có vẻ nặng nề âm khí lạ. Cứ như thế giới của... yêu ma quỷ dữ ấy!

Dũng, Đạt cùng chung ý nghĩ như nàng, đưa mắt nhìn nhau.

– Hừ! Bất biết thế nào, đã đến thì phải vào thôi!

Chàng võ sư trao cây đèn bấm cho người yêu, rút soạt lưỡi dao rừng phát quang lối, dắt ngựa tiến lên trước.

Lát sau một bếp lửa được nhóm lên cháy rực giữa nền tháp, xua bớt lạnh khí.

Trần Dũng xem đồng hồ, vẻ tư lự:

– Hơn mười giờ rồi! Chỉ còn một lát nữa là sang năm Tý... năm “người”

nguyện trở lại xứ Ngàn!

– Tổ hiểu! Nhưng giờ còn sớm hãy ăn uống cho lại sức cái đã! Cố nhân trùng trùng chớ để “nàng” thấy tình lang mặt mày ủ dột... vì đói bụng!

Đạt gượng bông đùa che giấu nỗi xúc động trước giờ ly biệt cận kề.

Ba người ăn uống xong đã quá mười một giờ đêm. Trần Dũng chừng nóng lòng, đứng vọt lên:

– Tổ ra ngoài chuẩn bị trước! Sắp đến giờ lên tháp!

Chàng quơ bọc hành trang bước ra liền.

Hoàng Đạt, Ngọc Bích chờ khoảng vài phút đã thấy một viên võ tướng cổ, mặc giáp, đội mũ trụ, đeo súng, tay xách gươm đi vào.

Dù đã biết trước hai người vẫn không khỏi giật mình, tưởng như một hình bóng vừa từ dĩ vãng hiện về.

–Ồ! Dũng!

Trần Dũng mặc võ phục của cụ tam đại, mặt lộ nét khắc khoải ghê gớm, bồn chồn đi tới đi lui trong tháp.

– Hai bạn ở dưới này, tổ lên trên xem sao!

– Khoan! Để bọn này cùng lên! Tháp hoang lâu năm e có lắm độc xà, độc vật!

Đạt, Bích cùng đứng lên. Chàng trai họ Hoàng rút khẩu Pạc hoọc, lăm lăm cầm tay đề phòng bất trắc, đoạn chiếu đèn đi trước mở đường.

Vừa lên tầng thứ hai, bỗng “rào”, giầy leo xao động, một con trăn gió cực lớn phóng vọt tới.

Không chậm một giây, Đạt vẩy luôn súng.

Đoàng!

Con vật rớt xuống nền đá giầy giữa quật đuôi âm ầm.

Ngay lúc đó lại một cơn nữa từ đâu quăng vèo tới, ngay đầu gối.

Đạt vội quay đèn, súng định nổ tiếp nhưng đầu trăn đã chạm ống quần.

Phập!

Đầu trăn rụng bộp. Trần Dũng từ phía sau vọt lên theo đường gươm chém xả.

Ba người vọt lên tầng ba. Suýt bị rấn rết cắn, lên từng bốn, năm suýt bị ong độc đốt. Thang đá rêu trơn khiến Ngọc Bích trượt chân mấy lần, ít phút sau cả bọn tới tầng chín cao chót vót.

Khí lạnh thấu xương, gió vù vù, tháp hoang quạnh quẽ, trên có treo một quả chuông, đầy bụi, rêu.

Ba người bước ra lan can nhìn về hướng Tây Bắc.

Dãy núi đá sừng sững in vào nền trời, âm u như quái tượng biên khu đêm hoang tịch.

Trần Dũng càng lúc thêm khắc khoải, chốc chốc lại xem đồng hồ.

Mười hai giờ.

– Giao thừa rồi! Đã sang năm Tý!

Chàng trai họ Trần vụt lộ vẻ xúc động, thở mạnh liên, ấỵ hơi đoạn từ từ đưa chiếc sừng linh dương lên miệng thổi.

Trong khoảnh khắc Hoàng Đạt, Ngọc Bích cùng lặng người trước âm sừng phát ra, vang rền, bay vãi trong không gian.

Trần Dũng mới tập thổi tù và được ít ngày, nhưng tiếng tù và nghe nổi chìm thê lương lạ lùng, lan truyền xa hút...

Dứt ba hồi, vẫn chẳng thấy gì lạ! Dũng thổi ba hồi nữa, vẫn im!

Nhưng vừa dứt hồi thứ chín, thì lạ thay! Từ dãy núi cao ngất âm u kia bỗng có tiếng tù và linh dương nổi lên, vọng tới tháp đúng chín hồi rền rĩ thê lương. Đến nỗi ba người tưởng đó là vọng âm chậm của tiếng tù và Trần Dũng vừa thổi.

Cả bọn cùng nín thở.

Bỗng nghe dưới chân tháp xôn xao, vang động tiếng người, ngựa.

Có tiếng đàn bà thánh thót đưa lên:

– Trần Dũng Tĩnh Biên phó sứ đã tới đó sao? Trời ơi! Thiếp đợi chàng đã gần thế kỷ! Chàng ôi!

Cả ba cùng giật mình sửng sốt, Trần Dũng sáng mắt chạy vụt ra đầu cầu thang.

Ánh đèn lồng cổ kính dập dềnh huyền ảo, một đám gái hầu phò một nữ lang mặc lối các cô nàng sơn cước đi lên, gót sen thoăn thoắt, hương thơm ngát ngào.

Nữ lang lên hẳn trên, đẹp đến nỗi cả bọn sửng sờ.

Nàng ta nhìn Trần Dũng, giọng oanh thỏ thẻ:

– Lang quân! Sao chàng tới chậm thế? Nơi Ngàn thiêng, thiếp đếm từng khắc chờ mong! Ôi! Chàng vẫn trẻ như xưa!

Trần Dũng lúng túng:

– À... ngày ấy “Người” về xuôi không may lâm trận, thủng bình nước quý lìa trần! Mãi đến cháu ba đời... Trần Dũng này mới được biết đến tiền thân!

Nước mắt chạy dòng, nữ lang bước tới gục đầu vào ngực Dũng thổn thức:

– Hãy theo thiếp vào Ngàn... nối lại duyên xưa! Chàng ôi...

Lời chưa dứt, miệng hoa đã kề miệng chàng tuổi trẻ họ Trần, như không còn

biết đến sự hiện diện của bọn Hoàng Đạt.

Ngọc Bích đỏ mặt quay đi.

Trần Dũng bàng hoàng, ngây ngất sau nụ hôn của giai nhân rừng thẳm, nhẹ gỡ tay nàng ra, chỉ hai người bạn:

– Đây là hai người bạn thân... đã giúp... “kẻ này” tìm đến đây theo lời ước nguyện...

– À! Đa tạ! Đa tạ! Thôi, chàng hãy theo thiếp vào Ngàn!

Nữ lang khẽ gật đầu chào Hoàng Đạt, Ngọc Bích rồi kéo tay Trần Dũng đi.

Như mê, chàng trai để mặc nàng dắt đi.

– Khoan đã!

Hoàng Đạt gọi giật, nhưng bọn gái hầu đã phò nữ lang cùng Trần Dũng xuống dưới.

Chàng võ sư dợm chạy theo nhưng Ngọc Bích chột giữ lại:

– Đừng! Hãy để anh ấy đi! Quyến luyến thêm cũng thế thôi! Thì ra, tiền nhân viết chúc thư không phải vì mê sảng.

– Nhưng... xem ra “bà nàng” này có vẻ kỳ lạ! Vừa gặp tình lang đã vội lôi đi ngay, hấp tấp như... đi trốn! Mà cả dũng cũng làm sao ấy, trông như kẻ mê ngủ... quên cả chào từ biệt bọn mình!

Thấy Đạt tỏ vẻ thắc mắc, Ngọc Bích bèn gạt đi:

– Thì có gì lạ đâu! Hai người đã chờ nhau từ... thế kỷ trước, giờ trùng phùng tất nhiên họ xúc động quá đâm ra... khác thường chút, vậy thôi! Đừng trách những người đang yêu!

Nàng tủm tủm cười, thông cảm với thái độ của Trần Dũng và bà chúa xứ Ngàn.

Hai người trông xuống, bọn Trần Dũng đã rời khỏi tháp, tiếng vó ngựa đổ dồn về nẻo rừng xa...

Hoàng Đạt soi đèn định dắt người yêu trở xuống, chợt thấy chiếc túi đựng di vật tổ phụ của bạn bỏ lại chàng bèn nhặt lên xem. Đủ cả họa đồ, bình nước thủng, cuốn chúc thư và chiếc sừng linh dương.

Xuống đến dưới, bếp lửa đã gần tàn, mấy con ngựa còn đó, đang hí chồm hốt hoảng.

Hoàng Đạt ra ngoài kiểm thêm cành cây nhen lửa. Đang rê đèn bấm quanh chân tháp bỗng nghe tiếng đàn sáo véo von lẫn tiếng nhạc ngựa khua loong coong. Rồi ánh lửa bập bùng lao tới, vẳng tiếng đàn bà truyền văng vẳng như khánh vàng:

– Nhanh lên! Trời ơi! Không khéo nó đã hại chàng rồi.

Một đám hàng trăm thổ dân, gươm giáo sáng lòa theo dòng đuốc kéo tới.

Ngọc Bích nghe động từ trong chạy ra nép bên người yêu dòm sững.

Đám người dừng rạp, cách chỗ bọn Đạt chừng chục thước, dưới chân tháp. Có tiếng hô lớn:

– Bẩm chúa Ngàn! Có hai người một nam một nữ!

Chúng đạt sang bên để hở một đường trống. Một đám hơn hai chục gái rừng mặc xiêm y lối Thái đen phò một bà nàng mặc kiêu Thái trắng, ngoài còn khoác chiếc áo choàng màu vàng ánh, cỡi ngựa bạch phi lên.

Hoàng Đạt, Ngọc Bích nhìn sững người đàn bà. Bà nàng trông chỉ trạc ngoài hai mươi tuổi, đẹp tuyệt trần. Từ mặt mày, thân dáng, cử chỉ toát vẻ đài các quý tộc, phảng phất nét uy nghi lạ thường.

– Âm sừng linh dương thổi đi từ tháp! Đúng chàng đã trở về tìm ta! Này, hai vị cho ta hỏi! Trần tướng quân đâu rồi? Trần Dũng Tĩnh Biên phó sứ!

Bà nàng cất giọng thánh thót hướng về bọn Đạt.

Hai người đưa mắt nhìn nhau ngỡ ngàng, Ngọc Bích bật hỏi lại:

– Bà là ai? Sao cũng hỏi Trần Dũng? Chúng tôi là bạn anh ấy đây!

Bà nàng nhìn cô gái, vẻ nôn nóng nói luôn:

– Là chúa xứ Ngàn! Phu nhân cho ta hỏi, Trần tướng quân đâu sao không thấy?

– Sao? Chúa xứ Ngàn đây ư? Vậy còn người đàn bà vừa đưa Trần Dũng đi là ai?

Cả Hoàng Đạt, Ngọc Bích cùng bật kêu sững sốt, lòng tràn ngập kinh mang.

Vừa nghe dứt người đàn bà xưng chúa xứ Ngàn vụt biến sắc, run giọng thảng thốt:

– Trời! Hai vị bảo Trần tướng quân vừa được đưa đi? Thôi rồi! Đúng nó đã lừa mang chàng đi! Nguy mất! Nó đi hướng nào?

– Hướng kia! Nhưng bà bảo... nó... là ai?

– Kẻ phản nghịch xứ Ngàn! Ta phải đuổi theo nó ngay kẻo nguy mất!

Bà nàng vùng phất tay, hô kẻ tùy tùng phóng về hướng Hoàng Đạt chỉ. Cả bọn ào đi như cơn lốc, chớp mắt đã rời xa khu Tháp, ánh đuốc bập bùng cuốn về nẻo rừng xa.

– Trời! Bạn ta đã mắc lừa! Thảo nào thái độ nàng kia...! Phải đuổi theo họ liền!

Đạt vụt hiểu bèn kéo người yêu chạy vào tháp lấy ngựa vọt theo liền.

Ra khỏi tháp, nữ lang điều Trần Dũng lên ngựa, cùng bọn gái hầu phi như gió cuốn về hướng Tây Nam xế. Vượt qua hai con thung, cả bọn ngược dòng suối tiến vào chân một rừng núi cổ chạy dài từ hướng Bắc xuống.

Đường núi quanh co, ngựa đi hàng một, lát sau cả bọn tới một vùng hang động khuất tịch sau mấy dãy sơn lâm. Trước hang có mấy bóng nam nữ mang khí giới đứng canh, thấy nữ lang chúng cúi chào kính cẩn.

Nữ lang phẩy tay, nhanh giọng ra lệnh:

– Canh gác cẩn mật! Chúng đang lùng sục trong vùng! Hễ thấy động, cấp báo ngay!

Bọn gác dạ ran, nữ lang liếc nhìn Trần Dũng nhếch miệng cười bí ẩn dặn khoác tay chàng dẫn vào hang, mấy ả gái hầu lập tức theo sau.

Chàng trai họ Trần yên lặng đi bên nàng, ánh mắt ngậy đại dờ dẩn nhìn quanh lăm lăm hỏi:

– Nàng... đây là đâu? Sao vào sâu vậy?

– Còn đâu nữa, đây là xứ Ngàn! Nơi chàng sẽ... hưởng hạnh phúc thần tiên cùng thiếp mãi mãi. Ha ha!

Nữ lang vụt ngửa cổ cười khanh khách, thanh âm vụt trở nên gai rợn lạ lùng, vang động lòng hang lạnh lẽo.

Chừng hơn trăm bộ, tới một quãng ruột hang nở phình, rộng thênh thang, sáng choang đèn đuốc, nữ lang điều Trần Dũng vào sau một ngách đá bên tả. Nơi đây màn the trướng rủ, hết như chốn khuê phòng thực nữ đài trang thời cổ.

– Mau dọn tiệc để ta cùng Trần tướng quân uống mừng mừng buổi tao phùng.

Nàng truyền gái hầu, đoạn bảo Dũng ngồi xuống tấm nệm da hổ xé trong góc.

Như cái máy, chàng trai làm theo lời nàng. Dưới ánh đèn lồng thần sắc Trần càng lúc thêm ngơ ngẩn không khác kẻ mộng du.

Nữ lang nheo mắt ngắm chàng một hồi, gật gù đắc ý, rít lên khe khẽ:

– Nhiếp hồn phấn quả nhiên lợi hại! Hà hà! Phên này ta sẽ xoay ngược thế cờ cả chàng và ngôi vị chúa tể xứ Ngàn linh thiêng sẽ thuộc về ta... ha ha! Trước mắt nỗi lo thiếu nước trường sinh chắc chắn không còn nữa! Bà ấy phải ngoan ngoãn tuân lệnh ta cho mang nước tới, nếu không tính mệnh y sẽ như ánh sao băng! Ha ha! Hồi kẻ đã ngự trị bao thế kỷ kia, giờ đây ta đang nắm trong tay vận mệnh trái tim người! Ha ha!

Nàng ta lại nổi tràng cười lạnh lạnh, gương mặt kiêu mị vụt hiện rõ nét tàn bạo ghê gớm, mắt phượng long lên phát hung quang đến rợn người.

– Kìa! Nàng! Sao... nàng lại cười?

Trần Dũng ngơ ngác hỏi.

Nữ lang không vội đáp, lại ngồi bên chàng, vòng ta bá cổ chàng kéo xuống, miệng hoa hé mở chờ đón vẻ nũng nịu:

– Đừng hỏi! Đã sang năm mới chàng hãy mừng tuổi thiếp đi nào!

Hương lan xạ từ người nàng toát ra nồng nàn, quyến rũ lạ. Trần Dững say sưa ghì chặt đáng thân thon lẫn vào lòng, đắm chìm trong một nụ hôn dài tưởng chừng bất tận.

Gái hầu dọn tiệc rượu vào, hai người rời nhau ra. Nữ lang truyền lui hết, rót rượu đưa chàng, tình tứ thỏ thẻ:

– Đây là chung tái hợp sau bao năm ly biệt! Đôi ta cùng uống cạn cho thỏa lòng mong nhớ.

Nàng tiếp cho Dững đủ các món sơn hào hải vị, ép chàng cùng uống liền mấy chén đầy.

Rượu nồng làm sôi huyết quản, cử chỉ nữ lang càng lúc thêm lả lơi, bạo dạn, khiến Trần Dững bị kích động bản năng đến cùng tột.

– Thôi! Ăn uống vậy đủ rồi... nàng...

Chàng đẩy luôn mâm rượu sang bên, ngó nàng trân trối.

Nữ lang khẽ cất tiếng cười giòn như thủy tinh vỡ, đứng vụt lên. Và trước ánh mắt si dại ngàn ngút lửa đam mê của Trần Dững, nàng từ từ trút bỏ xiêm y, thân hình khỏa lộng đẹp mê hồn dưới ánh đèn lung linh huyền ảo, tưởng chừng gỗ đá cũng phải ngả nghiêng.

– Lại đây chàng! Thiếp chờ đợi khắc này đã gần thế kỷ! Chàng ôi...!

Như bị thôi miên, chàng trai họ Trần dang rộng vòng tay chậm chậm bước tới.

o O o

Đêm trừ tịch giữa hoang sơn lồng lộng gió biên thù, vắng đâu đây có tiếng sơn cầu tru rú quái gở nghe muốn rợn gáy con người nhất đảm.

Hoàng Đạt cùng người yêu phi ngựa đến chân núi thì bất kịp đám tùy tùng của bà chúa Ngàn. Cả bọn lần theo dấu ngựa bọn Dững tới đây bắt gặp một con suối chắn ngang, mất dấu, đang chia mấy cánh sục quanh vùng.

Xa trông đã thấy bà chúa Ngàn cùng bọn gái tùy tùng đang thúc ngựa ngược dòng suối tiến về hướng Bắc.

– Dòng suối này chảy từ trong núi ra! Hừ! Chắc mười phần là ả kia đưa Dững đi về hướng đó. Đi thôi!

Hoàng Đạt đảo mắt quan sát rất nhanh, bảo người yêu. Hai thốt ngựa lập tức

tế thẳng xuống dòng nước cạn lồi theo bì bõm.

o O o

Nữ lang vừa dìu Trần Dững xuống nệm, bỗng có tiếng gái hầu vọng vào giọng hốt hải:

– Bẩm nữ tướng! Ngoài kia có biến!

– Mi nói sao?

Nữ lang cau mặt quát hỏi, bức bối vì bị phá ngang làm dang dở giấc mộng tình.

– Bẩm... “bà ấy” đã tới. Bọn gác đang cố chặn lại...

– Hừ! ta ra ngay!

Nàng ta ghé tai Dững thì thầm vẻ nuối tiếc:

– Thiếp ra ngoài một lát sẽ vào ngay! Giờ chàng hãy... ngủ tạm một giấc cho khỏe!

Bàn tay búp măng đang mơn trớn vùng cổ chàng trai bất thần cấu nhẹ một cái ngay huyệt Ngọc Châm, Trần Dững ngheo đầu sang bên ngất liền.

Nữ lang khoác vội xiêm y, đoạn chụp thanh gươm đặt gần đó, khô giọng bảo ả gái hầu đứng chờ:

– Canh chừng Trần tướng quân và binh nước quý cẩn thận! Xảy chuyện gì ta sẽ lấy mạng mi đó!

Lời dứt nàng lao vụt ra hướng cửa hang nhanh như tên bắn.

Bên ngoài đèn đuốc sáng rực, tiếng binh khí quật vào nhau chan chát hòa trong tiếng hò hét, kêu la vang động cả một vùng sơn lâm.

Bà chúa Ngàn ngồi trên lưng ngựa bạch đốc chiến, giục đám nữ binh tùy cận xông lên.

Bọn thuộc hạ nữ lang có phần núng thế vì lực lượng yếu hơn, cố ra sức đánh cầm chân đối phương lại. Nhưng xem chừng chúng chẳng còn đương cự được bao lâu nữa.

– Dừng tay!

Nữ lang quăng vèo người ra hô lãnh. Bọn thuộc hạ nàng nhất tề lùi lại dàn hàng ngang trước hang.

Bên kia, bà nàng cũng truyền đám nữ binh đình thủ đoạn thúc ngựa tiến lên, trở mặt nữ lang mắng hỏi:

– Tiện tỳ! Chúa Ngàn đã đến, mau cúi đầu chịu tội! Lang quân ta đâu? Mau đưa “người” ra đây!

Nữ lang nghe qua vùng ngựa mặt cười khanh khách:

– Ha ha! Khéo lộng ngôn! Giờ đây bà đâu còn quyền lực để dọa ta! Ha ha! Nên nhớ hiện kẻ mạnh nhất chính là ta đây! Hà! Bạch Sương Linh này đang nắm trong tay sinh mệnh người bà yêu quý nhất đời... Hà hà! Chỉ cần một hiệu lệnh của ta là “người ấy” sẽ không còn tồn tại trên cõi thế! Ha ha!

Nữ lang lại cất cao giọng cười ngạo mạn, bà nàng cả giận nạt lớn:

– Loạn tướng! Mi dám phạm đến Trần tướng quân, ta sẽ tru diệt mi thành tro bụi! Xem đây!

Lời vừa buông, ngựa bạch vụt cất bồng lên phóng tới, cùng lúc vị chúa tể Ngàn thiêng quất “véo” ngọn roi bạc trên tay xuống đầu nữ lang có tên Bạch Sương Linh, động tác xuất thủ nhanh hơn chớp xẹt.

Nhưng nàng ta chừng đã đề phòng trước, nhác trông thấy bóng bạch mã nhảy lại, lập tức lặn vào xuống mặt cỏ, tay gươm, đảo lia một đường vòng tròn đầu.

Keng!

Hai món khí giới quật vào nhau tóe lửa, Bạch Sương Linh bị kinh lực phát ra từ ngọn roi bà nàng hất nhào luôn một vòng, suýt văng mất gươm, vội bật người đứng lên, miệng hô giật:

– Khoan! Nếu chẳng dừng tay, bà sẽ được trong thấy thủ cấp họ Trần! Bây đầu! Chuẩn bị khai đao!

Quả nhiên lời nữ lang khiến bà nàng giật mình ghìim vội tay cương, ngựa dừng rập.

– Ả Bạch kia! Mi...

Nữ chúa Ngàn thở mạnh, giận run. Bạch Sương Linh thấy lời đe dọa có hiệu quả, cười khẩy buông tiếp:

– Nghe đây, muốn Trần Dũng sống trước tiên bà phải truyền chúng lui lại trăm bộ, đồng thời mang gấp tới cho ta trăm bình nước trường sinh. Hẹn trong một giờ phải có đủ, bằng trái ý ta, máu y sẽ đổ tại hang này, rõ chứ?

Bà nàng biến sắc mấy lượt, quắc mắt nhìn đối phương hồi lâu, chừng hiểu rõ đã lâm vào thế hạ phong trước ả loạn tướng quỷ quyệt, nếu “ném chuột” ắt phải chịu “vỡ đồ”! Bèn cố nén lòng, trầm giọng thốt:

– Được! Ta đồng ý! Tuy nhiên mi phải đưa Trần tướng quân ra để ta xem “người” có còn khỏe mạnh, hay đã bị mi hạ độc thủ!

Nữ lang họ Bạch đảo lia nhõn tuyến về tính toán trong đầu, khẽ gật:

– Bà sẽ được thấy mặt chàng! Nhưng... hãy bảo chúng lui ra ngoài trăm bộ! Không thể khác hơn!

Bà nàng đành truyền đám nữ binh tùy cận lui ra, chỉ còn lại một mình trước hang núi, đối mặt bọn phản nghịch.

Bạch Sương Linh quay sang hạ giọng thì thảo với một ả chừng đầu lĩnh, ả này lập tức cùng hai ả nữa bỏ vào trong.

– Hãy đợi đó!

Nàng loạn tướng lạnh lùng bảo vị nữ chúa Ngàn thiêng, cặp mắt sắc sảo ánh lên tia nhìn hiểm độc đến rợn người.

Sau một mô đá cách đó chừng quãng ngắn, Hoàng Đạt cùng Ngọc Bích yên lặng theo dõi diễn biến nơi cục trường. Chàng võ sư cảm nghe máu nóng càng lúc thêm sục sôi trong huyết quản, nghiến răng khê bảo người yêu:

– Rõ ràng ả loạn tướng kia giở thủ đoạn bất cóc Dũng gây áp lực với bà chúa Ngàn! Phải giúp bà nàng một tay mới xong!

Đạt rút khẩu Pạc hoọc xem lại ổ đạn, Ngọc Bích có vẻ hơi lo:

– Nhưng... anh Dũng còn trong tay ả, cẩn thận kẻo nguy...

Nguyên hai người lần theo đến thì gặp lúc hai bên đang giao chiến, bèn kiếm chỗ ẩn quan sát, chờ thời cơ ra tay cứu bạn.

– Yên tâm! Anh sẽ thận trọng! Giờ em cứ ở đây, tránh vọng động bữa bãi, để anh liệu!

Dẫn xong, chàng men theo bờ bụi âm thầm tiến tới.

Trần Dũng được mấy ả gái hầu xốc nách dìu ra.

Nhắc thấy chàng trai lạ người trên tay chúng, bà chúa Ngàn hoảng hốt kêu to:

– Trời! Tiện tỳ... mi ám hại lang quân ta. Mi phải chết!

Ngựa bạch chồm vó dậm xông lên, nhưng nữ lang họ Bạch vụt xua tay cười nhạt:

– Chưa đâu! Ta chỉ cho y ngủ một giấc thôi! Xem đây ta gọi y thức dậy!

Nàng ta đưa tay xoa nắn sau gáy Trần Dũng giây lát, chàng trai từ từ hồi tỉnh, đứng thẳng lên giương mắt ngó quanh ngơ ngác.

– Hừ! Mi dùng nhiếp hồn phẫn khiến Trần tướng quân mê muội thần trí! Mau giải mê cho chàng!

Bà nàng nhảy phắt xuống ngựa, bước tới. Bạch Sương Linh gơ cao ngọn đuốc, nhanh nhẹn kề gươm vào cổ Trần Dũng gần giọng như ra lệnh:

– Đứng lại! Hễ tiến thêm bước nữa chỗ trách ta tàn nhẫn! Thôi, đã thấy mặt y rồi, giờ mau bảo chúng mang trường sinh thủy nộp cho ta. Nhớ, trong vòng một giờ phải có đủ trăm bình!

Bà chúa Ngàn lặng nhìn Trần Dũng xót xa, đoạn nuốt giận quay gọi một nàng nữ binh tùy cận truyền làm theo lời đối phương.

Bạch Sương Linh nhếch miệng cười đắc ý, chậm chậm hạ tay gươm xuống.

Từ nãy giờ Hoàng Đạt hờm sùng nấp sau bụi cây chỉ cách cửa hang chừng hơn chục bộ, chếch phía sau nữ lang cùng bọn thuộc hạ, bên mé tả. Chàng thầm tính toán khoảng cách, vị thế đối phương và kiên nhẫn chờ đợi.

Ngay khoảnh khắc nàng ta vừa rời lưới gươm khỏi cổ Trần Dũng, chàng vẩy luôn mũi súng nổ liền.

Đoàng! Đoàng! Hai phát đạn, một sói tung gươm nàng loạn tướng, một quất nhào luôn ả đứng xế sau lưng Dũng. Dụng tâm Đạt chưa muốn sát hại nên chàng chỉ nhắm bắn què đối phương.

Bọn nghịch loạn xứ Ngàn thấy đều kêu lên rúng động trước sự việc xảy ra bất ngờ, chưa kịp định thần phản ứng, thì chàng võ sư đã nhún chân quăng vèo người về hướng Trần Dũng, nhanh như chim cắt. Chân vừa chạm đất, hai tay chàng vung lên hất nhào thêm hai ả kề bên Dũng, cùng lúc chân đá lia mấy ngọn cước bức nàng loạn tướng lùi dạt ra, đoạn lôi giật bạn đẩy về phía trước, miệng hô giạt:

– Chúa Ngàn! Mau đón!

Bà nàng qua khắc sững sốt, vụt hiểu, lập tức vọt tới. Khoảng cách giữa đôi bên xa hàng chục thước, vậy mà chỉ một bước nhảy, nữ chúa Ngàn đã kề bên chàng trai họ Trần, tưởng trên đời khó có tay vô địch nhảy xa nào sánh kịp; nhất bà nàng lại mặc “phá” tha thướt, động tác dẫu sao cũng bị hạn chế.

– Lang quân theo thiếp!

Chúa Ngàn nắm tay Trần Dũng kéo đi, tay vũ lộng ngọn roi bạc cản bọn thuộc hạ nàng loạn tướng xông lại.

Bạch Sương Linh một tay mang thương, nghiêng răng nén đau giật phất một ngọn giáo vọt theo, nhưng bị Hoàng Đạt chặn lại. Nàng ta hét lên căm hận, múa tít khí giới, đâm nhâu mấy nhát, khí thế cực kỳ hung tợn.

– Khá đấy! Để ta tiếp nàng vài đường xem sao!

Đạt dắt súng rút dao rừng cận chiến với nàng, trong lúc đám nữ binh tùy cận chúa Ngàn kịp ào tới xáp chiến cùng phe địch.

Bà nàng lấy ra hai viên linh đơn cho Trần Dũng uống, truyền đưa chàng lui ra sau rồi trở lại tham chiến.

Bọn thuộc hạ Bạch Sương Linh chẳng mấy chốc bị áp đảo thấy rõ, lớp mang thương, lớp bị bắt sống khá nhiều, chỉ còn mấy ả cố cầm cự cùng chủ tướng.

– Loạn binh! Ta rộng ban cho các người ân huệ sinh tồn! Hãy buông khí giới qui phục nữ chúa Ngàn sẽ được tha tội chết!

Bà nàng lạnh lạnh giọng hô đồng dục, mấy ả chừng nhận rõ nguy cơ không tránh khỏi, thấy đều lộ vẻ dao động. Một ả liều hỏi lại:

– Chúa Ngàn... có thực lòng đại xá cho chúng con?

– Ta trị vì xứ Ngàn thiêng bao thế kỷ nay, chỉ lấy nhân đức xử với kẻ dưới

và chưa từng nói hai lời! Các người mê muội đi theo kẻ đại nghịch, chống lại chúa Ngàn, kẻ tội đáng muôn thác, nhưng nay vì đức hiếu sinh trong trời đất ta mở lượng tha cho một lần! Hãy buông khí giới theo ta về Ngàn thiêng kéo muện!

Lời bà chúa Ngàn âm vang như những tiếng chuông giục giã kẻ lầm lạc, mấy ả nghe dứt lần lượt ném gươm giáo xin qui phục.

Còn trơ lại một mình, nàng loạn tướng đảo tía nhõn tuyến nhìn quanh, đánh bữa mấy đường đoạn quay đầu tháo chạy.

– Ắ kia! chạy đâu cho thoát! Đứng lại!

Hoàng Đạt rút luôn Pạc hoọc vẩy theo bắn dọa.

Đoàng! Đạn sạt tróc đầu gái Bạch. Mặc, nàng loạn tướng cứ lao đi như tên bắn, không ngừng.

– Hừ! Phải bắn què ả mới xong!

Chàng cau mày định nhắm chân kẻ đào tẩu nổ tiếp, nhưng bà nàng bỗng ngăn lại, thở dài:

– Hãy để mặc ả! Công tử! Ta muốn dành cho ả một cơ hội cuối cùng để ăn năn quay về đầu phục... trước khi nước trường sinh ả mang theo mình cạn kiệt!

Đạt thoáng ngỡ ngàng rồi hiểu ra, lòng không khỏi cảm mến phong cách cao cả của vị nữ chúa xứ Ngàn linh thiêng.

Chàng mỉm cười khẽ gật, lặng lẽ cắm súng vào bao, đoạn gọi Ngọc Bích ra.

Hai người cùng bà nàng lại chỗ Trần Dũng, chàng đã tỉnh nhiều, nhận ra bạn mừng rỡ kêu lên:

– Trời! Chẳng hiểu sao mình vừa gặp bà chúa Ngàn trên tháp, liền sau đó như đi... không còn ý thức được gì nữa! À! Bà ấy đâu rồi, Đạt? Sao bọn mình lại ở đây?

Hoàng Đạt vội kể qua cho bạn rọ chuyện vừa xảy ra.

Trần Dũng kinh ngạc dòm sững bà nàng:

– Thì ra... đây mới thực là bà chúa Ngàn ư?

Chúa Ngàn nắm tay chàng, mặt hoa đầm đìa nước mắt, thổn thức:

– Vâng! Chính thiếp đây, lang quân! Khi Tĩnh Biên phó sứ chàng về xuôi, quá năm năm không trở lại, thiếp biết chàng đã lìa trần, vì hết nước trường sinh! Chàng ôi... nhiều lần thiếp định quyên sinh, nhưng lại nhớ lời ước hẹn nên phải cố chờ... chàng ôi!

Bà nàng nức lên mấy tiếng ôm chầm lấy Dũng. Chàng trai họ Trần bàng hoàng trong vòng tay người đẹp tiên triều, hồi lâu mới nghẹn ngào khẽ thốt:

– Trần Dũng xưa lâm trận bị thủng binh cạn nước đành chịu mạng vong! Mãi đến kiếp này, mới nhận ra tiền thân, nhờ xưa có để lại di thư lập nguyện, cùng viết

chữ vào lòng bàn chân làm chứng tích! Mấy đời cách biệt không ngờ... giờ lại gặp nàng trong kiếp lai sinh!

Bốn mắt nhìn nhau sâu thẳm, rồi mặt kề mặt môi tìm môi, đôi duyên ương truyền kiếp trao gởi nhau một nụ hôn nồng cháy tưởng chừng dài bằng... thế kỷ chia ly!

Hai người buông nhau.

Nữ chúa Ngàn thiêng ngắm người yêu đắm say thỏ thẻ:

– Lang quân giống xưa như đúc một khuôn! Chỉ khác kiếp này chàng trẻ hơn xưa khi gặp thiếp, vừa gặp thiếp nhận ra ngay!

Nãy giờ chứng kiến cảnh trùng phùng của bạn, Hoàng Đạt, Ngọc Bích cũng bồi hồi cảm xúc khôn xiết. Nghe bà nàng nói, Ngọc Bích buột miệng xen vào:

– Ô! Anh Dũng cũng có râu quai nón, nếu để chắc giống hệt cụ tam đại xưa! Bọn này có được xem qua ảnh chụp bức vẽ truyền thần cụ! Chúa Ngàn nhận xét đúng lắm!

Ai nấy cùng cười. Trần Dũng bèn kể cho bà nàng nghe mối giao tình sâu đậm giữa chàng và cặp Hoàng Đạt – Ngọc Bích.

Hoàng Đạt tuy bụng đã tin hẳn chuyện mối duyên truyền kiếp của bạn là có thực, nhưng vẫn còn thắc mắc chút khi quan sát người đàn bà chúa tể xứ Ngàn:

– Có thể nào người ta cứ trẻ mãi như vậy chẳng?

Bà nàng ôn tồn giải thích:

– Trong Ngàn có nguồn nước từ trong ruột quả đất phát ra, tụ kết tinh hoa sinh khí ngũ hành, uống vào, tắm rửa sẽ được bồi dưỡng sinh khí như uống thuốc trường sinh, trẻ mãi không già! Tuy nhiên, ai đã từng dùng nước đó, tạng phủ đổi khác, nếu sau một ngày không dùng sẽ bị thất tim mà thác! Xưa Tĩnh Biên phó sứ Trần Dũng qua đời cũng vì nguyên nhân đó!

Đoạn bà nàng kể cho mấy người nghe vụ Bạch Sương Linh. Thì ra ả cận tướng này mưu soán nghịch bất thành bèn bỏ trốn cách nay mấy tháng, vốn trước có biết chuyện Trần Dũng và chúa Ngàn ước hẹn, nên khi nghe tiếng tù và thổi, thị liền ra tay trước, toan dùng tính mạng chàng gây áp lực với bà nàng.

Bốn người đang trò chuyện thì cánh nam binh lần lượt kéo tới. Bà chúa Ngàn âu yếm khoát tay Dũng, thánh thót bảo:

– Thôi, xin rước tất cả vào Ngàn! Trời sắp sáng rồi, về còn chuẩn bị tiệc mừng!

Đạt, Bích cùng trao đổi một cái nhìn ý nghĩa. Trong thâm tâm đôi bạn tình không khỏi dấy lên niềm quyến luyến, ngậm ngùi trước giờ phút chia tay với người bằng hữu thân thiết, khó còn hy vọng tái ngộ.

Trần Dũng cũng đồng tâm trạng, dấu hiệu ý bạn từ trước, chàng vẫn cố

khuyến nhủ:

– Hãy cùng Dũng này vào Ngàn thiêng sống kiếp trường sinh tránh luật hủy diệt tàn nhẫn của thời gian. Nghe tổ đi, hai bạn!

– Thiếp và lang quân đạt lời nguyện chính nhờ vợ chồng công tử giúp đỡ! Ân tình này cả xứ Ngàn đời đời xin ghi tạc! Mong Hoàng công tử với phu nhân vào Ngàn chung hưởng hạnh phúc, xa lánh thế lụy phù sinh!

Bà nàng khẩn khoản bảo đôi bạn. Đạt, Bích một mực chối từ xin kiếu. Chàng võ sư cảm khái nắm tay người bằng hữu từng gắn bó nhiều kỷ niệm sâu đậm trong đời, giọng buồn mang mang như hơi gió biên thùy:

– Hợp rồi tan, tan rồi lại hợp...! Trần Dũng giờ thỏa nguyện kiếp xưa, xum họp với người yêu! Với bọn mình, chẳng còn gì vui hơn được chứng kiến cảnh đoàn tụ của bằng hữu, thế là đủ! Hai vị vun đắp một tình yêu bất diệt trong cõi bất tử, mình với Ngọc Bích cũng gắng tạo dựng một hạnh phúc bất biến giữa đời hữu hạn! Ai có phận nấy! Hãy chấp nhận và xem những gì đã qua giữa chúng ta như một... kỷ niệm đẹp!

Biết không lay chuyển được ý bạn, Trần Dũng băng khuâng thở dài, vẽ tẩn ngần mấy khắc đoạn quay sang người yêu khẽ hỏi:

– Nàng có thể nán lại thêm vài giờ để chúng ta cạn chén biệt ly với bằng hữu? Đường trần rồi đây chia cách, có thể là... vĩnh viễn không chừng! Trần Dũng này muốn được say cùng người bạn tâm giao lần cuối, ý nàng ra sao? Liệu có trở ngại về khoản... nước trường sinh?

– Được thôi! Ý chàng là ý thiếp! Đừng lo, rời Ngàn thiêng thiếp có mang theo ít nước quý, phòng khi phải nấn ná cần dùng tới! Nếu vậy, để thiếp cho tùy tùng về, chỉ cần lưu bọn thị nữ lại là đủ.

Bà nàng nhoẻn cười tươi như hoa, truyền cánh nam binh giải mấy ả loạn nghịch qui hàng rút về xứ Ngàn trước.

Đó rồi, hai cặp uyên ương lên ngựa dẫn theo đám gái hầu tiến về hướng tháp Cửu Thiên.

Tiếng đàn sáo véo von hòa lẫn tiếng nhạc ngựa khua vang trong đêm rừng nghe rộn rã nao nao...

o O o

Tàn cuộc rượu trời vừa rạng sáng. Ánh dương bừng trải khắp mấy dải lân tuyền miền ba biên giới, chim kêu vượn hú líu lo, dạo khúc nhạc rừng muôn thuở bắt đầu một ngày mới.

Hoàng Đạt, Ngọc Bích tiễn đôi bạn tình lên ngựa.

Trần Dũng vẽ còn lưu luyến nắm tay bạn, bồi hồi bảo:

– Mỗi năm, vào đêm trừ tịch, bọn mình sẽ chờ nghe tiếng tù và thổi đi từ tháp này để ra đón hai bạn! Hãy giữ lấy nó, mai sau có khi dùng đến!

Chàng trao chiếc sừng linh dương cho Đạt, chàng trai họ Hoàng đỡ lấy mỉm cười khê lắc đầu:

– Mình giữ làm kỷ niệm, nhưng bạn đừng chờ, uống công! Thôi, hai vị hãy lên đường! Mình sẽ ghé qua nhà bạn báo tin khi về!

Tiếng đàn sáo dặt dìu nổi lên, đám gái hầu phò Trần Dũng cùng người yêu đi xa dần... hút chìm về nẻo rừng xa...

Hoàng Đạt, Ngọc Bích đứng lặng trông theo. Chàng trai bỗng đưa tù và lên miệng thổi.

Âm sừng linh dương bay vãi theo hơi gió sớm biên thùy, nổi chìm mang mang đuổi theo tiếng nhạc vào Ngàn...

– Mình về thôi anh!

Ngọc Bích lên tiếng giục Đạt, hai người thu dọn vật dụng xong bèn rời khỏi vùng tháp Cửu Thiên, nhắm hướng Đông trực chỉ.

Đường rừng dong ruổi, đôi bạn tình vừa đi vừa ngắm cảnh thiên nhiên kỳ vĩ vào xuân, lòng hân hoan thư thái.

Tưởng lại chuyện vừa qua, Ngọc Bích cho ngựa đi sóng đôi bên người yêu, tùm tùm cười:

– Anh! Kể nếu đôi ta chẳng vướng bận chuyện đời cú theo anh Dũng vào Ngàn cũng thú vị lắm chứ! Một cõi thần tiên, không già không chết, quanh năm suốt tháng ngập tràn hạnh phúc thanh bình! Chà! Cứ theo lời chúa Ngàn kể thì chốn Đào Nguyên mà Lưu Nguyễn xưa lạc tới cũng chẳng hơn nổi! Nghĩ cũng... đáng tiếc, anh nhỉ?

Hoàng Đạt liếc nàng gật gù:

– Đúng là một cõi tiên! Tuy nhiên... nếu bảo xứ Ngàn chỉ ngập tràn thanh bình hạnh phúc thì cũng... không hẳn đúng! Hà! Em quên chuyện ả cận tướng Bạch Sương Linh mưu đồ soán ngôi chúa tể rồi sao? Đó, ngay cả “cõi tiên” vẫn có thể xảy ra chuyện không vui như “cõi tục” nào khác chi đâu! Tất cả chỉ là... tương đối mà thôi!

Giọng chàng đầy vẻ triết lý khiến nàng phì cười:

– Nhưng tình yêu thì tuyệt đối! Đúng không nào?

– Ô! Điều đó thì... đã hẳn!

o O o

Chương Chín

Đôi bạn tình về đến Cha Pa, sơn trấn nghỉ mát nổi tiếng nhất miền thượng du đất Bắc, vào một chiều lát phất mưa bay, có ít hoa tuyết giăng giăng trên phố.

Lẽ ra Hoàng Đạt, Ngọc Bích về sớm hơn, nhưng vì dọc đường, giữ đúng lời hứa, hai người đã tạt qua nhà họ Đèo ở chơi ăn Tết mấy ngày.

Đèo Thanh Sơn, Đèo Nguyệt Cầm không thấy Trần Dũng, ngạc nhiên bèn hỏi. Hiểu giai nhân Tây Bắc còn vương vấn hình ảnh bạn mình qua một lần gặp gỡ, Hoàng Đạt cố giúp nàng dập tắt ngọn lửa yêu đương mới nhen nhóm trong lòng, bảo: Trần Dũng có việc phải sang miệt Lào thượng chưa rõ bao giờ trở về, có thể đến vài năm không chừng! Và còn cho biết thêm: người yêu của chàng cũng ở bên đó, có lẽ hai người sẽ kết hôn trong thời gian sắp tới!

Nguyệt Cầm thoát nghe không giấu nổi vẻ buồn rầu. Nhưng sau nhờ Ngọc Bích tế nhị ngấm an ủi, nàng cũng khuây khỏa dần hiểu ra đó chỉ là sự rung động đơn phương nhất thời chẳng phải là tình yêu theo ý nghĩa đích thực! Lại được kết bạn với một thiếu nữ thông minh duyên dáng, nhiều tính tốt như Ngọc Bích, cô gái họ Đèo càng thấy tâm hồn đỡ tê lạnh!

Khi chia tay Nguyệt Cầm còn hẹn có dịp sẽ ghé xuống Hà Nội thăm anh chị Đạt!

Đôi bạn tình bàn nhau không đi ngả Lào Cai đáp tàu thẳng về Hà Nội, mà từ Phong Thổ hai người theo đường số 10 xuôi chèo hươu Đông Nam qua Bình Lư về Cha Pa. Sau chuyến đi vất vả gian nan, Ngọc Bích muốn cùng người yêu du ngoạn thêm ít ngày nhân tiện ghé qua đồn điền nhà Đạt cho biết.

Điền trang họ Hoàng nằm cách sơn trấn chừng hơn cây số, về hướng Nam xế, cạnh khúc sông rừng nhánh nhỏ đổ từ mạn sơn lâm Fansipan qua Chapa.

Phong cảnh vùng này hết sức hữu tình, rải rác đây đó là những bóng nhà nghỉ mát của người Kinh, xa xa bóng sơn thôn thấp thoáng trên những dải núi đồi trùng điệp.

– Đến rồi kia!

Hoàng Đạt trở về hướng khu trại tọa lạc trên ngọn đồi trước mặt, trông khá bề thế với dãy nhà ngói đỏ dọc ngang sừng sững nhô cao khỏi lùm cây.

Từ ngày yêu nhau, đây là lần đầu tiên Đạt đưa nàng về chơi điền trang.

Hai người theo con đường đất đỏ quanh co dẫn lên đồi. Vừa thúc ngựa vượt qua một cái cổng bằng gạch xây còn vương vãi đầy xác pháo Tết liền gặp một người đàn ông trung niên tóc hoa râm, mặc quần áo kaki vàng từ trong phi ra.

– Kìa! Chú Canh! Đi đâu đó?

Đạt ghì cương hởi giật, người đàn ông nhận ra chàng, mừng rỡ kêu lên:

– Ô! Cậu đã lên!

Y chính là viên quản lý điền trang của họ Hoàng. Thấy chủ đi cùng một thiếu nữ, y cúi chào nhìn Đạt có ý hỏi.

Hoàng Đạt giới thiệu Ngọc Bích, cả ba người thả ngựa lững thững vào trại, vừa đi vừa trao đổi về công việc thu hoạch mùa màng.

Gia nhân, tá điền nam nữ nghe cậu chủ lên vội kéo ra chào, vẻ vui mừng thành thực vì chẳng mấy khi gặp chàng lên, lại có cả cô chủ tương lai nữa.

Tới trước ngôi nhà gạch một tầng trên đỉnh đồi, ngoảnh mặt về hướng đông, trước thềm có một khoảng sân nhỏ trồng nhiều loại hoa đẹp, Đạt xuống ngựa ném cương cho gia nhân, đưa người yêu vào.

Viên quản lý vội sai dọn một phòng trên lầu, cạnh phòng riêng của Đạt, làm chỗ nghỉ ngơi cho Ngọc Bích.

Tắm nước nóng xong, hai người xuống dùng cơm tối, có viên quản lý cùng dự.

– Bẩm! Cậu và cô... hình như đi chơi đâu về ghé qua?

Người quản lý mỉm cười hỏi trong lúc họ uống cà phê.

Đạt gật, cho biết vừa đi săn miệt thượng nguồn sông Đà về. Vốn biết chủ nhân là tay săn bắn giỏi, thích mạo hiểm, y cũng chẳng lấy làm lạ.

Đó rồi, mệt mỏi sau một cuộc viễn hành trên lưng ngựa, Ngọc Bích bèn đi nghỉ trước. Đạt ngồi lại cùng viên quản lý tính toán sổ sách đến gần khuya mới đi trở lên lầu.

Sáng hôm sau, điểm tâm xong, chàng sai thẳng yên cương đưa người yêu đi dạo chơi.

Hai người xuống phố, sơn trấn còn nguyên phong vị Tết, tuy nhiều hàng quán đã mở cửa buôn bán lại, người ngựa ngược xuôi khá tấp nập.

Xem phố hồi lâu chán mắt, Ngọc Bích bàn mua ít thức ăn đem theo, đi chơi dã ngoại.

– Nhưng... vật dụng để cả ở nhà, đi vậy sao tiện?

Đạt tỏ ý ngần ngại nhưng nàng nhoẻn cười gạt đi:

– Chẳng cần! Đi bất ngờ mới thú chứ! Em muốn được ngắm cảnh thác Bạc, cảnh rừng đào dưới rặng Tây Phàn mùa xuân... nghe đồn đẹp lắm phải không anh?

– Vậy thì... xin tuân lệnh!

Chàng đành nhún vai chiều ý nàng.

Hai người rẽ vào chợ mua sắm đôi chút đoạn tể ngựa ra khỏi trấn, đi về hướng rặng Tây Phàn.

Được chừng hơn dặm bỗng nghe tiếng nhạc đồng khoa vang đồn dập, rồi một cỗ xe song mã bon bon vượt lên trước, theo sau là bốn, năm tay súng xà cạp trắng hộ tống. Đạt, Bích vội nép sang bên vệ đường tránh.

Cỗ xe lướt vụt qua, gã xà ích ngất ngưỡng trên xe tay quát lia ngọn roi ngoái dòm hai người cười ngạo nghễ. Từ trong xe nổi lên một tràng cười khanh khách, rõ giọng đàn bà, vọng ra như cổ vũ.

– Chắc bọn tiểu thư công tử con nhà quan nào đi chơi đây!

Đạt lắc đầu bảo người yêu, Ngọc Bích hậm hực nhìn theo đám bụi mù mù.

– Láo thật! Mình mà chậm tí nữa đám bị chúng càn lăm. Đúng là một bọn ngang tàng, kém văn hóa! Hừ!

Thấy nàng lộ vẻ bức bối chàng cười nhẹ, can:

– Thôi, hơi sức đâu giận chúng! Đời thiếu chi hạng người như thế! Nào, ta tiếp tục!

Khi hai người đến gần khu vực thác Bạc đã thấy cỗ xe đậu ngoài bìa rừng, cạnh mấy thớt ngựa buộc dưới tàn cây, gã xà ích đang ngồi vắt vẻo trên xe phì phèo hút thuốc một mình. Chừng bọn kia kéo đi xem thác.

Hoàng Đạt, Ngọc Bích chỉ liếc qua đoạn rẽ cương thông thả tiến vào cánh rừng thưa theo lối mòn dẫn về hướng thác. Từng sống nhiều năm tại Chapa nên chàng rất thạo đường, chỉ lát sau ngọn thác đã sừng sững hiện ra trước mắt hai người, đẹp như một dải lụa bạc vắt trải từ lưng chừng núi xuống lấp lánh dưới nắng xuân dịu dịu.

Đôi bạn tình xuống ngựa buộc tạm dưới một cội tùng gần bên vụng thác. Ngọc Bích lặng ngắm cảnh thiên nhiên kỳ mỹ đến hơn phút, mặt rạng rỡ bảo người yêu:

– Đẹp thật! Quả là tiếng đồn chẳng ngoa chút nào!

– Ô! Đã hẳn! Đây là một trong những ngọn thác đẹp nhất vùng Tây Bắc! Có người còn gọi “thác bạc đầu” vì trông nó tựa tựa một mái tóc bạc xõa dài. Theo anh, thác này đẹp nhất là vào lúc hoàng hôn... nó gợi cho ta khá nhiều hình ảnh!

Đạt cười giải thích. Chàng trải rộng tờ báo trên mặt cỏ, trong lúc nàng bày các thứ ra đặt trên mặt phẳng đá bằng phẳng cạnh đó. Biết tính người yêu thích “đưa cay” nàng mua theo cả một chai vang đỏ, loại Đạt thích.

– Ô! Em chu đáo quá! Đáng thưởng cho...

– Thưởng gì nào?

Bích liếc chàng cười nụ, vẻ đáng yêu đến nỗi Đạt rung động ngây ngất, ôm vai nàng thì thầm:

– Thưởng cho một cái hôn!

– Anh! Coi chừng người ta thấy!

Nàng lách vút sang bên trốn mắt như trêu Đạt, trở về phía sau. Tưởng đâu là đùa, nào ngờ khi chàng quay lại quả nhiên có người từ xa đi tới thật.

Hai bóng người, một nam một nữ ung dung đi bên nhau chuyện trò, chốc chốc cô gái lại cười khanh khách, vẻ thích thú với câu chuyện.

Xa xa, đằng sau thấp thoáng mấy bóng lính xà cạp trắng lảng vảng, chừng chúng theo bảo vệ.

– Thì ra bọn ngồi xe khi nãy. Mặc chúng, anh à! Chúng mình...

Ngọc Bích cười khẩy bảo người yêu. Chợt nàng nhận ra nét mặt chàng dường như có điều gì khác thường.

– Anh... sao vậy?

Nghe nàng hỏi, Đạt thoáng lộ vẻ lúng túng:

– À! Không có gì... thôi! Mình dùng bữa đi, xế trưa rồi còn gì.

Chàng loay hoay mở nút chai rượu.

Trong khi đó đôi nam nữ đã tới gần.

Ngang qua chỗ Đạt, Bích ngồi, người thanh niên xem ra không chú ý lắm nhưng cô gái đột nhiên chậm bước hẳn, chăm chú nhìn rồi vùng reo lên:

– Anh Đạt! Trời! Em có ghé qua Hà Nội hỏi thăm mấy người quen về anh nhưng họ không biết. Vừa mới lên đây hôm qua, danh định ghé thăm đồn điền...

Đạt không giấu được nổi bối rối, ngượng ngùng ngó người yêu rồi đứng lên:

– À! Chào... Thúy Phượng!

Cô gái tên Thúy Phượng liếc nhanh Ngọc Bích rồi tiến lại bắt tay Hoàng Đạt, cử chỉ rất “đằm”:

– Lâu lắm chúng mình không gặp nhau. Dạo này anh mạnh giỏi chứ? Xin lỗi, đây là...

– À! Giới thiệu với Thúy Phượng... đây là Ngọc Bích, vợ sắp cưới của tôi.

Đạt dần lấy lại thái độ điềm tĩnh, tiếp luôn:

– Cô Thúy Phượng là bạn cũ của anh trước đây.

– Ô! Nào chỉ là bạn! Chúng tôi từng suýt trở thành... bạn trăm năm. Em nói không sai đó chứ, anh Đạt?

Câu này Thúy Phượng nói bằng tiếng Pháp, vẻ như khiêu khích Ngọc Bích. Trong ánh mắt cô gái rõ ràng chứa đựng vẻ ngạo mạn xen lẫn ghen tị trước hạnh phúc của đôi bạn tình.

Ngọc Bích vụt hiểu, không vừa nàng cũng trả đũa liền, trừng mắt nhìn đối phương đoạn nhún vai cũng rất... “đằm”, xỏ luôn một tràng rất đúng gọng:

– Điều đó cũng bình thường thôi. Đời trai có thể ví như con tàu viễn hành,

buộc phải đi qua nhiều “ga” trước khi tới đích của nó. Đáng kể hay không ở chỗ người ta là... “ga” phụ hay “ga” chính mà con tàu muốn đến, thế thôi!

Nghe lời lẽ sắc bén của nàng, Thúy Phượng không khỏi giận run, biến sắc ngó Đạt đến gần phút rồi nhanh giọng bảo chàng, về hậm hực:

– Em muốn gặp riêng anh có tí việc, càng sớm càng tốt, bất kỳ vào lúc nào. Đây, địa chỉ của em hiện giờ. Thôi, chào anh.

Nàng ta mở ví đầm lấy một tấm danh thiếp ghi nhanh mấy chữ đưa chàng, rồi quay đi bước vội về chỗ người thanh niên đang đứng đợi.

Họ cùng nhau bỏ đi về hướng rừng đào.

Hoàng Đạt tần ngần ngó tấm danh thiếp trên tay đoạn trao cho người yêu.

– Để làm gì?

Ngọc Bích giấu cợt hỏi vặn lại, giọng phảng phất nổi bực.

Hiểu nàng đang khó chịu vì cuộc gặp gỡ hết sức... vô duyên vừa qua, chàng trai họ Hoàng thâm kêu khổ bèn gượng cười, vo tròn mảnh giấy trong tay ném xuống vụng thác.

o O o

Mặt trời đã gác núi tây từ lâu.

Ngọc Bích tắm giặt xong, lần theo lối cũ trở về chỗ dựng lều.

Từ hai ngày qua nàng và Hoàng Đạt lần sâu vào vùng thâm sơn khuất tịch trong rừng Tây Phàn để săn lợn nòi. Có cả viên quản lý điền trang cùng tham dự.

Đạt cố ý tổ chức cuộc săn để tạo “không khí hòa thuận” giữa chàng với Ngọc Bích. Sau vụ “chạm trán” người yêu cũ tại thác Bạc, chàng đã kể rõ cho nàng nghe về mối tình năm xưa của mình.

Khoảng bảy, tám năm về trước khi Đạt mới ngoài hai mươi tuổi, đang là một võ sĩ lừng lẫy trên võ đài, tình cờ một lần về Chapa chàng quen biết Thúy Phượng.

Lúc ấy nàng vừa tròn mười tám, là con gái độc nhất của viên tuần phủ Cao Bằng đương thời, nhân đi nghỉ mát gặp Đạt. Hai người thân nhau rất nhanh.

Đạt chớm có ý tiến tới tình yêu với Thúy Phượng nhưng vì sớm nhận ra tính cách hai người chẳng thể hòa hợp được nên chàng thẳng thắn bày tỏ cho nàng hiểu.

Rồi họ chia tay nhau, tất cả chỉ diễn ra trong vòng mấy tháng, rất nhẹ nhàng và cũng chưa đi quá xa trong tình cảm.

Sau đó, Hoàng Đạt được tin Thúy Phượng sang Pháp du học.

Thời gian đầu, thỉnh thoảng nàng có gửi thư về thăm hỏi, nhưng sau bất tin hẳn, nghe đâu đã gặp ý trung nhân bên đó cùng trong số bạn bè đồng học.

Đạt thầm mừng cho nàng tìm được hạnh phúc nơi đất lạ.

Chuyện đã vùi quên từ lâu giờ bỗng tình cờ gặp lại, Thúy Phượng bảo “muốn gặp có tí việc” khiến Đạt không khỏi ngạc nhiên chẳng hiểu ý tứ nàng thế nào.

Tuy nhiên chàng dứt khoát không muốn tái ngộ cố nhân lần nữa.

– “Có những điều thuộc về dĩ vãng mà người ta chỉ muốn chúng yên nghỉ.”

Chàng bảo Ngọc Bích.

– Phải vì bây giờ anh có em bên cạnh chẳng?

Nàng hỏi kháy chàng.

Đạt thành thực lắc đầu, cười khổ:

– Cho dù không có em cũng vậy, không chỉ trong tình yêu mà ngay cả trong tình bạn, Thúy Phượng đến với người đời chỉ vì cô ấy thích hoặc cần, tuyệt không do một động lực nào khác. Một người sống với quan niệm vị kỷ đến lạnh lùng như nàng thật... khó gần gũi. Anh có thói phê bình người vắng mặt, nhưng đó là sự thật.

– Này, cảnh cáo anh nhé. Em cũng rất ghét kẻ nào nói về người tình cũ của “hắn” theo kiểu đó. Liệu đấy!

Tuy dọa người yêu như vậy nhưng nàng cũng cảm thấy vững bụng.

Ngọc Bích hồi tưởng lại, mỉm cười vu vơ.

Gần đến chỗ cắm trại, còn cách chừng vài chục bộ, nàng bỗng khựng lại dòm sững về trước, thở mạnh.

Một bóng đàn bà mặc quần áo đi săn vai mang súng đang đứng đối diện Hoàng Đạt trước lều chàng.

Chính Thúy Phượng.

Hai người nói chuyện gì đó, xong nàng ta đưa tay bắt tay Đạt, đoạn bỏ đi về phía chân núi.

Chàng còn nhìn theo một lúc rồi quay vào, dáng băng khuâng lạ.

Bích đứng lặng giây lát, thầm đảo nhanh ý nghĩ trong đầu, trấn tĩnh lại ra vẻ điềm nhiên như không hay biết, về lều.

Thấy Đạt cùng viên quản lý đang lui cui nhóm bếp, nàng lên tiếng:

– Để đó em làm cho. Anh với chú Canh đi tắm kéo tối, suốt lạnh.

– À...

Đạt lại gần, ngần ngừ nhìn nàng một thoáng, thấp giọng nói luôn:

– Thúy Phượng vừa ghé đây. Đoàn săn của cô ấy hạ trại đằng chân núi mé Đông, tình cờ chiếu ống nhòm thấy bèn lần tới! Hừ! Lại tình cờ...!

Chàng phác một cử chỉ bày tỏ vẻ bức trong lòng.

Ngọc Bích thầm vui khi thấy người yêu thành thực không giấu mình, tuy cũng lấy làm lạ vì thái độ của chàng, bèn khẽ hỏi:

– Gì mà căng thẳng vậy. Cô ấy làm anh mất vui? Hay là... cãi nhau với cố nhân?

Đạt lảng tránh cái nhìn ranh mãnh của người yêu, kéo nàng đi ra xa một chút, giọng phân trần:

– Chẳng cãi cộ gì hết. Nhưng... nàng ta cứ nói lảng nhảng làm anh phát mệt. Hừ! Chia tay gần chục năm, ngẫu nhiên gặp lại bỗng đâm ra... nhì nhằng. Thật phi lý!

– Ô! Tình yêu có thứ lý lẽ riêng của nó. Xưa người ta yêu rồi... hết yêu, nay chợt muốn “tái hồi Kim Trọng” thì sao? Ai cấm nổi cô ấy nào?

Nghe nàng trêu, Đạt thở phì chán nản bỏ vào lều sửa soạn đi tắm, ý không muốn bàn cãi nữa.

Ngọc Bích lòng còn thắc mắc, tối đó nhân lúc ngồi riêng tâm tình nàng nhắc lại chuyện ban chiều, hỏi, chàng bảo chẳng có gì đáng bận tâm lắm.

Thúy Phượng chỉ ngậm tở lộ tình ý bằng ánh mắt đồng thời nói quanh nói quẩn chuyện “bên Tây, bên ta” vậy thôi.

Nàng còn cho biết tuy đã trải qua mấy cuộc tình nhưng hiện giờ chẳng hề có người yêu. Gã thanh niên đi cùng chỉ là bạn, dù y rất mong chiếm được trái tim nàng.

– Một người phụ nữ mang lại rắc rối cho đàn ông và tự cho đó là điều thú vị trong cuộc sống.

Nằm trong lều, Ngọc Bích thầm nhận xét về Thúy Phượng.

Nàng ta đẹp, lanh lợi, giàu có quyền thế và có thể có bằng cấp cao đấy.

Thế nhưng, đây là một người con gái đầy ảo tưởng về chính mình, thích chinh phục nam giới để thỏa mãn tự ái hay đúng hơn là để khẳng định thế mạnh của bản thân.

Một kẻ không biết yêu? Hay một kẻ không–có–con–tim?

Ngọc Bích không khỏi tự cảm thấy mình quá khe khắt khi nghĩ về người yêu cũ của Đạt.

– Có lẽ tại mình ghen chằng? Không hẳn!

Nàng tự vấn lòng mình, khẽ lắc đầu.

Dù sao đi nữa, một cô gái tự trọng sẽ không bao giờ tìm cách quấy rầy người tình cũ như Thúy Phượng đang làm.

Tình yêu thật sự cũng đòi hỏi một thái độ cao thượng tương tự. Không thể kém hơn.

Trong trí nàng lại hiện lên hình ảnh bà chúa Ngàn và Trần Dũng, vò cùng rõ nét giữa dòng tư tưởng miên man về tình yêu.

– Một biểu hiện cao nhất trong tình yêu. Liệu mình với anh Đạt có khi nào vươn tới nổi? Có lẽ tất cả vẫn còn ở phía trước.

Ý nghĩ này theo nàng vào giấc ngủ muộn màng.

Thình lình Ngọc Bích choàng tỉnh vì tiếng động lạ trước lều. Nàng chớp lia mắt dòm ngược ra ngoài.

Vừa lúc thoáng thấy một bóng đen cao lớn vội vã quay ngoắt đi.

Nàng suýt kêu lên nếu không nhận ra dáng dấp quen thuộc của Hoàng Đạt.

Lập tức nàng tung chăn gối ngồi phất dậy lên ra theo.

Viên quản lý đồn điền đang ngồi phiên gác, chống súng ngồi bên đống lửa xoay lưng về phía lều nàng, chừng tuyệt không hay biết chuyện Hoàng Đạt vừa bỏ đi.

Chàng đi vùn vụt về hướng góc núi Tây, nhanh đến nỗi Ngọc Bích bám theo muốn hụt hơi, nhiều lúc tưởng đành mất hút Đạt.

– Anh ấy đi đâu vậy kìa? Rõ hồi chiều cô ta bỏ đi về hướng Đông... sao giờ...

Đầu óc lờn vờn nhiều nghi vấn nhưng nàng vẫn tin chắc hành động lạ lùng của người yêu có liên quan đến Thúy Phượng.

Rừng khuya gió rít vù vù, bóng cây cành lòa xòa như bóng quái đen ngòm, khua xào xạc khiến đôi lúc Ngọc Bích cũng cảm thấy chợn chợn, dáo dác nhìn quanh.

Đến gần một khu gò thưa, Đạt dừng bước do dự mấy khắc, đoạn tiến vụt lên.

Ngay lúc đó từ trên gò một bóng nữ chạy vụt xuống, đón chàng.

Dù cách một quãng khá xa, dưới trăng mờ Ngọc Bích vẫn dễ dàng nhận ra dáng dấp Thúy Phượng. Tim nàng vụt đập mạnh trong lồng ngực, máu nóng bốc cao lên mặt, muốn xây xẩm phải vịn vội vào thân cây cạnh đó.

– Thì ra... anh ấy lên đi gặp người xưa. Trời ơi.

Trong khoảnh khắc hình ảnh Hoàng Đạt và Thúy Phượng đi song song bên nhau lên gò vắng vụt quay cuồng đảo lộn trước mắt nàng... Rồi, chừng không còn chịu đựng nổi nỗi xúc động gớm ghê giằng xé cõi lòng, nàng vùng quay đầu bỏ chạy...

Gió núi Tây Phàn vẫn không ngừng lùa qua thung lũng, gào rít từng hồi nghe như tiếng nấc nghẹn bi thương cất lên từ trái tim người thiếu nữ...

Hoàng Đạt dụi tắt mẩu thuốc lá cháy dở, đứng lên:

– Thúy Phượng. Anh đã nghe trọn những gì em muốn nói, và em hẳn cũng đã rõ tâm tư anh qua điều vừa kể. Lẽ ra giữa chúng ta không nên có cuộc gặp gỡ như đêm nay, bởi nó dễ khiến người ta ngộ nhận. Anh mong rằng trường hợp này sẽ không tái diễn lần nữa. Đồng ý chứ. Một lời khuyên cuối cùng, nếu em cho phép: Hãy trân trọng mọi giá trị tốt đẹp trong cuộc sống, điều đó sẽ mang lại hạnh phúc đích thực đồng thời nâng cao tâm hồn chúng ta. Chào! Thúy Phượng cũng nên trở về lều đi thôi, sắp sáng rồi.

Đạt đưa tay ra, Thúy Phượng chớp mắt buồn bã nhìn chàng giây lâu rồi khẽ gật đầu.

Hai người chia tay nhau, khi quay đi mấy bước, Đạt mới nghe tiếng thở dài của nàng thoảng trong hơi gió đêm rừng:

– Em sẽ... cố gắng như lời anh...

Chàng rảo bước nhanh hơn, đi như chạy về hướng cũ.

Mặt đồng hồ dạ quang đã chỉ gần bốn giờ sáng.

Đạt về lều.

Bếp lửa gần tàn rụi không có ai ngồi gác.

Viên quản lý đang trùm chăn ngủ vùi trong lều của y.

Dột lòng, chàng vội chạy lại lều Ngọc Bích.

Lều trống trơn, sắc hành trang súng săn cũng biến mất. Xem lại, ba thớt ngựa buộc ngoài cũng chỉ còn hai.

– Trời! Nàng đi đâu? Hay là...

Chàng vụt hiểu thất kinh vội lay người quản lý, hỏi dồn:

– Chú Canh! Cô đâu rồi, nói mau!

Đang ngủ say bị dựng dậy, y vùng ngơ ngác hỏi lại:

– Cậu bảo sao? Cô ư? Cô bảo tôi... vào ngủ để cô gác thay... cơ mà.

– Gác thay chú? Hừ! Lúc đó vào khoảng mấy giờ?

– Dạ! Khoảng hai giờ!

Đạt liền soi đèn tìm dấu ngựa, định hướng Ngọc Bích bỏ đi, đoạn bảo y:

– Chú theo hướng Đông Bắc về thẳng Chapa, nhớ lưu ý dọc đường may ra có manh mối gì về cô ấy. Tôi sẽ theo hướng này. À, quên, về đồn điền lập tức cho người đi lên ga Lào Cai và ga Phố Lu đón xem cô có ra đón tàu xuôi về Hà Nội không?

Thấy y vẫn còn ngỡ ngàng trước việc Ngọc Bích bỏ đi, chàng nói luôn:

– Cô ấy giận tôi nên có lẽ bỏ về trước. Hiểu chứ?

Đó rồi chàng quơ vôi hành trang, súng sẵn lên ngựa vọt đi liền.

Vết chân ngựa đập cỏ còn mới nguyên, chạy dài về hướng Nam.

Đạt ra roi thúc ngựa đuổi miết chừng hơn giờ sau, trời sáng, tới một nhánh sông rừng thì mất dấu.

Nhánh sông nhỏ này đổ từ miết sơn lâm Tây Phàn xuôi về hướng Đông, có lẽ bắt vào sông Hồng.

Đạt ghìm cương phóng tầm mắt quan sát, trong lòng ngổn ngang trăm mối lo âu.

Rõ, Ngọc Bích chẳng phải vô cớ bỏ đi như vậy.

Bích vốn nhạy cảm, có lẽ nàng đoán hiểu qua thái độ rồi theo dõi bắt gặp chàng và Thúy Phượng nói chuyện trên gò vắng hồi đêm nên nàng giận dỗi quyết xa lánh, không một lời từ biệt.

– Chỉ tại mình vụng về phạm sai lầm mà nên! Hừ! Khôn ba năm đại một giờ. Tại sao không kể rõ cho Bích... mình gặp Thúy Phượng theo lời hẹn chỉ nhằm mục đích khuyên cô ấy từ bỏ ảo tưởng, chấm dứt hành động lôi kéo tình cảm phi lý mà thôi chứ nào phải vì phản bội nàng.

Chàng thở phà, tự trách mình. Ngọc Bích là một thiếu nữ hết mực chung thủy trong tình yêu, đồng thời nàng cũng đòi hỏi chàng sự thành thật tuyệt đối. Một hành vi thiếu thẳng thắn, dù nhỏ đến đâu vẫn không được nàng chấp nhận. giờ đây, sau vụ hồi đêm liệu nàng có chịu cảm thông mà bỏ qua cho chàng?

Đạt rẽ ngoắt cương ngựa, phi nhanh về hướng Đông xế.

o O o

Chương Mười

Ngựa dừng rạp.

Ngọc Bích dạt sang bên, ý tránh đường cho bọn phía trước qua. Nhưng đột nhiên chúng giảm nước kiệu, dàn hàng ngang lững lững tiến tới, lối nhỏ gần chục tên.

– Bọn nào đây? Xem chừng không phải phường săn... hay phỉ tặc?

Nàng cau mày quan sát, bụng cảm thấy lo lắng trước thái độ chúng.

Tên nào cũng súng dài, súng ngắn, dao dắt tua tủa, mặc quần áo lẫn lộn cả âu phục cả Chàm Thổ.

Gã đi giữa, chừng cầm đầu, cao to lực lưỡng, da đen bóng như cột nhà cháy chột thúc ngựa vọt lên trước.

Ngựa kề bên ngựa, gã neho mắt ngắm cô gái từ đầu đến chân, bản mặt hung tợn vụt hiện rõ vẻ sững sờ:

– Ô! Đẹp lắm! Cô em... đẹp lắm. Hà hà! Người đẹp đi đâu mà lang thang giữa rừng vậy? Có cả súng săn... chắc là đi săn thú?

Gã nói đúng giọng người Kinh, ánh mắt soi mói không ngừng di động khiến Ngọc Bích vừa thẹn vừa bức định xẵng giọng mắng. Sức nghĩ mình đơn thân độc mã giữa nơi hoang vắng trước bọn đàn ông lạ trông chẳng lương thiện chút nào, nàng bèn cố nén, lạnh lùng đáp không nhìn gã:

– Tôi đi săn! Thôi, chào quý ông!

Đoạn nàng rẽ cương lách ngựa qua luôn. Nào ngờ, con vật vừa chuyển vó đã bị gã túm cương ghìm phắt lại:

– Khoan nào! Người đẹp! Đã gặp Ba Đen này là có duyên kỳ ngộ... còn đi đâu nữa! Hà hà!

Thấy gã giở giọng vô lễ lại níu ngựa không cho đi, Ngọc Bích cả giận liền vung tay đánh tạt một quyền vào cổ đối phương.

Chẳng dè nàng dám xuất thủ, gã xưng Ba Đen không phòng bị đành lãnh đòn, đau điếng. Nhưng sức gã quả mạnh tợn, chỉ lắc cổ mấy cái, lập tức phản công lại.

Ngọc Bích vừa chụp khẩu Springfield buộc bên cổ ngựa, chưa kịp lên đạn đã bị một ngón cước hất văng, tê chồn tay.

Nhanh như cắt, Ba Đen quăng vèo người sang ngựa cô gái, ôm ghì nàng trong đôi tay hộ pháp cứng hơn thép nguội.

– Buông tao ra! Khốn kiếp!

Ngọc Bích cố vận sức vùng ra nhưng vì yếu hơn lại ngồi ngựa, thất thế nên chẳng thoát nổi.

Ba Đen hô thủ hạ tiếp tay trói quặt hai tay cô gái lại rồi cả bọn kè nàng kéo nhau đi như cơn lốc cuốn nhanh về phía rặng núi Đông Bắc.

Y ra lệnh dừng ngựa bên mộ con suối sát chân núi hạ trại kiếm một hốc đá lớn gần đó làm chỗ tạm giam cô gái, sai hai tên ngồi canh bên ngoài.

Ngồi trong hốc lạnh, tay chân bị trói chặt, Ngọc Bích càng lúc thêm thấp thỏm âu lo cho số phận.

Đêm qua cảnh Hoàng Đạt lên đi gặp cố nhân khiến lòng nàng tan nát, bao mộng đẹp ập ủ bỗng chốc hóa thành mây khói.

Người nàng yêu tha thiết nhất đời, bấy lâu gắn bó keo sơn, nào ngờ lại trở thành kẻ phụ bạc tầm thường. Giờ đây thân gái đào tơ giữa đường lại sa tay bọn cường bạo lực lâm, chắc dữ nhiều lành ít.

Càng nghĩ cô gái càng tủi phận, mặt hoa đầm đìa nước mắt, ghen ngào...

Ba Đen lục sắc hành trang cô gái, gật gù đắc ý trước những “chiến lợi phẩm” thu được, cười khà bảo lũ tay chân đang xúm quanh háo hức dòm:

– Đúng cô nàng là con gái nhà giàu... kể cũng được “món bở” đấy. Hà hà! Hôm nay chúng ta xuất hành gặp vận may hiếm có... tao cho chúng mày uống mừng thả dàn. Cứ vui chơi cho thỏa thích, ngày mai mới lên đường đi kiếm chác chỗ khác.

– Đàn me xin chúc mừng đại ca. Vừa được của lại vừa được cả mỹ nhân. Hà, người đẹp cỡ đó dẫu phải đổi cả nghìn vàng tiểu đệ cũng không tiếc.

Một gã cười hềnh hếch nói, Ba Đen như chạm phải điện vùng trợn mắt lớn tiếng mắng:

– Bậy! Mỹ nhân là của tao, đứa nào lén phéng tao bắn vỡ gáo, cho xuống làm lính Diêm Vương.

Gã quay tit khẩu súng Colt trên tay, chĩa vệt về phía tên vừa nói, dọa. Tên này vội rụt cổ, ôm đầu lủi mất.

Ba Đen cười hô hố, chợt nhìn thấy chiếc sừng linh dương, gã cầm lên ngắm nghía:

– Người đẹp thị thành lại có cả tù và sừng dê... kể cũng vui. Chắc định đem về làm quà dưới miền xuôi chẳng?

Rồi chừng thích chí, gã đưa chiếc sừng lên miệng thổi luôn mấy hồi.

Âm sừng linh dương bay vãi trong gió núi Tây Phàn, cuốn dần về nẻo xa, mang mang âm hưởng...

Cách đó chừng vài dặm, Hoàng Đạt đang dừng ngựa trên một khu đồi sim, mở bi-đông nước uống cho đỡ khát. cuộc lùng kiếm từ qua đến giờ khiến chàng

cảm thấy mệt mỏi vì căng thẳng trí não hơn là vì rong ruổi đường dài.

Thình lình tiếng tù và bay thoảng đến tai chàng, bâng bạc mơ hồ như từ cõi nào ảm tối.

Đạt vội lắng tai nghe mười khắc, vùng sáng mắt, lẩm bẩm:

– Âm sừng linh dương! Trời! Phải rồi! Tiếng tù và đặc biệt của xứ Ngàn miền ba biên giới... đúng Ngọc Bích đang ở phía đó.

Không kịp nghĩ ngợi gì thêm, chàng thúc ngựa vọt nhanh về hướng xuất phát thanh âm quen thuộc khó quên.

o O o

Ngọc Bích giật thót người ngoảnh trông ra.

Gã đầu đảng cướp Ba Đen đang lừ lừ tiến vào, một tay cầm chén rượu, tay kia còn ve vẩy chiếc tù và y lấy trong túi hành trang của nàng.

Cô gái vụt nghe tim đập thình thịch trong lồng ngực, cảm rõ nguy cơ khủng khiếp nhất bắt đầu xảy tới.

– Hà hà! Ba Đen này mời nàng chén rượu giao duyên. Uống đi, ngoan nào!

Gã ngồi xuống kê chén rượu gần miệng cô gái, nhe răng cười nhăn nhở.

Hơi rượu bốc lên nồng nặc khó ngửi phả vào mũi càng làm Ngọc Bích rùng mình, tởm lợm.

Nàng nhỏ toẹt một bãi vào mặt tên cướp, khinh bỉ nạt:

– Cút ngay! Mi dám hỗn...

Ba Đen lấy tay xoa má, mở trừng mắt dán vào khuôn diện kiều mị trước mặt, đỏ ngầu dục vọng:

– Đẹp lắm! Ba Đen lấy nàng... làm vợ! Làm vợ!

Gã ném chiếc sừng sang bên góc túm vai nàng kéo lại.

Bốp!

Cô gái theo đà chúi tới trước húc luôn đầu vào bản mặt cô hồn, Ba Đen bật ngửa ra sau chén rượu rớt xuống bể tan.

Vốn là gái biết võ, tuy tay chân bị trói, Ngọc Bích quyết không để mặc tên cướp xúc phạm mình. Bèn nường thế ra đòn nhằm tự cứu.

Ngón đòn đầu bất ngờ làm Ba Đen đau, gã vuốt mấy vết máu ứa ra từ miệng, rít lên như mãnh thú:

– À! Gái bướng! Dám lừa đánh trộm ông Ba Đen!

Gã vung tay tát mạnh, hất Ngọc Bích chúi xuống nền đá.

Nàng quắc mắt lớn tiếng chửi:

– Đồ hèn! Mày đánh đàn bà con gái bị trói, hay ho gì! Có giỏi đấu tay đôi với tao! Dám không?

Chẳng phải là địch thủ xứng tay với Ba Đen, trong cơn nguy cấp Ngọc Bích vẫn cố thủ dùng mưu khích tướng để kéo dài thời gian. Nếu thua nàng sẽ tìm cách tự sát để bảo toàn danh tiết, còn hơn giờ đang bị trói cứng vô phương tự vệ trước nanh vuốt kẻ dâm tà hung bạo.

Nhưng tên cướp tỏ ra khôn ngoan, lắc đầu:

– Đừng khích vô ích! Ba Đen chẳng mắc lừa đâu. Đấu ư? Nàng chẳng bị ta khóa cứng trên lưng ngựa khi nãy là gì? Hà hà! Giờ đã đến lúc... hà hà!

Gã cười khùng khục nhào tới.

Ngọc Bích kinh hoảng kêu lên, cố dùng hết sức bình sinh quấy người lăn tròn sang bên.

Trong phút giây quyết liệt, cô gái nghiêng rặng cổ lần tới vách đá để đập đầu quyên sinh.

Vừa chạm vai vào vách, nàng rướn cổ lên vừa định thực hiện ý định, chợt nghe “huých” một tiếng lớn, rung động nền hốc. Nhìn lại, cả tấm thân lực lưỡng của tên cướp đổ nằm sấp, tay chân xoắn dài, bất động.

Và, từ lúc nào, trong hốc xuất hiện thêm một bóng người, dáng cao cao quen thuộc.

Hoàng Đạt lần theo hướng âm sừng linh dương chàng tới đây nhằm lúc bọn thủ hạ Ba Đen đang say sưa hát hò ồn ào bên suối.

Bằng kinh nghiệm, chỉ ngó qua, Đạt biết ngay chúng là đám phỉ tặc. Chàng giấu ngựa, men theo gò đồng bụi lùm tới gần.

Nghe tiếng Ngọc Bích kêu trong hốc, Đạt phóng vào, đúng lúc Ba Đen đang nhào theo định chụp nàng. Đạt xuất thủ liền, đòn cương đao phạt mộc bằng cạnh bàn tay chém vào gáy hạ gục tên cướp trong chớp mắt.

Chàng sử dụng một lực đánh đủ khiến gã không bao giờ tỉnh dậy nữa.

Nhận ra người yêu, Ngọc Bích nửa mừng nửa tủi, nhớ chuyện đêm qua nàng bèn ngoảnh mặt lạnh lùng không nói một lời.

Hiểu nàng còn ôm ấp nỗi hận, nhưng tình thế trước mắt không tiện nói dài dòng, Đạt vội cởi trói cho người yêu, nhanh giọng bảo:

– Theo anh! Chúng hãy còn bảy, tám tên ngoài kia. Cẩn thận.

Ngọc Bích nhặt chiếc tù và theo Đạt vọt ra hốc núi.

Bọn thủ hạ Ba Đen đang mải đánh chén, chẳng hề hay biết chuyện xảy ra.

Chàng trai họ Hoàng dắt người yêu lên về chỗ giấu ngựa, rất êm.

Đỡ nàng lên lưng ngựa xong, chợt nhớ tới hành trang bị bọn cướp đoạt, Đạt định một mình lộn trở lại tấn công chúng. Nhưng Ngọc Bích cản liền:

– Đừng... anh! Chẳng đáng gì! Vả, chúng đông, anh mạo hiểm như vậy... lỡ có bề gì...

Bốn mắt nhìn nhau mấy khắc, sâu thẳm. Đạt mừng ra mặt trước vẻ quan hải của người yêu:

– Xin tuân lệnh... nhà tôi!

Ngọc Bích vùng quay ngoắt đi, nét mặt vụt trở nên lạnh lùng, buồn gọn:

– Đi thôi!

Ngựa hồng sải vó lao đi như tên bắn vượt qua hẻm núi.

Nắng chiều bắt đầu úa dần trên miền sơn lâm Fansipan hoang tịch...

o O o

Đêm đó, bên bếp lửa nhen giữa hoang sơn đôi bạn tình ngồi tựa vai nhau lắng nghe âm rừng vang vọng triền miên, cùng tưởng lại chuyện đã qua.

Ngọc Bích hiểu rõ hơn về hành động của người yêu trong đêm trước, do đó nỗi hận lòng cũng vơi đi rất nhiều.

Chợt nàng lấy chiếc sừng linh dương ra ngắm, mơ màng bảo:

– Chiếc sừng này đã gọi chúa Ngàn ra đón Trần Dũng, sau gần thế kỷ biệt ly. Cũng chính nó đã gọi anh đến cứu em trong cơn nguy khốn. Theo em, nó là một linh vật đầy huyền năng... giúp người yêu đoàn tụ với người yêu, anh nghĩ sao?

– Đúng vậy! Nó sẽ mãi làm bạn với chúng mình. Một linh vật của tình yêu.

Cảm khái, Đạt đỡ chiếc tù và đưa lên miệng thổi.

Âm sừng linh dương cất lên cao vút, khi nổi khi chìm, mang mang, kéo lê hun hút trong gió núi Tây Phàn về khuya.

“Âm hưởng từ Ngàn thiêng... của tình yêu vĩnh hằng... đời đời bất tử!”

Trong phút giây, ánh mắt hai người tuổi trẻ cùng sáng rực niềm sùng kính, hoan lạc kỳ diệu.

Tháng 11-91

Việt Kiếm © 1997 - 2004